

Străjer în calea furtunilor

Cadran militar buzoian

Anul II, nr. 3, iunie 2008

ZIUA EROILOR

Din cuprins:

România, vector generator
de securitate și stabilitate

Înălțarea Domnului,
Ziua Eroilor

Vă mulțumesc pentru onoarea
de a fi numit erou !

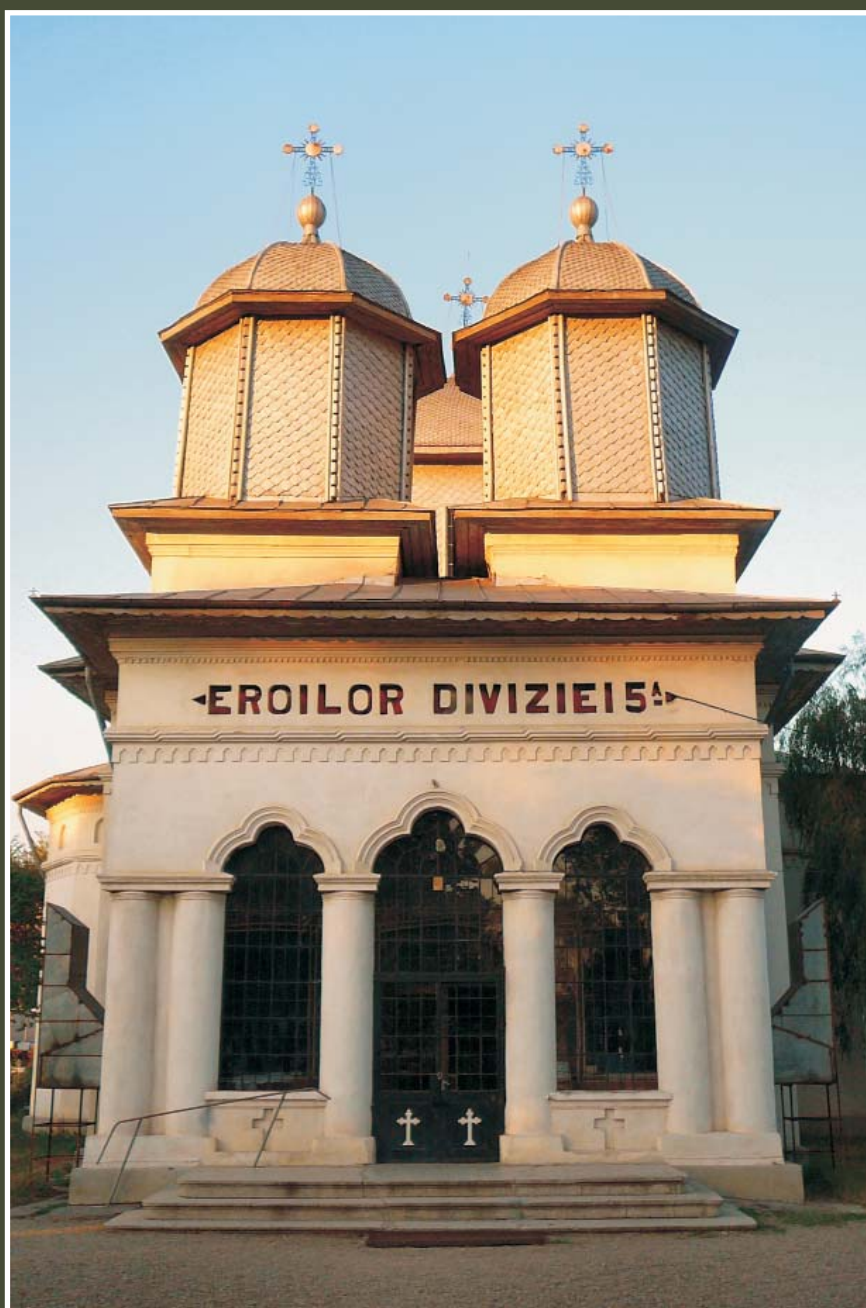
Luptător erou și artist
Poetul Ioan Grosaru

Ziua Veteranilor de Război

Gl. lt. dr. Florian Pință
Cea mai mare realizare

Ziua cea mare a trecerii
în „Armata de Rezervă”

Coloanele permanenței
135 de ani de existență a armei
transmisiuni

Buzău,
Str. Independenței nr. 24
Tel. 0238.717.113
www.jointophq.ro

Revistă editată de Fundația "Mareșal Alexandru Averescu", Buzău.

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Redacția

Director : gl. bg. Dan Ghica-Radu

Redactor-șef: col. dr. Mircea Tănase

Manager IT: lt. col. Cristian Serescu

Departament managerial:

Col. (r) dr. Mihai Goia

Departament economie:

Lt.-col. (r) Gherghina Gaboră

Departament difuzare:

Mr. Aurel David

Departament imagine:

Mr. Romeo Feraru

Manager proiecte:

Lt.col. Constantin Dinu

Tipar:

ISSN: 1843-4045

Cei interesați de publicitate în paginile revistei îi rugăm să ne contacteze.

Responsabilitatea pentru conținutul materialelor publicate aparține exclusiv autorilor, conform art. 205-206 Cod penal. Reproducerea textelor și fotografiilor este permisă numai în condițiile prevăzute de lege. Manuscrisele nu se înapoiază.

Revista pune la dispoziția celor interesați spații de publicitate.

Numărul curent al revistei se găsește pe site-ul fundației, în format pdf.

Sumar

Editorial: Ziua Eroilor (3)

România, vector generator de securitate și stabilitate (4)

- EVENIMENT -

Înălțarea Domnului, Ziua Eroilor (8)

Vă mulțumesc pentru onoarea de a fi numit erou ! (10)

Luptător erou și artist

Poetul Ioan Grosaru (11)

Ziua Veteranilor de Război (14)

General-locotenent dr. Florian Pință

Cea mai mare realizare (16)

Ziua cea mare a trecerii în „Armata de Rezervă” (19)

Asociația Națională a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere

18 ani de ființare (22)

Coloanele permanenței

135 de ani de existență a armeei transmișuni (23)

- TEORIE ȘI ȘTIINȚĂ MILITARĂ -

Strategia de securitate Națională a României și gestionarea diferențelor socio-strategice (25)

Zona extinsă a Mării Negre și provocările noului mediu internațional de securitate (28)

- UNITĂȚILE GARNIZOANEI -

Centrul Militar Județean Buzău (33)

Școala Militară de Maiștri și Subofițeri a Forțelor Aeriene "Traian Vuia"
Știință, onoare, curaj (36)

Batalionul 3 Construcții (38)

Batalionul 60 Parașutiști (40)

Școala de Aplicație a Forțelor pentru Operații Speciale
Pe traiectoria istoriei (42)

Batalionul 200 Stat Major și Deservire

Necesitate, sprijin, performanță, rezultate (44)

- CULTURĂ -

Arhivele și cercetarea istorică (45)

Cu crucea în mână și cu credința în suflet pe linia frontului

Participarea preoților militari buzoieni în cel de al doilea război mondial (49)

Evoluția școlii aripilor românești de la Ziliștea-Boboc, Buzău

Pe coordonatele artei militare aeronautice (51)

Portul Mizil și regimentul pierdut (53)

Mari artiști buzoieni - pictorul Gheorghe Ciobanu

Creator de stil (58)

Ziua Eroilor

*Eroii n-au mai apucat să plângă
S-au închinat cu mâna stângă
În dreapta-și țineau dragostea de țară
Au apucat doar să se închine și să moară.*

Nu m-am îngrijorat niciodată, participând la diferite manifestări cu caracter omagial, evocator, că voi asista la situații în care versuri ca cele de mai sus vor „produce” în sufletele sau atitudinile audienței alte sentimente decât compasiune, respect și considerație față de cei care s-au jertfit în slujba patriei, indiferent de circumstanțele care au determinat actele lor de eroism. Cu atât mai puțin atunci când participanții se aflau într-un cadru oficial unde trebuiau, mai mult sau mai puțin obligați de împrejurări, să respecte un protocol specific și să adopte o anumită atitudine.

În cazul acțiunilor informale, însă, mi-am făcut întotdeauna griji, mai ales că am constatat că în astfel de situații apar indivizi care, considerându-se „liberi” de orice constrângere socio-comportamentală se manifestă așa cum le dictează propria conștiință, în cele mai dese situații contrar așteptărilor!

Sunt intrigat, de aceea, de faptul că o manifestare copleșitoare prin semnificația ei, cum este aniversarea Zilei Eroilor, este pe punctul să alunece în desuetudine.

Să fie, oare, tributul anilor grei de comunism care au schimonosit și au scos în afara credibilității Eroismul propriu-zis, reușind din plin să-l reducă la dimensiunile unui cuvânt? Sau, deloc mai puțin credibil, consecințele necontrolate ale fenomenului educațional din anii tinereții noastre democratice care au impus valențe diferite, unele contradictorii, asupra noțiunii de patriotism?!

Răspunsul nu va putea fi dat într-o pagină de editorial, dar efectul este cel pe care, probabil, îl percepem cu toții - o doză consistentă de blazare emoțională a unora dintre semenii noștri, vis-a-vis de această sărbătoare națională.

Nu intenționez câtuși de puțin să mă erijez într-un ilustrator pesimist al timpurilor prezente, un acuzator radical, în tonuri de negru și gri, al acestora. Vreau mai degrabă să atrag atenția asupra șanselor reale pe care le au eroii, de a dăinui în conștiința generațiilor viitoare în această stare de fapt.

Iar aceste șanse trebuie să existe! Mai ales că, în tradiția majorității popoarelor, ziua dedicată eroilor este o Zi a Amintirilor, a comemorărilor și a recunoștinței purtate acestora, astfel ca, gândurile și sentimentele transmise mai departe copiilor și nepoților să dăinuie peste timp.

Nu sunt de acord cu afirmațiile unei jurnaliste care, făcând referire la tarele societății românești actuale, scria acum câțiva ani că „letargia nu naște eroi”. Întâi de toate pentru că noi, românii, ca popor, nu suntem letargici. Apoi, pentru că în această perioadă am asistat la adevărate lecții de eroism, născute din sublimul existenței noastre cotidiene.

Toți cei care și-au jertfit viața în teatrele de operații din afara granițelor țării, în misiuni internaționale, sunt indubitabil eroii zilelor noastre, zămislighi din curaj și altruism. În pofida unor voci pe care din lipsă de considerație nu mă străduiesc să le calific, și care tind să diminueze sacrificiul lor, ei sunt eroi, eroii noștri, ai marii familii a Armatei României și ai națiunii române.

De aceea, Armata, chiar dacă trece printr-un proces de transformare fără precedent, anevoios și de durată, mai ales în planul formării și afirmării conștiinței generației tinere, are obligația să susțină prin fapte semnificația acestei zile, menită să ne mențină identitatea și să ne fortifice ca nație și popor.

Glorie și recunoștință veșnică eroilor neamului!
Așa să ne ajute Dumnezeu!

General-locotenent (r) dr. Florian Pință

România - vector generator de securitate și stabilitate

Mediul actual de securitate este caracterizat de un ridicat grad de instabilitate și imprevizibilitate, de manifestarea unor noi riscuri și amenințări, mai ales a celor cu caracter asimetric, de redefinirea relațiilor dintre marile puteri, precum și de creșterea libertății de acțiune a actorilor regionali statali și non-statali. Provocările viitorului în domeniul apărării și securității sunt tot mai diversificate, de la lupta împotriva amenințărilor teroriste la instabilitatea statelor din vecinătatea apropiată, proliferarea armelor de distrugere în masă și alte riscuri de natură internă și externă, toate necesitând consolidarea tuturor instituțiilor și resurselor disponibile pentru o acțiune eficientă și unitară în plan internațional. Diversitatea și complexitatea amenințărilor vor produce schimbări în natura conflictelor viitoare și vor solicita permanente adaptări ale forțelor, conceptelor și capabilităților pentru combaterea acestora.

Modificările produse în mediul de securitate după aderarea României la NATO, ca urmare a evoluției riscurilor asimetrice în zona de interes, au determinat regândirea contribuției Armatei la îndeplinirea obiectivelor politicii de apărare, acestea constând în asigurarea unor capacități militare întrunite, echilibrate și rapid dislocabile, capabile să combată amenințări clasice și asimetrice, pentru menținerea integrității teritoriale, păstrarea unității, suveranității și independenței statului român, consolidarea statutului de membru NATO.

Armata României trebuie să inte-

Foto: plt.maj. Valentin Ciobârca

Foto: plt.maj. Valentin Ciobârca

greze cerințele invocate prin intermediul procesului de transformare, elaborând strategii care să conducă la modernizarea și adaptarea forțelor, în context cu cerințele exprimate de Alianță. Pregătirea unor forțe cu un pronunțat caracter expediționar, instruite să acționeze în mediu ostil, în grupări multinaționale și întrunite, capabile să se susțină în teatrele de operații și să-și asigure protecția, reprezintă nu numai un deziderat specific Alianței, ci o necesitate prioritară în dezvoltarea puterii armate. Mobilitatea și flexibilitatea de a se adapta rapid la schimbări, interoperabilitatea cu alte forțe, precum și capacitatea de a interacționa cu autoritățile civile, organizațiile internaționale sau alte agenții care acționează în teatru, le pot crea avantajele de care au nevoie pentru îndeplinirea mandatului acordat.

Obiectivele operațiilor întrunite multinaționale sunt subordonate scopurilor politice și sunt influențate de conceptele și exigențele lumii civilizate privind drepturile omului și formele de guvernare democratică. Ele vizează soluții umanitare și politice stabile, în conformitate cu

Declarația Drepturilor Omului și interesele majore ale Comunității Internaționale.

În concordanță cu obiectivele de politică externă și aranjamentele internaționale asumate, Armata României trebuie să fie capabilă să pregătească, desfășoare și susțină participarea unor forțe la operații de pace, în scopul soluționării situațiilor de criză care afectează interesele naționale și ale comunității internaționale. În cazul unei agresiuni militare împotriva României, cât și împotriva unui stat partener, aliat sau a unui grup de state față de care statul român și-a asumat obligații de sprijin, Armata României trebuie să fie în măsură să participe la operații comune cu caracter multinațional.

Participarea României la operații multinaționale vizează:

- sprijinul comunității internaționale în asigurarea păcii și securității în lume;
- afirmarea rolului României de generator de securitate și stabilitate;
- dezvoltarea și diversificarea cooperării cu toate statele;
- instruirea și pregătirea unităților și efectivelor participante, corespun-

zător particularităților mediului internațional și al modului de acțiune în zonele reale de conflict și război;

- realizarea criteriilor de standardizare și interoperabilitate cu armatele țărilor membre NATO.

Prezența contingentelor militare românești în misiuni internaționale desfășurate pe trei continente, angajarea de structuri militare în teatrele de operații din Irak și Afganistan și de subunități în misiunile din Balcani constituie o experiență acumulată care contribuie la construcția apărării euroatlantice.

În momentul de față, angajarea Armatei României în principalele zone de conflict de pe glob a atins cote foarte ridicate și reprezintă un efort substanțial raportat la resursele umane, materiale și financiare de care dispunem. Armata României participă cu forțe și mijloace la operații conduse de NATO, UE, ONU sau operații de tip coaliție în teatrele de operații din Balcani, Afganistan, Irak și Africa. În același timp, Armata României este angajată în inițiative de cooperare regională și globală, care au avut sau au ca obiectiv major constituirea unor unități multi-

naționale sau a unor rezerve de forțe destinate participării la operații în sprijinul păcii.

Cooptarea Armatei României în cadrul Forței de Pace din Afganistan a reprezentat o recunoaștere atât a poziției României față de flagelul terorismului contemporan, cât și o confirmare a încrederii pe care Alianța o are în profesionalismul militarilor români.

În anul 2008, România are desfășurate în diferite zone de pe glob contingente însumând aproximativ 1200 de militari, angajați în misiuni complexe.

În Afganistan, un batalion de manevră execută misiuni în cadrul operației în sprijinul păcii sub comandă NATO - „ISAF”, având ca principale sarcini interzicerea infiltrării forțelor insurgente în provincia Zabul și sprijirea autorităților locale pentru aplicarea Programului de Pace al Guvernului Afgan.

În cadrul misiunii „ENDURING FREEDOM” - operație în sprijinul păcii de tip COALIȚIE, România participă cu Detașamentul ANA TRAINING, având ca sarcină principală instruirea și asigurarea de asistență militară unor subunități ale armatei naționale afgane.

În Irak, România contribuie la misiunea „IRAQI FREEDOM” - operație în sprijinul păcii de tip COALIȚIE, cu un Batalion de Infanterie. Militarii acestui batalion asigură paza și securitatea podului strategic peste fluviul Eufrat, desfășoară acțiuni de patrulare în zona de responsabilitate și instruesc militarii Forțelor de Securitate Irakiene. Acțiunile de cooperare civili-militari evidențiază implicarea noastră în efortul general de reconstrucție a Irakului. Dhi Qar, provincia în care acționează batalionul românesc, este, la ora actuală, pe primul loc în dezvoltarea și finalizarea proiectelor de reconstrucție la nivel local, care apropie comunitățile locale și forțele Coaliției Multinaționale. Nu doar distribuirea de ajutoare umanitare readuce zâmbetul pe chipurile copiilor irakieni, ci și reconstruirea școlilor, a instalațiilor de purificare a apei și a infrastructurii. Putem afirma că militarii români au un merit deosebit în realizarea acestor proiecte, fapt recunoscut de toți partenerii noștri de Coaliție. Liderii comunităților locale

din zona de responsabilitate îi primesc cu căldură, acasă la ei, pe reprezentanții Armatei române și oricine ar avea posibilitatea să vorbească cu ei, s-ar convinge că aceștia au doar cuvinte de laudă la adresa militarilor noștri. Aprecierea populației locale este un semn că munca lor nu trece neobservată.

Prezența trupelor românești în spațiul ex-iugoslav este de natură să sublinieze rolul strategic de factor de securitate și stabilitate al României în zonă, fiind practic singura țară care participă la toate misiunile în sprijinul păcii din Regiunea Balcanică, considerată dintotdeauna „butoiul cu pulbere” al Europei.

Un pluton de Poliție Militară participă în Bosnia – Herțegovina la misiunea „ALTHEA” - operație în sprijinul păcii sub comanda UE, având ca sarcini asigurarea protecției forțelor coaliției și controlul mulțimilor în aria de responsabilitate.

În Kosovo, o zonă marcată de puternice frământări în ultima perioadă, România participă un detașament de nivel companie de infanterie. În cadrul operației „KFOR” – operație în sprijinul păcii sub comanda NATO, militarii români execută misiuni de observare, patrulare în aria de responsabilitate, activități logistice și acțiuni de control al traficului.

Conducerea operațională a tuturor contingentelor naționale dislocate în teatrele de operații se exercită prin Comandamentul Operațional Întrunit „Mareșal Alexandru Averescu” - Buzău. Aceasta cuprinde activități și măsuri de planificare, organizare și coordonare ce constau în: evaluarea nivelului de pregătire în vederea îndeplinirii misiunilor specifice din teatrul de operații; planificarea, organizarea și executarea transportului în și din teatrele de operații; soluționarea problemelor apărute pe timpul misiunii; monitorizarea respectării normelor de drept internațional, a prevederilor înțelegerilor tehnice la care România este parte, a procedurilor și standardelor operaționale naționale și ale fiecărei misiuni în parte.

Prin urmare, Comandamentul Operațional Întrunit „Mareșal Alexandru Averescu” asigură conducerea operațională asupra contingentelor naționale participante la misiuni în afara teritoriului statului român, de la

evaluarea lor în vederea introducerii în teatrul de operații și până terminarea operațiilor externe.

Totodată, acest comandament asigură monitorizarea participării cu personal din Armata României în comandamente multinaționale constituite pentru conducerea misiunilor NATO, UE, coalițiilor ad-hoc, inițiativelor de cooperare regională și cu ofițeri de legătură, observatori militari și monitori de frontieră în cadrul misiunilor ONU și OSCE. De asemenea, un aspect important îl reprezintă faptul că această structură organizează și execută repatrierea militarilor răniți sau decedați pe timpul îndeplinirii misiunilor, înaintea Statului Major General propuneri pentru decorarea personalului care s-a distins în misiune și organizează festivitatea de conferire. La înapoierea efectivelor din teatrele de operații, Comandamentul Operațional Întrunit „Mareșal Alexandru Averescu” transferă autoritatea asupra acestora către șeful categoriei de forțe care a pus la dispoziție pachetul de forțe.

Participarea la asemenea operații a permis statului român să-și modeleze conduita, în funcție de conjunctura externă, astfel încât să-și câștige și să-și mențină statutul de actor credibil și furnizor de securitate în sistemul internațional. Politica pragmatică și reforma în domeniul militar, adecvate noii ecuații de integrare și securitate euroatlantică, au asigurat valorificarea și probarea potențialului militar, prin angajarea și participarea la operații în sprijinul păcii și de asistență umanitară în diferite părți ale lumii.

Linia de demarcație a noilor interese strategice a constituit-o anul 1994, anul semnării Parteneriatului pentru Pace, care a marcat desprinderea de vechiul construct de securitate, strategic și militar, devenit deja revolut.

De atunci, România și armata și-au adecvat treptat politicile, orientându-se fără echivoc pe calea valorilor și reformelor care au deschis drumul spre NATO și UE, în scopul participării active la construcția noii arhitecturi de securitate a lumii contemporane. Conștientizând rolul operațiilor în sprijinul păcii, în cadrul noului context de securitate, precum și eforturile comu-

nității internaționale pentru stingerea și gestionarea focarelor de conflict, România și-a stabilit ca una dintre prioritățile fundamentale ale politicii militare externe, participarea în cadrul forțelor multinaționale destinate pentru asemenea operații, conform Cartei ONU sau rezoluțiilor altor organizații cu vocație internațională și regională recunoscută. Situația prezentată cu privire la misiunile în sprijinul păcii, în care Armata României este angajată, evidențiază acest lucru.

Din punct de vedere militar, participarea la aceste operații este apreciată ca o etapă strategică indispensabilă în procesul pregătirii pentru integrarea deplină în structurile euroatlantice, constituind un instrument al pregătirii forțelor și un vector esențial care să evidențieze capacitățile și disponibilitățile de interoperabilitate ale Armatei. România, ca țară membră a Alianței Nord-Atlantice a demarat un proces de transformare fundamentală a structurii de forțe având ca scop adaptarea Armatei României la mediul actual și viitor. Se înscriu, în acest context, nu numai măsurile legislative și abordările doctrinare privind procesul de instruire, planificare și înzestrare conform standardelor NATO, demarate și implementate în armată, ci și mutațiile în gândire și acțiune, fără

de care integrarea în procesul de comandă și control, în ciclul decizional și de acțiune de tip NATO, nu ar fi fost posibilă.

Un alt element de ordin strategic îl constituie faptul că aplicarea standardelor operaționale NATO, într-o primă etapă, numai în unitățile participante la aceste misiuni, a permis identificarea căilor și modalităților eficiente de implementare a acestora la nivelul întregii armate, asigurându-se astfel „vocabularul” militar și operațional comun, necesar pentru eficientizarea relațiilor funcționale în cadrul structurilor militare multinaționale. Participarea la misiunile în sprijinul păcii a furnizat, de asemenea, elemente importante privind mecanismele necesare pentru gestionarea unor situații de criză, orientări pragmatice și de experiență în pregătirea și angajarea forțelor, generând planuri operaționale viabile și eficiente.

Capabilitățile și deprinderile personalului militar român, dobândite odată cu participarea la asemenea misiuni, au constituit baza ridicării nivelului de profesionalism necesar pentru planificarea și ducerea acțiunilor militare într-un cadru multinațional, în condiții diferite de ordin geopolitic, de relief și climă, de tradiție și civilizație, aspect deosebit de semnificativ al participării

României la efortul de apărare colectivă în cadrul Alianței Nord Atlantice și la construcția dimensiunii militare a Uniunii Europene. Valoarea corpului de cadre militare și capacităților probate ale întregului personal au întrunit aprecierea unanimă a factorilor de decizie din țările membre NATO, precum și a personalităților militare, care consideră Armata României ca un partener credibil și de nădejde, pe care se poate conta oricând în alcătuirea forței multinaționale participante la astfel de misiuni.

Disponibilitatea manifestată de România pentru angajarea în asemenea operații menține, totodată, conectarea permanentă a comandamentelor și unităților la evoluțiile „fierbinți” din anumite zone ale globului, ceea ce generează preocupări de studiu, analiză, pregătire și conceperea aplicațiilor și antrenamentelor de stat major din această perspectivă.

Putem aprecia că, în perioada pe care o parcurgem, cu provocări tot mai diverse, este foarte dificil pentru un stat să mai rămână în expectativă ca un simplu spectator. Răspunsul la aceste provocări trebuie să fie unul categoric și determinant, iar Armata României trebuie să fie parte a acestui răspuns.

Căpitan Tudorel Popa

Foto: plt.maj. Valentin Ciobărcă

Înălțarea Domnului, Ziua Eroilor

Și pe când vorbeau ei acestea, El a stat în mijlocul lor și le-a zis: Pace vouă. Iar ei, înspăimântându-se și înfricoșându-se, credeau că văd duh. Și Iisus le-a zis: De ce sunteți tulburați și pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră? Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu Însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți, că duhul nu are carne și oase, precum Mă vedeți pe Mine că am. Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și picioarele Sale. Iar ei încă necrezând de bucurie și minunându-se, El le-a zis: Aveți aici ceva de mâncare? Iar ei i-au dat o bucată de pește fript și dintr-un fagure de miere. Și luând, a mâncat înaintea lor. Și le-a zis: Acestea sunt cuvintele pe care le-am grăit către voi fiind încă împreună cu voi, că trebuie să se împlinescă toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în proroci și în psalmi. Atunci le-a deschis mintea ca să priceapă Scripturile. Și le-a spus că așa este scris și așa trebuie să pătimească Hristos și așa să învieze din morți a treia zi. Și să se propovăduiască în numele Său pocăința spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim. Voi sunteți martorii acestora. Și iată, Eu trimit peste voi făgăduința Tatălui Meu; voi însă ședeți în cetate, până ce vă veți îmbrăca cu putere de sus. Și i-a dus afară până spre Betania și, ridicându-Și mâinile, i-a binecuvântat. Și pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și S-a înălțat la cer. Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare. Și erau în toată vremea în templu, laudând și binecuvântând pe Dumnezeu. Amin.

Înălțarea Domnului Hristos, legată inseparabil de Sfânta Înviere sunt cei doi stâlpi pe care se zidește eterna sa dumnezeire și credința mântuirii noastre. E praznicul spiritualității pure și absolute a creștinătății îndumnezeite prin viața exemplară a Fiului Omului, care se Înălță la ceruri pentru a sta de-a dreapta Tatălui.

De pe culmile absolutului religios, semnificația triumfului permanent al idealului creștin se coboară lin în valea relativității, pe plaiurile scumpe ale pământului nostru și se integrează perfect și total în istoria națională ca zi a eroilor.

Ce tainică și fericită înrudire de sublim și de răscolitoare momente! În timp ce Înălțarea la cer a Domnului încoronează opera de izbăvire și mântuire câștigată de Mântuitorul lumii, cu infinite lupte, renunțări și jertfe trecute dincolo de bariera morții, ziua și cultul eroilor simbolizează culmea măririi, a luminii, a jertfei și a gloriei la care s-au ridicat, peste veacuri, aleșii neamului, ca să aducă întregirea, dezrobirea, pacea și libertatea după care am însetat de veacuri.

Mai presus de toate, neamul nostru o dată cu Înălțarea Domnului își serbează istoria eroismului său legendar personificat prin eroi. Este istoria sufletului românesc împodobit cu bogate realizări ale virtuților de bărbăție și vitejie străbună prin care s-a clădit viața României de azi și se plămădește România de mâine.

De aceea toți cei buni la inimă, iubitori de neam, se adună și se vor aduna cât va fi lumea, în jurul sfintelor morminte ale marilor noștri înaintași, ca să ia tărie de credință, de luptă și de biruință. Orice popor își reazimă ființa pe morminte de eroi și își toarce istoria din caierul jertfei aceluia, care în clipe de grea încercare au o mare putere de dăruire și sacrificiu.

În ceasurile grele și hotărâtoare, la Posada, Rovine, Chilia, Podul Înalt, Călugăreni, Plevna, Oituz, Mărăști, Mărășești, Odesa, Timișoara, București etc. ei au înțeles că viața noastră nu trebuie să se măsoare cu lungimea anilor, cu bogăția plăcerilor, cu umilința și robie, ci cu puterea de muncă, cu luptă, cu jertfă, cu eroismul, cu dragostea și cu afirmarea idealului ce trebuie slujit.

Sărbătoare Națională a poporului român

Începând din 1920, comemorarea eroilor căzuți în război - Ziua Eroilor - se organiza în fiecare an, de Ziua Înălțării Domnului, la 40 de zile după Sfintele Paști, în general în luna mai, "când floarea este mai bogată", așa cum preciza decretul din 4 mai 1920. Toate actele normative ulterioare, până în anul 1948, au menținut prevederea sărbătoririi Zilei Eroilor în Ziua Înălțării Domnului și au acordat acestei zile statut de sărbătoare națională.

Legiferarea acestei comemorări a fost determinată atât de tradiția creștină, proprie poporului român, cât și de prevederile unor articole ale Tratatului de pace de la Versailles care, printre altele, impuneau națiunilor foste beligerante întreținerea mormintelor tuturor ostașilor îngropați pe teritoriile statelor respective.

Ziua Eroilor era sărbătorită atât pe teritoriul țării, cât și în străinătate de autoritățile române, în mod demn, prin organizări de Te-Deum-uri, procesiuni și serbări cu un înalt caracter național și patriotic, la care participau toate instituțiile de stat și particulare, fără deosebire de religie sau etnie.

Programul festivităților era propus de societatea "Mormintele eroilor căzuți în război" - din 1927 denumită societatea "Cultul Eroilor" - în colaborare cu autoritățile locale și aprobat chiar de Consiliul de Miniștri.

În anii dintre cele două războaie mondiale, pentru cinstirea celor căzuți și comemorarea glorioaselor

acte de eroism național, s-au construit monumente și plăci comemorative, în aproape toate localitățile țării, iar în București s-a construit un edificiu comemorativ al războiului de întregire națională - **MORMÂNTUL OSTAȘULUI NECUNOSCUȚ** - inaugurat în luna mai a anului 1923.

Manifestările dedicate Zilei Eroilor nu reprezentau numai îndeplinirea unei îndatoriri de pietate și recunoștință față de cei căzuți, ci și de concentrare a acestor pilde în locuri de onoare, cu valoare educativă pentru tânăra generație.

Prin Decretul nr. 71/1948, Ziua Eroilor a fost stabilită pentru data de 9 mai, abrogându-se astfel prevederile anterioare care stabiliseră ca Ziua Eroilor să fie sărbătorită în Ziua Înălțării Domnului.

Decretul nr. 117/1975 privind regimul mormintelor și operelor comemorative a preluat reglementarea care prevedea sărbătorirea Zilei Eroilor în data de 9 mai "concomitent cu sărbătorirea independenței de stat a României și a victoriei asupra fascismului".

Revenirea la tradiția sărbătoririi Zilei Eroilor în Ziua Înălțării Domnului s-a realizat în anul 1995 prin adoptarea Legii nr. 48 privind proclamarea Zilei Eroilor. Art.1 al acestei legi prevedea: "*Se proclamă Ziua Eroilor, sărbătoare națională a poporului român, cea de-a patruzeccea zi de la Sfintele Paști - Ziua Înălțării Domnului Iisus Hristos -, potrivit tradiției românești*".

Prin adoptarea Legii nr. 379/2003 privind regimul mormintelor și operelor comemorative de război a fost abrogată Legea nr. 48/1995, dar data sărbătoririi Zilei Eroilor a rămas neschimbată, fiind stabilită prin prevederile art. 39 al noului act normativ tot în Ziua Înălțării Domnului Iisus Hristos.

Redacția.

Suntem convinși că visul milenar înfăptuit prin ei, ne cheamă să apreciem spiritul lor de sacrificiu și să ne apropiem cu sfințenie, ca să luăm tărie de credință, de luptă, de jertfă și de biruință.

Căci prin ei, prin jertfa lor se face un punct de întâlnire cu istoria neamului și cu oamenii și în același timp jertfa lor constituie semnul vizibil al faptului că viața noastră devine o cruce și o înviere, un punct de întâlnire, sprijinit de dragoste și nădejde fără de care sufletul nostru ar fi sărac și pustiu, lipsit de firul ce îl leagă de istoria și credința întregului neam.

În ființa lor se află niște comori sfinte, truda și jertfa înaintașilor din care se hrănește neîntrerupt prezentul și viitorul nostru.

În ei stă, într-o exprimabilă legătură, ceea ce este vremelnic cu ceea ce este etern în făptura omului. Ei formează cartea de dănuire a neamului din care au răsărit veac după veac în vatra zămislirii lui. Sunt brazde adânci în istoria neamului din care au răsărit idealuri și împliniri mărețe - jertfa lor a fost motivată de faptul că cine luptă pentru dreptate, cinste, libertate luptă pentru Dumnezeu, apără familia, moșia, cultura, limba, legea, neamul.

Ei sunt născuți din credința, hărnicia, truda și jertfa poporului. Ei au crezut în ființa neamului, pe altarul căruia au adus cea mai sublimă jertfă: **Viața!** Graiul pământului românesc din adâncuri și pe o arie tot mai întinsă dă mărturie sfinte despre adevărații lui stăpâni, care l-au lucrat cu sudoarea frunții lor și au pecetluit dreptul asupra lui și Libertății cu sângele de eroi și martiri. Din jertfa lor, în ceasurile noastre de îndoială, ne vin îndemnuri, muștrări și sfaturi, ca să pricepem ce este viața și scopul unui sublim ideal.

Ei s-au jertfit pentru idealuri atât de înălțătoare cum sunt acelea pe care le reprezintă Sfânta Cruce și tricolorul național. Pilda lor de slujire necondiționată și jertfa neprecupețită pe altarul pământului strămoșesc, ne dau în aceste momente statornicia și viitorul țării și ne asigură biruința pe care o dorim.

E lung, nesfârșit de lung pomelnicul de eroi și martiri ai neamului românesc. Ei își dorm somnul în nădejdea învierii alături de strămoșii și părinții noștri și lasă ca pe osemintele lor de jertfă să se ridice mărețul edificiu: **România!** Pentru aceasta Ziua Eroilor, care se sărbătorește în această zi sfântă, simbolizează culmea jertfei, a bucuriei și gloriei la care s-au ridicat peste veacuri, aleșii neamului, ca să ne aducă întregirea, dezrobirea, pacea și libertatea după care am însetat! Dintre atâtea zile de reculegere, Ziua Eroilor este și una din cele mai sfinte sărbători care ne poate da prilej de aducere aminte, căci prin jertfa lor au devenit pentru noi toți un adânc legământ sufletesc și înălțare.

Să ne unim ca un snop de grâu - pentru a simți și împlini datoria noastră față de noi și de neamul nostru. Să prețuim valorile neamului și să le cultivăm cu grijă și să le punem în practică prin fapte bune, care se cer acum mai mult ca oricând.

Eroii reprezintă jertfa de veacuri a unui neam! Dar nu-i de ajuns numai să ne aducem aminte de ei cu respect și recunoștință! În această sfântă zi, ei cer de la noi să ne schimbăm firea prin înnoirea minții, schimbarea mentalității, și o recâștigare a gândirii sfinte care să ne ducă spre o renaștere, o reînnoire a sufletelor noastre în a deveni mai buni, mai cinstiți, mai muncitori, plini de înțelegerere și dăruire.

În a ne contopi cu sufletul, viața, durerile și nevoile întregului popor.

Se vorbește de o lume nouă! Duhul eroilor vrea de la această lume o slujire nouă, un ideal nou de viață plin de demnitate, de muncă cinstită, iubire, de jertfă și istorie. Să căutăm a ne ridica cu viața și faptele noastre la înălțimea Virtuților lor.

Ei nu se jelesc, ei cer să fie urmați pe calea muncii, a faptelor și a idealului de lumină din care să răsară pentru noi toți o viață mai bună, liberă, cinstită, plină de pace, dragoste și demnitate națională. Cinstirea faptelor lor eroice le-o vom arăta și dovedi nu prin simple discursuri și confesiuni retorice, ci prin înălțarea noastră la măreția și strălucirea jertfei lor! Făclie de lumină și de înălțare, eroii neamului ne cer astăzi un stil de viață nouă și devotament cu dăruire pe altarul neamului. Să plecăm genunchii și inimile noastre pentru pioasa reculegere în fața eroilor noștri, ctitori ai veșniciei românești și să lăsăm să cadă o lacrimă de recunoștință, în rugăciunea noastră pentru veșnica lor odihnă! Dormiți în pace scumpi Eroii, și pomenirea Voastră să fie în veci! Amin.

Preot militar Alexandru TUDOSE

Locotenentul Nicolae Grigore,
comandant de pluton parașutiști.

Date privind serviciul militar:

- 15 iulie 2000 – absolvent al Liceului Militar “Mihai Viteazul” din Alba Iulia;
- 9-16 iunie 2004 – exercițiul NATO/P.f.P. “International Survival Camp”, Universitatea Națională de Apărare “Zrinyi Miklos” din Ungaria;
- 30 iulie 2004 – absolvent al Academiei Forțelor Terestre “Nicolae Bălcescu” din Sibiu;
- 30 iulie 2005 – absolvent al Școlii de Aplicație pentru Operații Speciale din Buzău ca șef de promoție;
- 30 iulie 2005 – 1 mai 2006 – comandant pluton parașutiști, Batalionul 60 Parașutiști, Buzău;
- 1 mai 2006 – comandant pluton cercetare, Batalionul 60 Parașutiști, Buzău;
- 30 iunie - 4 octombrie 2006 – absolvent al **cursului “Commando-Ranger”** din Fort Benning, SUA;
- 15 iulie 2007 – 15 iunie 2008 – participarea în cadrul misiunii ISAF III în Afganistan.

Distincții:

- Ordinul Național “Serviciul Credincios” în grad de “Cavaler”, pentru militari, cu însemne de război, în semn de recunoștință și apreciere pentru înaltul profesionalism, spiritul de sacrificiu, devotamentul și curajul dovedite pe timpul desfășurării unor misiuni în Teatrul de Operații Afganistan;
- “Emblema de Onoare a Armatei României”;
- Medalia “NATO – Non Article 5” pentru serviciul în cadrul NATO pe timpul misiunii ISAF III în Afganistan.

Vă mulțumesc pentru onoarea de a fi numit erou !

Mă simt onorat să primesc toate aprecierile dumneavoastră, dar mă simt copleșit de toate aceste onoruri. Sunt educat pentru a-mi servi țara și de aceea consider că mi-am făcut doar datoria de militar. Și în liceul militar, și în academia militară ni s-a insuflat respectul față de tradițiile militare ale poporului român și în special față de sacrificiul militarilor care s-au jertfit în războaiele purtate de-a lungul timpului. Am plecat în teatrul de operații Afganistan doar cu hotărârea de a-mi îndeplini cât mai eficient misiunea încredințată. Am participat în perioada 15 iulie 2007-15 ianuarie 2008 la Misiunea ISAF III din Afganistan îndeplinind funcția de comandant pluton infanterie în cadrul Batalionului 33 Vânători de Munte „Posada”. În după-amiaza zilei de 6 septembrie 2007 militarii americani au raportat implicarea într-un incident, unul dintre autovehiculele lor trecând peste un dispozitiv exploziv improvizat, și au cerut intervenția forțelor românești. La locul evenimentului a fost trimis un pluton românesc QRF (Quick Response Force), condus de mine, pentru securizarea zonei și aducerea transportorului american avariat în bază. Coloana românească, formată din trei transportoare, a trecut peste un dispozitiv similar. Primul TAB, în care mă aflam, a fost distrus în urma exploziei. Cu arsuri grave, fracturi și luxații, mi-am condus militarii din subordine pentru încă 30 de minute, stabilind perimetrul (siguranța circulară) și coordonatele pentru cooperarea cu trupele americane pentru evitarea fratricidului, după care am intrat în șoc. Sergentul major Aurel Marcu, mecanicul conductor al TAB-ului, a căzut la datorie. Eu și fruntașul Alex Octavian Zafiu am fost transportați de urgență, cu un elicopter MEDEVAC, la spitalul militar din Kandahar. Sergenții majori Mircea Solomon și Marius Enescu, aflați în același transportor, au primit asistență medicală la spitalul militar din baza Qalat. Pentru spiritul de sacrificiu dovedit în această misiune, am fost decorat de Președintele României cu Ordinul Național „Serviciul Credincios” în grad de Cavaler cu însemne de război, de ministrul apărării cu Emblema de Onoare a Armatei României și de comandanții NATO cu medalia „NATO Non-article 5.”

Mă consider un om norocos, am privilegiul de a face în viață ceea ce mi-am dorit și pentru acest motiv voi continua să mă pregătesc pentru o carieră militară de succes. Militarii români au modele demne de urmat, pe adevărații eroi care au făcut posibil ca România să fie astăzi în alianțe puternice, să aibă parteneri egali, care respectă valorile autentice ale democrației.

Cinste tuturor eroilor patriei.

Cu respect, locotenent Nicolae GRIGORE

▲ Summit-ul NATO 2008. Ceremonia de comemorare a eroilor din țările membre NATO căzuți în Teatrele de Operații ale Alianței. În dreapta imaginii se află președintele SUA, George W. Bush. (În uniformă albă de ceremonie, locotenentul Nicolae Grigore)

Luptător erou și artist

Poetul Ioan Grosaru

Caporalul Ioan Grosaru și-a pierdut viața în ziua de 21 septembrie 2007. Transportorul amfibiu blindat, în care se afla împreună cu alți cinci militari români de la baza militară Talil din Irak, a trecut peste o mină artizanală. După ce TAB-ul a trecut peste dispozitivul improvizat, caporalul Ioan Grosaru s-a grăbit să își salveze colegii. A rămas ultimul în vehiculul în care muniția de război s-a aprins și a explodat. Ioan Grosaru avea 35 de ani, era necăsătorit și mai executase o misiune în Afganistan, în 2005, fiind decorat cu medalia NATO. El a fost avansat post mortem la gradul de sublocotenent și a fost decorat cu Ordinul Național "Steaua României" în grad de Cavaler, cu însemn de război.

Pentru mulți dintre cei care nu l-au cunoscut, Grosaru a fost și poet. În semn de prețuire și pentru a ne aminti de militarul erou Ioan Grosaru, vă invităm să-i citiți o parte din scrieri.

Moartea călătorului

(Poetului Gh. Pruncuț)

Plânge toamna prin cuvinte, goana astrelor amare
Cântărind prin umbra nopții raze care nu mai cresc
Ard în focul stors din calea nevăzută către soare
Și adorm răpuși de somnul zorilor ce se ivesc.

Printre umbre așternute peste pajști ce nu sunt
Călătorul- un străin ce venea din amăgire
Barba sa- povara vieții, părul său- demult cărunț
Poposea lipsit de vlagă cu ochii spre nemurire.

Nu mai chinuie abstracte, nu mai tinde spre migrare
Glasul nopților îngână setea de necunoscut
Și străinul nu-l pricepe obosit de căutare
Doar durerea amăgirii: iată ce a priceput.

Nestârnind macabrul sunet, ce se naște din uimire
Universul șterge urma tunetului recules,
Nu râvnește la plăcere, nu râvnește la iubire,
Nici măcar la o idee de-a se face înțeleș.

Undeva, copiii nopții-mbrățișați la poarta firii
Plâng cu lacrimi de-ntunerice, apăruți de nicăieri,
Așezați ca pentru jertfă sug reversele iubirii
Îndemnați ca să rămână mai puternic în tăceri.

Trecători pe cerul umed stăruind cuprinsuri vaste
Prometei căzuți din umbre peste aspre condamnări
Vor percepe înlesnirea imprimând-o în contraste
Ce n-au loc nici în cuvinte, nici arzând în lumânări.

Câte alte clipe moarte îndrăznesc să reînvie
Când eterul nu mai este, cufundându-se-n eter,
Vor veni toți lupii zării în bucăți să se sfășie
Și însângerați pe creștet nu vor mai urca pe cer.

Printre gânduri colbuite și abstracte fără sens
Călătorul frânge luna cu privirea-i obosită
Stele plâng cu raze moarte, meteori se-opresc din mers
Și privesc cu-nfrigurare la cărarea șerpuită.

Stă cu buzele-amândouă încleștate în cuvânt
Doar un sunet, mort și el, căzu ca o picătură,
Negăsind o înviere, negăsind nici un mormânt,
Doar un vânt de nicăierea speriat de căzătură.

Manuscrise scrise-n grabă au căzut din trupu-i mort
Călătorului ce ochii țintuiește în eter
Însă cerul nu mai naște, norii au făcut avort,
Și din vina ce-au purtat-o nu au mai pășit pe cer.

Nu se mai hlizesc abstracte, nu mai sunt păsări de lut,
Închegate pe o cracă ce foșnea a lânzezeală
Doar un vultur poleit altfel decât chipu-i slut,
Alungat din zări încoace, a murit de plictiseală.

Saltimbancii joacă-n chipuri, legi și umbre și morminte
Demoni savurând plăcerea stăpânirii astei lumi
Înlesnesc frumoase clipe de-a pătrunde în cuvinte
Umbra nervilor albaștri prefăcută în tăciuni.

Și s-a stins în amintire călătorul ce pribeag
Însemna abstracte linii ne-nțelese în mărime
Era când un tânăr trist, când un fericit moșneag
Ori iubit cu ochiul morții, ori sorbit de înălțime.

Doar cărarea colbuită suflă-n urmă-i amintirea
Ponegrindu-l înc-o dată mort în pierderea de sine
Cufundat în amăgire ca să guste amăgirea,
Mort din orice amintire, se renaște în ruine.

Muribundul

Cu ochii-ntredeschși privește
Mai multe căi a căror cale duce
Către perete unde-o sfântă cruce
O altă transformare-i prevestește.

Poate demult a dominat în fală
Iubirea sau trăirea ca destin
Sau poate umbra l-a curtat la chin
Și-a cântărit abstractul cu micală.

Poate-a migrat ca un necunoscut
Rupând fâșia zorilor ca vamă
S-o pună palid peste-eterna rană
De-a fi mereu un simplu chip de lut.

Dar intuind în teama de lumină
Prin bezna firii astrelor din vid
În ochii nopții raze se deschid
Chemând albastrul ca un chin să vină.

Orice-ar fi strâns în suflet cu iubire
Sau a pătruns veninul cu durere
Azi la sfârșit de drum, e doar tăcere
Și-n urma sa o simplă amintire.

De am pătruns în amintire

De am rămas mai mult de-un ceas la masa ta din amintire
Nu m-alunga flămând afară și nu-mi lua din farfurie
Am coșul rupt și cana spartă, nu am venit să fur iubire
Dar lasă-mă măcar o clipă să gust din ce n-o să mai fie.

De am cântat din imnul nostru refrenul care ți-a plăcut
Nu îmi închide microfonul și nu-mi brua din melodie
În gama notelor târzii nu am să pot să dansa tăcut
Măcar un pic să termin versul, apoi ce o mai fi, să fie.

De am răspuns la întrebări care demult au fost confuze
Nu îmi opri din exprimare chiar dacă-acuma e târzie
Ce rău mai poate să îți facă un sunet ce-a ieșit pe buze
Va fi închis în amintire și doar acolo o să fie.

De am pătruns în amintire la masa ta, sunt doar în trecut
Din dragostea cândva apusă să tai o singură felie
Apoi ieșind din încăpere voi pune peste ușă lacăt
Să nu mai intru niciodată și chinul meu n-o să mai fie.

Mergi...

Dacă mergi pe drum de piatră
Dacă mergi pe drum de apă
Dacă mergi pe scurtătură
Dacă mergi cu cei ce sapă
Dacă mergi pe drum de sare
Dacă mergi pe drum de ceață
Dacă mergi plângând în cale
Mergi pe drumul tău în viață.

Dacă mergi cu robi sau regi
Viața e-nainte, mergi!

După înmormântarea soldatului erou **Ioan Grosaru** în satul natal, într-o discuție particulară cu mama lui, aceasta și-a exprimat dorința de a intra în posesia poeziilor scrise de Ioan. Eu am făcut tot posibilul să-i rezolv rugămintea de suflet.

Mulțumesc preotului militar Mihalcea Florin care mi-a trimis din Irak, în copie, volumul de poezii „Corabia din furtună.”

15 ianuarie 2008,
Preot militar Alexandru Tudose

Prea cucernice părinte,

Au trecut aproape șase luni de la trecerea la cele veșnice a tânărului sublocotenent post-mortem Ioan GROSARU, căzut la datorie în Irak, vineri 21 septembrie 2007.

Fiu al plaiurilor istorice bucovinene, și fiu duhovnicesc al sfinției voastre, Ioan s-a născut cu virtuți morale și spirituale rare. Amintim blândețea sa cu care dezarma pe mulți oameni, credința, curajul, demnitatea. Impresiona, deasemenea, prin sănătatea morală. El s-a remarcat și prin valorile spiritual-culturale, întâlnite la mulți locuitori ai Bucovinei, pe care le-a pus în practică cu un talent poetic vrednic de admirat.

Dumnezeu l-a înzestrat cu harul poeziei, fapt pentru care scria bine, scria frumos, scria cu pasiune, scria ceea ce simțea, dând ascultare libertății sufletului său.

Opera sa poetică atinge subiecte diverse, dintre care amintim: dragostea (Vulturul), omul, aflat într-o continuă luptă (Lupta vieții, Corabia din furtună, Mergi...), tensiunea omului după Infinit (Pasărea de ceară) etc.

În timpul ce s-a scurs de la moartea sa eroică, noi am adunat poeziile lui în acest volum intitulat „Poeziile soldatului erou Ioan Grosaru”. Considerăm aceasta ca o misiune testamentară pe care Ioan ne-a cerut-o tocmai din înaltul cerului, aceea de a-i face cunoscută creația poetică în întreaga Armată Română și, totodată, răspundem unei rugăminți de suflet, venită din partea mamei lui, Ecaterina Grosaru, care și-a dorit să aibă poeziile fiului său.

Acest volum de poezii apare la Buzău prin strădania unor preoți și a unui grup de elevi seminariști, la Editura Fundației Sfântul Sava. Menționez că poeziile lui Ioan GROSARU se află în lucru la Trustul de Presă al Armatei. Sperăm să apară cât mai curând și acolo. De asemenea, ziarul Observatorul militar publică săptămânal poezii care au aparținut poetului militar erou.

Pentru că a plecat dintre noi cu simțul datoriei ostășești, și pentru că a fost un mare suflet și un mare creator și iubitor de frumos noi, camarazii, nu l-am uitat.

Vă rog, Prea Cucernice Părinte, să citiți această scrisoare în Biserica parohiei Păiseni, în fața credincioșilor și a familiei lui.

General-locotenent dr. Florian PINȚĂ

Stimată Doamnă Ecaterina Grosaru,

Am deosebită plăcere de a vă trimite poeziile scrise de fiul dumneavoastră, Ioan GROSARU, un mare militar și un foarte talentat scriitor, care după moartea sa eroică în teatrul de operații din Irak lasă în urma sa o operă de mare valoare artistică.

Timp de aproape șase luni am reușit să adunăm toate poeziile care au aparținut lui IOAN și să vi le trimitem ca o ofrandă pe care el a lăsat-o Armatei Române, dar și ca un gest de mângâiere pentru sufletul dumneavoastră de mamă, pentru fiice, gineri, nepoți și chiar pentru întreaga comunitate din satul Păiseni, comuna Cornu-Luncii, județul Suceava.

Harul poetic al fiului dumneavoastră începe să fie cunoscut oamenilor în uniformă, și nu numai, să sensibilizeze și să impresioneze până la lacrimi.

Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă mângâie sufletul!

General-locotenent dr. Florian PINȚĂ

Ziua Veteranilor de Război

Pentru prima dată, în acest an, la 29 aprilie, ca semn de recunoaștere a meritelor deosebite pentru apărarea independenței, suveranității, integrității teritoriale și a intereselor României, s-a sărbătorit Ziua Veteranilor de Război. Cu acest prilej, în garnizoana Buzău, la Mausoleul din Cimitirul Eroilor, s-a organizat un ceremonial militar și religios cu depuneri de coroane și jerbe de flori. La această activitate au participat veterani de război, oficialități ale administrației publice locale, reprezentanți ai partidelor parlamentare și neparlamentare, militari activi și în rezervă. De asemenea, au fost prezenți reprezentanți ai mass-media locale și cetățeni ai municipiului Buzău. Manifestarea comemorativă s-a încheiat cu defilarea găzii de onoare.

În fiecare an se sărbătorește, cu prilejul Înălțării Domnului, Ziua Eroilor, conform Legii 48 din 1995. Dacă la constituirea ANVMR, în 1990, erau în țară peste 700.000 veterani, în prezent numărul acestora s-a redus cu peste 60%. Un scurt bilanț al realizărilor arată că încă de la înființare ANVR s-a bucu-

rat de sprijinul nemijlocit al Ministerului Apărării Naționale, veteranii dispun de Legea 44/1994 de pe lângă Legea 49/1991, care reglementează drepturile și facilitățile de care beneficiază invalizii, veteranii și văduvele de război precum și urmașele necăsătorite ale veteranilor de război. Națiunea română nu și-a

uitat eroii care și-au sacrificat tinerețea și sănătatea, în urmă cu mai bine de șase decenii, pentru eliberarea și reîntregirea României. Totuși trebuie să se cunoască faptul că o mare parte din veterani se confruntă acum, la crepusculul vieții lor, cu problemele sociale grele: agravarea sănătății, greutate de ne-

justificat în obținerea medicamentelor, mulți singuri cu pensii foarte mici, cu imposibilități în achitarea întreținerii sau în procurarea unor alimente necesare și combustibililor pentru încălzit etc. Mai sunt veterani decorați pe front care au optat pentru bani în locul terenului la care aveau dreptul să fie împroprietăriți și câțiva care deși doresc teren, nu l-au primit.

S-au depus la Guvern, Senat și Camera Deputaților de către ANVR București completări la Legea 44/1994, la care încă nu s-a primit nici un rezultat. S-a cerut majorarea rentei pentru medalia "Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial 1941-1945" de la 25% cât este în prezent la 50% din solda de grad a unui sublocotent. Nu s-a clarificat încă problema scutirii de taxe și impozite de care trebuie să beneficieze veteranii.

Ar fi de dorit ca, la 63 de ani de la terminarea războiului, veteranii de război, cu prilejul Zilei Veteranilor de Război, să poată să spună că au apucat să trăiască o perioadă mai înfloritoare, cu o bunăstare generală și un apus de soare frumos, în care să se reflecte și contribuția de luptă în război și de muncă în timp de pace, a lor. Din păcate au parte de vremuri tulburi, prevestiri de vremuri grele asemănătoare anilor dinainte de 1941.

Cu toate acestea veteranii din Buzău își exprimă loialitatea și respectul față de Președintele României, Parlament și Primul Ministru, față de Ministerul Apărării pentru sprijinul dat organelor centrale și locale în înfăptuirea tuturor măsurilor menite să asigure dezvoltarea economico-socială a României, creșterea nivelului de trai a populației, intrarea cu demnitate în

Uniunea Europeană. Este adevărat că Țara i-a ajutat pe măsura puterii sale economice. Veteranii nu așteaptă altceva decât puțin mai multă atenție și respect, ca cei mai vârstnici ostași ai Țării. Acum, ei își fac o datorie de onoare din a evoca amintirea camarazilor căzuți pe câmpurile de luptă din Est și din Vest, ori pe pământ străin, eroi ai Patriei veșnic pomeniți pentru jertfa sfântă întru apărarea ființei naționale, a integrității teritoriale a României. Cinstesc deopotrivă pe eroii altor popoare căzuți pe pământul României. Celor care s-au jertfit pentru veșnicia Țării și pentru onoarea armatei române, în această sfântă zi a Înălțării Domnului, să le aprindem în suflet candela recunoștinței.

Col. (r) Nicolae Oncescu

Știați ?

"Ziua Veteranilor" în SUA era inițial o zi consacrată veteranilor din primul război mondial și se numea "Ziua armistițiului", recunoscută ca sărbătoare națională în Statele Unite în 1938; din 1954, după sfârșitul celui de-al doilea război mondial și după războiul din Coreea, a devenit o zi a veteranilor americani din toate războaiele și pentru toate armele.

Generalul de brigadă Dan Ghica-Radu, noul comandant al Comandamentului Operațional Întrunit "Mareșal Alexandru Averescu"

Generalul de brigadă Dan Ghica-Radu a fost investit vineri, 16 mai, în funcția de comandant al Comandamentului Operațional Întrunit "Mareșal Alexandru Averescu", în cadrul unei ceremonii militare de predare-primire a comenzii și a drapelului de luptă, desfășurată în prezența loctiitorului șefului Statului Major General, general-locotentent dr. Mihail Orzează.

Numirea în funcție a generalului de brigadă Dan Ghica-Radu s-a făcut prin ordin al ministrului apărării.

Generalul de brigadă Dan Ghica-Radu a îndeplinit, de-a lungul carierei, funcții de comandant de pluton, de companie, șef de stat major de regiment, comandant de batalion, comandant de brigadă, ofițer specialist în Direcția Informații Militare a Statului Major General și în Comandamentul Armatei 1. În anul 2006 a fost numit comandant al Comandamentului Forțelor Terestre, iar din noiembrie 2007 a îndeplinit funcția de șef al Direcției Structuri și Planificarea Înzestrării din Statul Major General.

A absolvit Școala Militară de Ofițeri de Infanterie, Facultatea de Arme Întrunite și Tancuri din Academia Militară, Colegiul Superior de Stat Major, Colegiul Național de Apărare și Colegiul de Apărare NATO (Roma).

În perioada noiembrie 2006 - iunie 2007, generalul de brigadă Dan Ghica-Radu a îndeplinit funcția de loctiitor pentru operațiile Aliației al

șefului de stat major al Forței Multinaționale din Irak.

Joi, 22 mai, în ședința Consiliului Director, Dan Ghica-Radu a fost ales președinte executiv al Fundației *Mareșal Alexandru Averescu*.

Compartimentul relații publice

Comandamentul Operațional Întrunit

Un nou moment istoric

Începând cu 1 mai a.c., Comandamentul 2 Operațional Întrunit "Mareșal Alexandru Averescu" s-a reorganizat și și-a schimbat denumirea în Comandamentul Operațional Întrunit "Mareșal Alexandru Averescu", conform prevederilor Strategiei de transformare a Armatei României.

Misiunile comandamentului rămân neschimbate, acestea fiind următoarele:

- exercitarea comenzii operaționale asupra unităților/detașamentelor naționale și asupra personalului participant la operații multinaționale în afara teritoriului statului român;
- planificarea și conducerea operațiilor întrunite la nivel operativ, pe teritoriul național, până la preluarea acesteia de către comandamentul NATO stabilit;
- organizarea și conducerea exercițiilor naționale și multinaționale de tip întrunit.

Comandantul Comandamentului 2 Operațional Întrunit "Mareșal Alexandru Averescu", general locotenent doctor Florian Pință a trecut în rezervă la cerere, prin decretul prezidențial nr. 465 din 22 aprilie 2008.

Până în data de 16 mai, comanda Comandamentului Operațional Întrunit a fost asigurată de către locțiitorul comandantului, general-maior Ion Chirănescu.

Compartimentul Relații Publice

General-locotenent dr. Florian Pință

Cea mai mare realizare

– Ați luat decizia să treceți în rezervă. Este punctul final al unei cariere cu repere profesionale ce indică o ascensiune bazată pe calitate și succese recunoscute în timp. Puteți să vă referiți la câteva din acestea?

– Într-adevăr, am luat această decizie ca urmare a transformării Comandamentului 2 Operațional Întrunit Mareșal Alexandru Averescu, pe care l-am comandat până la 30 aprilie a.c., dintr-o structură militară cu trei stele într-una cu două stele. N-a fost o hotărâre intempestivă, cum s-ar putea înțelege, ci una normală, în limitele moralei care trebuie să guverneze actele și faptele unui general al Armatei Române, ținând cont de unul din principiile care stau la baza procesului de transformare a organismului militar – asigurarea corespondenței dintre grad și funcție.

De altfel, sincer vorbind, Armata – instituția pe care am servit-o timp de 35 de ani – mi-a oferit până în acest moment tot ce se putea mai bun ca evoluție profesională: cursuri de carieră și de specializare în țară și în străinătate, funcții importante pe linie de comandă și stat major la majoritatea eșaloanelor, misiuni diverse și provocatoare, mai ales în

mediul internațional și, bineînțeles, grade – pe măsură!

Un curs pe care-l consider esențial a fost cel de învățare a limbii engleze, urmat în Canada, în anul 1997. Fără această inedită și extrem de utilă experiență în societatea de peste Ocean, n-aș fi avut șansa participării active la procesul consistent pe care Armata României l-a declanșat pentru aderarea la structurile euroatlantice. Prin urmare, nu aș fi putut să urmez cursurile NATO de specialitate care mi-au schimbat filozofia de viață și sistemul de valori în domeniul teoriei și practicii militare; să iau parte la reuniunile și exercițiile internaționale din perioada pre- și postaderare; să discut eficient cu liderii militari și civili din comandamentele aliate sau de coalitie, cărora li se subordonează trupele noastre aflate în misiuni internaționale.

Dintre funcțiile pe care le-am ocupat succesiv după Revoluție, cea determinantă pentru viitorul meu în echipele de comandă din care am făcut parte a fost aceea de șef de stat major de divizie la una dintre cele mai importante mari unități de acest tip din perioada anilor '90-'93.

De ce? Mai întâi, pentru că m-a obligat la o muncă asiduă de echipă, eu fiind în rol de lider și coordonator principal. Apoi, deoarece mi-a oferit șansa învățării pe viu a lecției puterii. Inclusiv a evitării capcanelor pe care aceasta ți le poate întinde, mai ales în funcții de conducere din ce în ce mai înalte ale ierarhiei militare!

N-am renunțat niciodată, din acel moment, la niciuna din aceste lecții, indiferent de funcțiile care au urmat, inițial simplu lucrător, șef de birou ori de secție, ulterior, șef de stat major/director, locțiitor, ori comandant la diverse eșaloane, până la Statul Major General inclusiv. Asta în condițiile în care drumul carierei nu a însemnat întotdeauna o linie ascendentă, chiar dacă trendul a fost pozitiv, ceea ce mi-a întărit convingerea că pentru a performa în achiziționarea competențelor de conducere este nevoie să ții permanent legătura cu realitatea! Deci, să nu te autosuspenzi într-o iluzorie stare de beatitudine...

În privința gradelor militare, aș spune că am fost un norocos! Exceptând gradul de maior, pe care l-am primit la termen, toate celelalte mi-au fost acordate la excepțional,

ceea ce mi-a conferit poziția de cel mai tânăr colonel din promoția mea. Paradoxal, aceasta nu a creat automat premisele avansării la gradul de general de brigadă, lucru care s-a întâmplat zece ani mai târziu, dar mi-a dat posibilitatea să mă afirm în unele din funcțiile menționate anterior.

Consider acordarea gradului de colonel drept cea mai mare realizare a carierei mele și cea mai înaltă demnitate la care am putut să aspir ca ofițer! Ulterior, am fost avansat până la gradul de general-locotenent, în raport de funcțiile pe care le-am îndeplinit, fapt firesc în sistemele NATO din care, iată, facem parte, deja, de patru ani.

Pentru aceste realizări, sunt recunoscător tuturor aceluia care m-au onorat cu încrederea lor, contribuind de-a lungul anilor la formarea și promovarea mea. În mod special, mulțumesc subordonaților și colaboratorilor mei, fără de care – declar cu toată convingerea – n-aș fi putut aspira la o astfel de carieră!

Sursa: *Observatorul militar* nr. 18 (7 - 13 mai 2008)

Loctiitorul comandantului Comandamentului Operațional Întrunit a trecut în rezervă

La data de 15 mai a.c., generalul maior Ion Chirănescu, loctiitorul comandantului Comandamentului Operațional Întrunit, a trecut în rezervă.

Generalul-maior Chirănescu a îndeplinit funcții de comandă în diferite unități de parașutiști, în perioada 1999 - 2005 a fost comandant al Brigăzii 2 Parașutiști. Din 2005 a îndeplinit funcția de loctiitor al comandantului Comandamentului 2 Operațional Întrunit, având în responsabilitate coordonarea activităților trupelor românești din teatrele de operații, precum și planificarea și conducerea exercițiilor naționale și multinaționale de tip întrunit.

În august 2006, generalului Chirănescu i-a fost înmănat Drapelul de luptă al Comandamentului 2 Operațional Întrunit "Mareșal Alexandru Averescu", decorat cu Ordinul național pentru merit în grad de cavaler, pentru militari, de către președintele Românie, Traian Băsescu.

A absolvit Școala Militară de Ofițeri Activi de Infanterie în anul 1978, Academia Militară în 1987 și a urmat cursuri de perfecționare postuniversitare.

Compartimentul Relații Publice

Fie-ne îngăduit să acordăm onorul meritat de domnul Ion Chirănescu, un general călit la școala parașutiștilor militari. Pensie lungă, sănătate de fier și "Cer senin!". *Redacția*

Ziua cea mare a trecerii în „Armata de Rezervă”

Colonel (r) dr. Mihai GOIA

Sunt numeroase motivele pentru care în viața de militar ți-ai putea pune în-trebarea „Mai rămân, schimb garnizoana sau mă pensionez?”, motive perso-nale, ori legate de carieră, de oportunități, poate și de mândria sau povara de a purta blazonul de militar, în această vreme a restructurării, transformării și tranziției îndelugate.

Începând cu luna lui Florar anul curent camarazii: general-locote-nent dr. Florian Pință, general-maior Ion Chirănescu, col.dr. Mihai Goia, col. Horia Filipescu, lt. col. Cătălin Alexandru, lt. col. Gherghina Gabora, col. Florin Olteanu, lt. col. Radu Mircea, mr. Nicușor Grosu, mr. sing. Sorin Pîrvescu, mr. Tiberiu An-dronicescu, mr. Liviu Stoica, lt. cdor. Dan Berbece, plt. maj. Marian Ivan din Comandamentul 2 Operațional Întrunit „Mareșal Alexandru Avescu” au decis că este momentul de a trece în „Armata de Rezervă” ca ur-mare a reorganizării comandamentului.

Asemeni înaintașilor precum și actualilor camarazi, domnii generali, ofițeri, subofițeri trecuți în rezervă înainte de legiuta vârstă la mijlocul acestei frumoase primăveri, au venit să slujească Armata română nu cu „ordin de chemare”, ci sub imboldul - fie el și în subconștient - al vocației de militar.

Viața acestor oameni desfășurată sub drapel a fost marcată de cinste și onoare, de munca organizată și bine făcută, de punctualitate și con-fidențialitate, solitudine, de cinste și modestie, spirit de corp și de sac-rificiu.

Ziua ieșirii la pensie are o măreție și o frumusețe unică, trecerea în rez-ervă reprezentând un epilog al bi-ogramei profesionale, este începutul poveștii despre ceea ce nu va mai fi. Totodată, reprezintă și o formă de emoție colectivă, o formă de re-

cunoaștere a reprezentativității celor ce trec cu fruntea sus în „Armata de Rezervă”.

Fiecare camarad a luat această decizie după auditarea propriei per-soane, propriei cariere, pe baza unei combinări de performanță, vechime și alte criterii care îi aparțin.

Pentru unii, profesia militară poate însemna o carieră pe termen lung, pe viață atunci când nu bate vântul restructurării și al transformării, pen-tru alții o perioadă de activitate mai scurtă, urmată de o carieră civilă în care abilitățile și calificările deprinse în armată vor asigura succesul și in-tegrarea rapidă în alte domenii de activitate. Pentru cei mai tineri, dar nu numai pentru ei, trebuie să-și maximizeze șansele de avea suc-ces pe piața muncii, având abilități „transferabile”.

Indiferent de drumul ales, de gân-durile cu care plecăm, instituția „Ar-mata” ne-a provocat la o întrecere permanentă cu noi înșine și cu ceilalți, ne-a menținut într-o formă fizică de invidiat, ne-a oferit un mediu de muncă dinamic, organizat și competitiv.

Experiența de viață și profesională acumulată în armată, dar mai cu seamă în Comandamentul 2 Operațional Întrunit „Mareșal Alexandru Avescu” a fost dată de provocările trăite în misiunile din țară și în parti-ciparea la actul conducerii de către comandament a misiunilor din teatrele de operații din Irak, Afga-

nistan, Balcani, de numeroase ocazii de a călători, de a vizita locuri noi și de a cunoaște noi culturi, dar și de numeroasele contacte umane, de viață și lucrul în echipă, de pri-etenii bazate pe camaraderie și solidaritate umană.

Grjile și îndoielile fac parte inte-grantă din aproape toate deciziile legate de a rămâne s-au de a pleca dintr-un sistem. Ne putem folosi de decizia noastră de a ne pensiona și de a rămâne totuși în activitate la fel cum o fac cei căsătoriți atunci când își reînnoiesc jurămintele și intră în faza următoare a vieții lor cu forțe noi, cu mai multă vigoare, cu hațărare și cu motivație.

Trebuie să ne administrăm viața în mod activ tot timpul. Și după pen-sionare oamenii trebuie să știe că noi existăm. „Moartea” pensionarilor militari ca profesioniști este lentă și dureroasă, nimeni nu vrea să re-cunoască acest lucru, dar ei trăiesc umilințe care arată cum stau lu-crurile de fapt. Sunt „omiși” din ce în ce mai mult, se vorbește din ce în ce mai puțin despre ei și devin din ce în ce mai irelevanți. Cel dintâi lucru pe care trebuie să-l facem după ce am ieșit la pensie este acela de a con-tinua să ne instruiem. Trebuie să ridicăm mâna pentru mai multă in-struire chiar dacă trebuie să facem voluntariat pentru a o obține.

Există la nivelul garnizoanei Buzău filiale ale ANCMRR, Cultul Eroilor, Fundația „Mareșal Alexan-

dru Averescu”, ARPIA, unde trebuie să ne facem simțită prezența. De asemenea, înscrierea la Biroul de reconversie profesională din cadrul CMJ Buzău poate permite personalului disponibilizat găsirea unui loc de muncă existent în mediul civil.

Viața de oștean este frumoasă, grea dar și dură. La ieșirea la pensie nu trebuie să existe niciun fel de re-

semnare, niciun motiv care să ne împiedice să comunicăm, să rămânem în viața cetății, să ne deschidem propria afacere s-au să facem alte 101 lucruri, pentru că numai prin fapte putem influența evenimentele.

Pensionarea sau schimbarea activității impune și schimbarea modului de gândire. Sunt unul, și ca mine

cred că sunt mulți, dintre cei care cred că averea nu să măsoară în bani, ci reprezintă abilitatea de a supraviețui în pace sufletească un număr mare de ani de acum înainte.

Urez tinerilor pensionari colegi adaptare ușoară la situația de viitor, să o ducă mai bine, pensie lungă, multă sănătate și să se bucure de viață în preajma celor dragi !

Numire în funcție

Generalul de flotilă aeriană Liviu Burhală a fost numit în 27 mai a.c. loctiitor al comandantului Comandamentului Operațional Întrunit „Mareșal Alexandru Averescu”.

Generalul de flotilă aeriană Liviu Burhală s-a născut în localitatea Rătești - Berca, județul Buzău. A absolvit Școala Militară de Ofițeri de Aviație Boboc în anul 1979 și a urmat cursurile Academiei de Înalte Studii Militare în perioada 1989–1991.

În perioada 2007- 2008, a fost șef al Resurselor la Statul Major al Forțelor Aeriene, iar între 2004 și 2007 comandant al Școlii de Aplicație pentru Forțele Aeriene „Aurel Vlaicu”, Boboc. Este pilot clasa I și a zburat pe toate avioanele din dotarea forțelor aeriene române, dar și pe avioane aparținând armatelor partenere.

Compartimentul Relații Publice

Comemorare la patru ani de la catastrofă

Eroii de la Mihăilești

În fiecare an, la 24 mai, camarazii noștri din cadrul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență își comemorează eroii căzuți la datorie, în 2004, în localitatea Mihăilești, județul Buzău.

La ceremonialul militar și religios organizat în acest an, au participat Victor Paul Dobre, secretar de stat la MIRA, generalul Vladimir Secară, comandantul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, generalul de brigadă Dan Ghica-Radu, comandantul Comandamentului Operațional Întrunit Mareșal Averescu, Gabriel Balaban, prefectul județului Buzău, reprezentanți ai administrației publice din județul Buzău și, nu în ultimul rând, rudele celor decedați.

În dimineața zilei de 24 mai 2004, explozia unui autotren încărcat cu azotat de amoniu a ucis 18 oameni, între care doi jurnaliști, 7 pompieri militari, 9 localnici și persoane aflate în trecere prin zonă, precum și pe șoferul autotrenului, răbind grav alte 13 persoane.

Nu cred că vom putea uita curând tragedia petrecută atunci datorită numărului mare de morți și de răniți, dar și situației inedite. Amestecul de azotat de amoniu și motorină a devenit un veritabil exploziv, care datorită căldurii degajate de flăcări, a detonat. Ce a rezultat? Familii distruse care suferă și își plâng morții și acum, in-

valizi, oameni cărora nu le-a mai rămas decât să li se facă dreptate în justiție.

Așa cum militarii noștri căzuți la datorie în teatrele de operații devin eroi, și pompierii militari „uciși” de focul luptei, devin eroi. Atunci au plecat dintre noi militari din cadrul Inspectoratului Situațiilor de Urgență Buzău. Maiorul postmortem Doru-Mihai Mihalache și sublocotenentii postmortem Romeo Necula, Valentin Cezar Manta, Nicolae Jianu, Silviu Stan, Georgian Medeleanu, Florentin Valentin Oprea și-au dat viața în încercarea de a o salva pe a altora.

Eroi sunt și cei doi jurnaliști de la Antena 1, Elena Popescu - sora unui militar care, în acea perioadă, se pregătea să plece în misiune în Afganistan - și Ionuț Barbu. Ei au vrut să fie primii la „locul luptei”, pentru a transmite opiniei publice informații despre accident. Și pentru că i-am cunoscut, mi-au rămas în memorie ca „doi copii cuminiți”, mereu alături de militari prin relatările lor obiective despre „viața” garnizoanei Buzău.

Un nou „Mihăilești” nu trebuie să mai existe. Cei dispăruți la 24 mai 2004 vor rămâne pentru totdeauna în memoria noastră. Dumnezeu să-i odihnească în pace!

Maior Romeo Feraru

Asociația Națională a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră 18 ani de ființare

Col. (r) Ion STANCIU,

Președintele Filialei județului Buzău a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră

Revoluția din decembrie 1989, precum și evoluția ulterioară a țării în direcția asigurării drepturilor democratice, inclusiv a dreptului la libera asociere, au creat posibilitatea înființării de către cadrele militare în rezervă și în retrageră a unor organizații care să le apere interesele de orice natură și să-i reprezinte în societate. Astfel la 31 mai 1990 s-a constituit un comitet de inițiativă format din ofițeri în rezervă și în retrageră proveniți din Ministerul Apărării Naționale care-și propunea să reia tradiția de asociere a cadrelor militare ce aparțineau acestei categorii sociale și care fusese întreruptă cu brutalitate în anul 1948.

Comitetul de inițiativă constituit la 31 mai 1990 și-a ales un birou executiv format din 9 membri în fruntea cărora era ales atunci generalul locotenent în rezervă Popescu Stelian ca președinte, iar col.(r) Grama Toma, unul din membrii de bază al biroului executiv a fost împuternicit să pregătească proiectul de Statut al organizației ce urma să se constituie, să pregătească și să depună la judecătoria documentele necesare legalizării, să coordoneze înființarea filialelor teritoriale și în final să pregătească prima Conferință Națională. S-a convenit atunci, ca organizația ce urma să se constituie să poarte denumirea de Liga Națională a Ofițerilor în Rezervă și în Retrageră, care a fost înregistrată la tribunal al 20 septembrie 1990 cu această denumire. În primele luni s-au întocmit toate documentele necesare legalizării organizației.

Între 20 septembrie 1990 și 15 februarie 1991 întregul efort a fost direcționat pentru întocmirea documentelor organizatorice și înființarea a 38 de filiale județene și a 28 secți-

uni în alte garnizoane decât cele reședință de județ.

În intervalul februarie - aprilie 1991 s-a desfășurat în teritoriu o activitate intensă, bine coordonată de la centru, pentru alegerea organelor de conducere locale și a delegaților pentru Conferința Națională.

Pregătirea propriu-zisă a Conferinței Naționale a Ligii Naționale a Ofițerilor în Rezervă și în Retrageră s-a desfășurat în perioada aprilie - mai 1991, perioadă în care au fost stabilite și măsurile concrete prin care Ministerul Apărării Naționale se obliga să sprijine activitatea Ligii Naționale prin O.G.nr. 12/1991.

Sprijinul urma să se concretizeze prin acordarea unor spații de lucru cu dotările necesare tuturor structurilor Ligii, realizarea unei bune colaborări cu comandanții de garnizoane, de unități și mari unități, accesul cadrelor în rezervă și în retrageră în stabilimentele din patrimoniul armatei, reglementări privind asistența medicală și asigurarea medicamentelor, posibilitatea înaintării în grad în mod excepțional, asigurarea locurilor de înhumare în cimitirele militare etc.

În toamna aceluiași an O.G. 12 a fost înlocuit cu O.G. 41 îmbunătățit substanțial pe baza propunerilor făcute de către conducerea centrală a U.N.C.M.R.R., aleasă la prima sa Conferință Națională care a avut loc în București, la Cercul Militar Național în ziua de 31 mai 1991.

Cu această ocazie s-au dezbătut și aprobat Statutul și Regulamentul de funcționare, precum și alte documente organizatorice, iar la propunerea participanților la acest forum, s-a hotărât schimbarea denumirii organizației din Liga Națională în "Uniunea Națională a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră

(U.N.C.M.R.R.), denumire sub care a funcționat până la Conferința Națională din mai 2007, dată la care Uniunea Națională a luat denumirea de Asociația Națională a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră *Alexandru Ioan Cuza*. În statut s-a prevăzut că deviza Asociației este : *Patrie, Onoare, Demnitate*.

La Buzău grupul de inițiativă a fost format din : general de brigadă Lupu Ion - președinte, col. (r) Corbuleac Ion, col. (r) Soroș Florian, col. (r) Gheorghe Gheorghe, col. (r) Crăciun Vasile, col. (r) Istrate Constantin, col. (r) Purcel Constantin, col. (r) Gogan Drăgan, col (r) Radu Constantin. Liga la Buzău a luat ființă la 22 ianuarie 1991 sub denumirea de *Mareșal Alexandru Averescu*. În decursul celor 18 ani de la înființare, Asociația se prezintă ca o organizație democratică, puternică, bine structurată și orientată, cu realizări remarcabile, reușind să unească un număr mare de cadre militare în rezervă și în retrageră în jurul unor crezuri, idealuri și interese comune, să conserve formația lor profesională, să protejeze statutul lor social, să cultive în rândurile lor sentimentul camaraderiei, solidarității, al onoarei și demnității militare.

Multiplele intervenții făcute de conducerea centrală a Asociației la Parlament, Guvernul României, la Ministerul Apărării, precum și la alte ministere și organizații centrate, au condus la îmbunătățirea vizibilă a condițiilor de viață pentru cadrele militare în rezervă și în retrageră și ale familiilor acestora.

Se poate afirma că în decursul acestor ani au fost rezolvate favorabil o serie de probleme de importanță majoră, care au îmbunătățit în cele din urmă calitatea vieții tuturor aceluia care timp de 3-4 decenii au

servit cu credință patria sub drapel. Mai sunt încă foarte multe probleme de rezolvat, pe linie medicală în mod deosebit, dar și în alte domenii care reclamă unitatea noastră, a tuturor pensionarilor militari, de toate armele și de toate gradele în această organizație democratică și de utilitate publică, pe baza căreia conform Legii nr. 26/2000 asociația beneficiază de un set de drepturi și de obligații.

Filiala noastră colaborează foarte bine cu organele de conducere locale, cu Comandamentul Operațional Întrunit Buzău, cu

conducerea co-mendurii de garnizoană, unde ne desfășurăm activitatea, cu celelalte structuri și organizații locale, cu veteranii de război, *Cultul eroilor*, dar în mod deosebit, am putea spune, cu Primăria municipiului Buzău, personal cu domnul primar inginer Constantin Boșcodeată, care vine din când în când în mijlocul nostru, răspunzând la întrebările puse de camarazii noștri și clarificând problemele respective.

Conducerea centrală a Asociației noastre acționează în continuare pentru realizarea unor legături strân-

se cu toate organele conducerii de stat, ta nivelul președinției, parlamentului, guvernului, conducerii Ministerului Apărării și a Statului Major General în scopul de a le face cunoscute preocupările pe linia creșterii calității vieții pensionarilor militari.

La 18 ani de existență, Asociația Națională a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere, se prezintă ca o organizație reprezentativă în societatea românească, având în componența sa un număr mare de membri, a căror calitate și onoare fac cinste oștirii române.

Coloanele permanenței

135 de ani de existență a armei transmisiuni

----- Locotenent-colonel Cristian Serescu,
comandantul Batalionului 47 Comunicații și Informatică „General Nicolae Petrescu”

Cei 135 de ani ai transmisiunilor militare, ce se împlinesc pe 14 iulie, sunt mai mult decât suficienți pentru a certifica capacitățile unei specialități militare aflate într-un amplu proces de modernizare. Într-o epocă în care sintagma "un om informat face cât doi" a devenit sinonimă cu modernizarea permanentă, transmisiunile, într-un mod alert, și-au modificat atât structura, cât și baza materială, toate acestea pentru a putea răspunde cerințelor unei armate mobile și eficiente.

Data de 14 iulie reprezintă în calendarul militar românesc, ziua armei transmisiuni, armă care nu demult și-a schimbat numele pentru a fi în concordanță cu evoluția tehnicii, numindu-se acum **comunicații și informatică**.

Conștiința ne obligă în orice moment și cu precădere la ceas aniversar, să ne îndreptăm gândurile către cei care au contribuit cu mintea și nu de puține ori cu viața, la făurirea istoriei de 135 de ani a armei transmisiuni. De la prima secție de telegrafiști militari înființată în cadrul unui batalion de geniu la 14 iulie 1873, după multiple căutări și abordări teoretice și practice, specialitatea militară de transmisiuni se conturează tot mai pregnant ca specialitate distinctă ce ajunge să cuprindă până în anul 1916 subunități de telefoniști, telegrafie fără fir, curieri etc.

Generații întregi de transmisioniști au contribuit la înțărirea poziției acestei arme, fiind numiți de drept „inima armatei” datorită importanței vitale pe care o au în conducerea sistemului militar.

La 1 iulie 1942 ia ființă Comandamentul transmisiunilor prin transformarea Brigăzii de transmisiuni. La aceeași dată se înființează și Centrul de instrucție al transmisiunilor.

După încheierea celui de-al doilea război mondial, structurile de transmisiuni din armata română au suferit numeroase transformări cantitative și calitative. Ca elemente de conducere, până în 1989 au existat succesiv: Brigada Transmisiuni, Comandamentul Transmisiunilor și Comandamentul Trupelor de Transmisiuni. Acestea au avut rol de reglementare a domeniului (regulamente, instrucțiuni, dispozițiuni, manuale etc.) pentru întreaga armată cât și rol executiv, operativ pentru organizarea, realizarea și exploatarea sistemelor de transmisiuni de la toate eșaloanele. În toate structurile au funcționat elemente de cercetare și dezvoltare, cu rol esențial în asigurarea unei înzestrări la un nivel acceptabil cu tehnică modernă.

După 1989, odată cu reforma armatei române, și trupele de transmisiuni s-au transformat, schimbându-se

modul de organizare, instruire și mai ales schimbându-se dotarea tehnică. O etapă importantă în realizarea reformei a fost implementarea unui sistem de transmisiuni cu totul nou care să se bazeze pe echipamente digitale, capabile să ofere mult mai multe posibilități și la o calitate mai bună decât tehnica veche analogică. Așa a luat naștere Rețeaua Militară Națională de Comunicații (RMNC) în cadrul căreia putem vorbi de flux de date, rețele locale de calculatoare interconectate între ele, de comunicații prin satelit, de echipamente fax secretizate, de stații radio cu salt de frecvență, de echipamente de secretizare, de videoconferință și altele.

Transmisiunile au fost și rămân una dintre armele care lucrează continuu, sunt caracterizate printr-un înalt grad de tehnicitate și complexitate și au un rol decisiv pentru asigurarea comenzii și controlului acțiunilor militare.

Orașul Buzău este un reper important pe harta unităților de transmisiuni din armata română prin Batalionul 47 comunicații și informatică „General Nicolae PETRESCU”. Acest batalion se poate mândri în cei 76 de ani de existență, cu o bogată tradiție în cadrul armei transmisiuni, prin participarea la campaniile militare din cel de-al doilea război mondial, la

aplicațiile mari cu trupe organizate de eșalonul superior sau la exercițiile tehnice de specialitate organizate de Direcția comunicații și informatică din Statul Major General.

În prezent, batalionul asigură oportune canale de legătură de calitate necesare eșalonului superior pentru exercitarea comenzii, canale ce pot furniza servicii de comunicații tip voce și date, secretizat sau neseecretizat.

Pe plan local, militarii batalionului au participat alături de alte unități militare și la ajutarea populației civile pentru îndepărtarea urmărilor calamităților naturale (inundații, înzăpeziri).

Militarii batalionului sunt gata oricând să îndeplinească aceste misiuni sau cele de bază de realizare a legăturilor continuându-și totodată drumul pe calea perfecționării pregătirii după standardele N.A.T.O. și modernizării sistemelor de transmisiuni.

▲ 1933 – stație mobilă de transmisiuni.

▲ 1958 – instrucție de specialitate (centrala telefonică cu 30 numere)

▲ 2008 – instrucție de specialitate (comutator CD 141 – de la 60 până la 960 abonați)

▲ 2008 – container radioreleu

Strategia de securitate Națională a României și gestionarea diferențelor socio-strategice

----- Colonel Dumitru Lăudatu

Este neîndoios faptul că pentru România se impune o abordare realistă și responsabilă a cerințelor și exigențelor rezultate din dubla calitate de membru al UE și NATO și depășirea studiului declarațiilor de intenție și a angajamentelor formale.

Strategia de Securitate Națională a României – 2006 ține cont de transformarea profundă a mediului de securitate înregistrând totodată angajamentele și responsabilitățile după aderarea la NATO și accesarea în Uniunea Europeană. În comparație cu versiunile precedente din 2000 și 2001, actuala formă înlătură deficiențele raportării programatice la Politica Europeană de Securitate și Apărare și Identitatea Europeană de Securitate și Apărare și reflectă angajarea României la proiectele de construcție europeană și euroatlantică a securității.

Totodată, sunt evidenți pașii făcuți în definirea intereselor și obiectivelor de securitate într-un mediu de securitate definit mai realist în care România își găsește locul ca „parte integrantă a civilizației euroatlantice”.¹

Strategia de Securitate Națională reflectă profilul strategic distinct al României în cadrul NATO și Uniunii Europene. Pentru a înțelege complexitatea și multidimensionalitatea binomului securitate națională – securitate colectivă ne propunem o scurtă comparație între structura și conținutul Strategiei de Securitate a României și ale Strategiei Europene de Securitate. Aceasta prezintă interes pentru cercetarea noastră din cel puțin trei motive: primul este faptul că armonizarea celor două documente reprezintă o formă de gestionare coezivă a diferențelor dintre Uniunea Europeană și România; al doilea este eliminarea conceptuală a posibilității operației de noi diferențe; iar al treilea este dat de necesitatea identificării de soluții și instrumente pentru gestionarea vechilor diferențe dintre statele Uniunii Europene și din mediul național intern.

Structura celor două documente ne dezvăluie atât o legătură dată de raportare a strategiei naționale la gradul de generalitate mai ridicat al Strategiei Europene de Securitate, cât și o recunoaștere programatică a constituirii securității naționale ca parte integrantă a securității europene și euroatlantice.²

Comparând conținutul celor două strategii, dincolo de similitudini și areal de acoperire geografică a viziunilor

de securitate, este evidentă voința de integrare de securitate, în toate planurile. Dacă din punct de vedere european provocările și amenințările sunt analizate ca având sorginte preponderent extracontinentală, abordarea românească evaluând prin prisma „caracterului indivizibil al securității globale”³ evidențiază apariția unor fenomene negative ale căror manifestări, amplificate de existența unor vulnerabilități și disfuncționalități, afectează securitatea națională.

Strategia de Securitate reflectă preocuparea României ca în actualul context internațional tensionat și complex să-și dezvolte capacitatea de anticipare și de acțiune pro-activă și să-și consolideze capacitatea de reacție și adaptare. Strategia de Securitate oferă în același timp instrumentele procedurale prin care diferențele sociale, aparținând atât mediului de securitate intern cât și celui extern, pot fi identificate, monitorizate și gestionate.

Din acest punct de vedere „Strategia de Securitate Națională reprezintă un factor integrator de sinteză...”⁴ merit „să prevină și să contracareze eficient riscurile și amenințările ce pun în pericol valorile și interesele naționale, precum și valorile care dau identitate și unitate construcției europene”⁵

Această strategie pune bazele politicilor publice în

domeniul securității și apărării, fundamentând fluxurile de integrare pe care le reprezintă efortul național, conjugat cu cel al aliaților, „în consonanță cu prevederile strategiei de securitate a Uniunii Europene și ale conceptelor strategice ale Alianței Nord-Atlantice”.⁶

Prin această abordare se elimină atât deficiențele de raportare la Politica Europeană de Securitate și Apărare și Identitatea Europeană de Securitate și Apărare, caracteristice variantelor precedente ale strategiei, cât și posibilitatea conceptuală de a genera noi diferențe prin carențele agregării în organizațiile de securitate și apărare din care România face parte.

Reprezentând un răspuns al statului la nevoia de a afirma și proteja valorile și interesele naționale vitale, Strategia de Securitate reprezintă politica publică cu cel mai înalt grad de generalitate prin care guvernării „trebuie să construiască și să protejeze un numitor social comun (cuprinzând valorile de securitate ale vieții – viața ca atare, demnitatea umană și dezvoltarea comunitară) și să gestioneze adecvat, să protejeze diversitatea naturală a vieții (diferențele sociale)”.⁷

În acest sens, la baza construcției securității României sunt așezate următoarele valori: „democrația, libertatea, egalitatea și supremația legii; respectul pentru demnitatea omului, pentru drepturile și libertățile sale fundamentale; identitatea națională și responsabilitatea civică; pluralismul politic; proprietatea garantată și economia de piață; solidaritatea cu națiunile democratice; pacea și cooperarea internațională; dialogul și comunicarea dintre civilizații”.⁸

Aici cred că se impun trei observații. Prima este deplasarea centrului de greutate de pe stat și societate spre cetățean, spre individ, chiar dacă ambele sunt „legitimități ale construcției europene”.⁹

O a doua observație este că aceste resurse identitare pe care le reprezintă valorile naționale enumerate nu sunt diferite de cele europene. Chiar dacă în Strategia Europeană de Securitate nu sunt explicit afirmate, le găsim foarte asemănător formulate în tratatele constitutive ale Uniunii Europene și au fost temei de apreciere unanimă în dezbaterile pe marginea abandonatului Tratat Constituțional care, în partea a II-a, „Carta drepturilor fundamentale ale Uniunii”, cuprindea și valorile împărtășite de europeni.

Al treilea element pe care dorim să-l evidențiem îl reprezintă identificarea acestor valori ca premise socio-culturale ale relației armonioase multidirecționate individual – național – european și temei pentru activarea și multiplicarea potențialului constructiv al acestora.

Ca viziune globalizatoare asupra unor politici publice de gestionare coezivă a diferentelor interne și de conexiune Strategia de Securitate Națională a României evidențiază că interesele naționale vizează promovarea, protejarea și apărarea valorilor care garantează identitatea în procesele de integrare și de globalizare. Rezultat al acestei abordări coezive și a procesului complex de promovare și garantare a valorilor și intereselor naționale, ecuația „progresul, prosperitatea și securitatea națională”¹⁰ este văzută în strânsă legătură cu integrarea reală și deplină, concomitent cu asumarea responsabilă a calității de membru UE și NATO.

Astfel, „cadru unional european” este văzut ca o di-

versitate în care se manifestă diferențele naturale conștând în „afirmarea și protejarea culturii, identității naționale și vieții spirituale a românilor”¹¹ pe versantul conlucrării comunitare și coeziunii umane.

Mediul de securitate de la început de mileniu în care se prefigurează să se realizeze și să se manifeste securitatea națională reprezintă un peisaj pluriform și diferențiat de stări și procese marcate de „coexistența și confruntarea unor tendințe pozitive majore cu altele care generează riscuri și amenințări”.¹² Mediul de securitate este astfel „un continuum în care cuvântul cheie este diferența”¹³ populat în mod natural de diferențe fără de care nu ar putea exista și nu am putea înțelege individualul statal sau identitarul național. Riscurile și amenințările apar ca urmare a gestionării deficitare a diferențelor geostrategice.

Aceste diferențe, ca mod de exprimare a diversității actorilor mediului de securitate, pot tinde asimptotic către identitate (națională, europeană), sau pot evolua către alcătuire explozive, beligene, insecurizante (diferende, crize, războaie).

Deși după Războiul Rece lumea a intrat într-o etapă de construcție a unei noi arhitecturi de securitate, ea rămâne, ca posibilitate, puternic conflictuală. Aceasta se datorează diferențelor care se manifestă activ în două mari domenii. Unul este cel al „accesului la resurse, la mecanismele de distribuție a acestora și la piețele de desfacere”¹⁴ iar celălalt este „cel al diferențelor identitare de natură civică, etnică, religioasă, culturală sau ideologică”.¹⁵

Faza actuală de evoluție a lumii este marcată de diferențele generate de „coexistența și confruntarea unor tendințe pozitive majore cu altele care generează riscuri și amenințări”¹⁶

Lumea începutului de mileniu „complexă, dinamică și conflictuală”¹⁷ este dominată de diferențele majore dintre democrație și totalitarism, care se manifestă îndeosebi prin agresiunea terorismului internațional împotriva statelor democratice. În acest mediu „confruntarea principală are loc între valori, credințe și percepții fundamentale diferite”.¹⁸

În Strategia de Securitate tendințele majore în mediul de securitate sunt văzute ca perechi de procese contradictorii. Astfel, procesului „de globalizare și de integrare regională” i se opun „acțiuni având ca finalitate fragmentarea statală” în timp ce eforturile de structurare a unei noi arhitecturi de securitate sunt subminate de tendințele anarhice din unele regiuni. Totul are loc pe fondul unei lupte acerbe între statele și actorii nestatali și al capacității lor diferite de a determina dinamica relațiilor internaționale.

Manifestările acestor diferențe afectează valorile și interesele naționale și comune, generează noi riscuri și provocări, creând tot atât îngrijorări cât și oportunități. Globalizarea, ca fenomen care influențează mediul de securitate contemporan, face ca securitatea să-și manifeste caracterul indivizibil și, totodată, să apară noi șanse de dezvoltare. Statele, în schimb, au capacități diferite de a „exploata programatic și eficient astfel de oportunități”¹⁹ și, prin urmare, efectele globalizării se vor răsfrânge diferit asupra acestora. La nivel global „regiuni întregi sunt afectate de stări de tensiune, instabilitate,

conflict, de sărăcie și frustrare”²⁰ iar în regiunea vecină României „persistă sau sporesc în intensitate diferite de stări de tensiune și situații determinate de vechi dispute de natură etnică sau religioasă, teritoriale sau separatiste”²¹ care practic sunt diferențe socio-strategice defectuos gestionate la nivel național sau manifestări ale unor politici publice de agregare defectuos concepute și aplicate, astfel încât au devenit surse de insecuritate.

Pentru securitatea națională a României premisele favorabile create de racordarea țării la zona de prosperitate și securitate euroatlantică, coroborată cu situația sa geopolitică, se transformă în oportunități strategice importante. Aceste stări și procese se constituie în oportunități doar în condițiile în care managementul diferențelor de raportare la ceilalți termeni ai relației sociale se realizează prin procesele de integrare în NATO și UE, în cadrul politicilor sociale de atingere a interoperabilității „instituțiilor de securitate și apărare ale României în structurile similare ale statelor membre ale Alianței Nord-Atlantice și Uniunii Europene”.²²

Riscurile și amenințările la adresa securității naționale, din perspectiva studiului nostru, pot fi analizate ca rezultat al unui management defectuos al diferențelor, dar și ca diferențe de percepție a acestora.

Majoritatea țărilor europene fiind membre ale NATO și UE, pericolul evoluției diferențelor de la deosebire spre opoziție, separație și conflict devine din ce în ce mai puțin posibil. Se păstrează însă posibilitatea manifestării unor diferențe conflictuale în imediata vecinătate a granițelor României care constituie în același timp și frontierele estice ale celor două organizații. Aceasta se

datorează și faptului că „Proximitatea naște întotdeauna reflexe de diferențiere, de iritare și ostilitate”.²³

În condițiile în care agresiuni militare convenționale sunt din ce în ce mai puțin probabile, diferențe socio-comunicaționale și cele de context organizațional pot evolua spre forme conflictuale asimetrice, de natură militară și non-militară.

Asemeni strategiei europene de securitate, strategia de securitate românească identifică principalele riscuri și amenințări care ar putea pune în pericol siguranța cetățeanului: „terorismul internațional structurat în rețele transfrontaliere; proliferarea armelor de distrugere în masă; conflictele regionale; criminalitatea transnațională organizată; guvernarea ineficientă”.²⁴

Caracteristica de „strategie națională” chiar în contextul împărtășirii unor valori și interese europene comune, își pune amprenta și asupra evaluării acestor riscuri și amenințări și a modului în care sunt percepute implicațiile lor asupra securității globale, regionale și naționale.

În concluzie, putem afirma că diversitatea și complexitatea diferențelor socio-strategice interne și de raportare necesită un amplu efort de identificare și de gestionare coezivă pentru asigurarea stării de securitate și a progresului național.

În aceste sens, Strategia de securitate națională și politica de apărare direcționează acțiunile de gestionare instituțională a acestor diferențe și de proiectare a capacității de reacție a comunității naționale în situațiile în care este pusă sub semnul întrebării starea de securitate a națiunii.

Note:

1. Elemente preluate din studiul realizat în 2005 de Directoratul General pentru Politica de Securitate din Ministerul Apărării din Austria; Institutul pentru Studii de Securitate și Apărare din Ministerul Apărării din Republica Slovacă, Centrul de Studii Strategice de la Universitatea de Apărare Zrinyi Miklos din Budapesta și Institutul de Studii Strategice de la Universitatea din Brno prezentat în Institutul Strategic nr.2 (23)/2007, pp.50-57
2. Strategia de Securitate Națională a României, 2006, București: prezentarea președintelui Traian Băsescu, p.4
3. Strategia de Securitate Națională a României, 2006, București: prezentarea președintelui Traian Băsescu, p.5
4. Ibidem, p.5
5. Ibidem, p.5
6. Strategia de Securitate Națională a României, p.8
7. Maria Iacob, Dumitru Iacob, *Un model posibil de realizare a securității și apărării naționale prin gestionarea corelațiilor sociale fundamentale*, în volumul *Securitatea și apărarea spațiului sud-est european, în contextul transformărilor de la începutul mileniului III*, Editura Universității Naționale de Apărare, București, 2006, p.539
8. Strategia de Securitate Națională a României, p.8
9. Iordan Gheorghe Bărbulescu, *UE de la economic la politic*, Editura Tritonic, București, 2005. p.402
10. Strategia de Securitate Națională a României, p.9
11. Ibidem, p.9
12. Ibidem, p.9
13. Maria Iacob, Dumitru Iacob, *Câteva observații privind contextul relațiilor publice militare*, în vol. *Provocări la adresa securității și strategiei la începutul sec.XXI – Comunicare și relații publice*, Editura Universității Naționale de Apărare, București, 2005, p.538
14. Strategia de Securitate Națională a României, p.10.
15. Ibidem, p.10
16. Strategia de Securitate Națională a României, p.9.
17. Ibidem, p.10
18. Ibidem, p.10
19. Ibidem, p.11
20. Ibidem, p.11
21. Ibidem, p.11
22. Strategia de Securitate Națională a României, p.12.
23. Jean Marie Domenach, *Europe: le défi culturel. Paris. La decouverte*, 1991, p.12, apud Grigore Georgiu, *Națiune. Cultură. Identitate*. Editura Diogene, București, 1997, p.74.
24. Strategia de Securitate Națională a României, p.13.

Zona extinsă a Mării Negre și provocările noului mediu internațional de securitate (I)

----- Comandor Costel Avrămescu,,
șef de stat major al Comandamentului Operațional Întrunit „Mareșal Alexandru Averescu”

Considerată, succesiv, o „mare uitată” de navigatorii lumii libere, un „avanpost” al comerțului mondial la gurile Dunării, Donului sau Niprului, o „mare practic închisă” sau o veritabilă „placă turnantă” între Europa, Asia Mică și stepele Rusiei, Marea Neagră (re)vine, cu forță, în actualitate.

„Pontus Euxinus”, în vechile documente cartografice și istorice, Marea Neagră este situată între blocul continental al Europei Centrale și de Sud-Est și cel al Asiei Mici-Caucaz, fapt ce-i conferă atributul de „mare de tip intercontinental”.

De-a lungul secolelor, din punct de vedere geopolitic și geostrategic, importanța Mării Negre s-a bazat, în principal, pe rolul pe care regiunea l-a avut la intersecția intereselor dintre fostele puteri și imperii și care, în funcție de gradul de implicare și stăpânire, au împrumutat numele lor zonei, în anumite perioade de timp. „Ea a fost, simultan, o punte de legătură și o frontieră, o zonă tampon și una de tranzit între Est și Vest, între Sud și Nord”.¹ În plus, Marea Neagră a reprezentat, reprezintă și, probabil, va continua să reprezinte, pentru mult timp, un punct de legătură pentru circuitele comerciale și regiunile bogate în resurse energetice.²

Zona a prosperat cel mai mult în perioadele când nu a fost izolată și s-a racordat la comerțul mondial.

Mutațiile geopolitice și geostrategice, survenite în bazinul Mării Negre după destrămarea Uniunii Sovietice, apariția, uneori după o absență multiseculară, a unor vechi state riverane, întregul spectru de probleme cu care se confruntă și includerea spațiului pontic între zonele planetare de însemnătate strategică au impus, ca o necesitate obiectivă, abordarea „chestiunii” acesteia într-un context mai larg, care cuprinde și spațiile adiacente conectate prin logica interesului.

Din păcate, nu există o accepțiune uniformă a delimitării geografice a Zonei Extinse a Mării Negre (ZEMN). Dacă avem în vedere strict criteriul geografic, atunci ea include cele șase state riverane. Totuși termenul „extins” se referă mai degrabă la o zonă politico-economică, decât la una geografică. Din acest considerent, nu putem să nu luăm în calcul importanța politică, economică și strategică a unor țări precum Armenia, Azerbaidjan, Grecia, Republica Moldova etc. Prin urmare, după părerea noastră, ZEMN se întinde de la Balcani până la Marea Caspică, devenind una din cele mai dinamice zone din perioada post-Război Rece și post-Uniunea Sovietică. Ea este flancată la vest de Balcani și la est de Caucaz, două spații cu

un potențial conflictual foarte ridicat. De asemenea, nu putem să nu evidențiem importanța coridorului energetic euro-asiatic, ce unește marii consumatori ai Occidentului de bogatele rezerve energetice din zonele Mării Caspice și Asiei Centrale.

1.1 Zona extinsă a Mării Negre în contextual geopolitic actual

„Popoarele se schimbă, așezămintele de stat capătă altă înfățișare, ideile care domină omenirea nu mai sunt aceleași, dar marile probleme regionale persistă”. Aceste cuvinte, scrise de Nicolae Iorga la începutul secolului, explică, în mare parte, de ce reperele geopolitice, în pofida mutațiilor pe plan politic, economic sau social, vin ca adevărate constante ale istoriei. Și poate că nici un caz nu este mai relevant, în acest sens, decât cel al Mării Negre și al regiunilor adiacente ale acesteia.

Referiri privitoare la Marea Neagră și zonele învecinate răzbat încă din zorii istoriei, când Iliada și Odiseea, cele două mari epopei ale Greciei antice, prezintă, sub formă de legendă, episoade dramatice ale pasiunilor stârnite de asigurarea supremației în zona stâmtorilor Bosfor și Dardanele, precum și a libertății de navigație pe „Pontos Axeinos (marea cea întunecată sau sumbră)” ori „Pontus Euxinus (marea cea primitoare)”³. Este, de fapt, perioada în care Marea Neagră începe să capete interes, mai ales în rândul grecilor, la aflarea veștilor că ținuturile din jurul acestui spațiu spre nord și est sunt bogate în grâne, vite mari, pește, miere, ceară, aur, iar locuitorii lor erau oameni primitivi și amabili gata să schimbe produsele lor cu vinul, măslinile, untdelemnul și stofele grecilor.

De-a lungul istoriei mult milenare, existența acestei zone a cunoscut perioade de înflorire economică, stagnare sau chiar regres, marcate de manifestarea interesului diferitelor cetăți, imperii, populații migratoare, popoare pentru supremația controlului acestei importante

căi de comunicație, libera circulație, accesul la oceanul planetar prin cele două strâmțori, controlul comerțului în zonă, supunerea așezărilor umane aflate pe țărmurile mării sau pe malurile fluviilor.

La sfârșitul primului război mondial, toate statele din jurul Mării Negre erau creații relativ recente. „Toate se confruntau cu dificultatea de a integra noi teritorii, de a reconstrui țări devastate de război ori de a-și apăra suveranitatea și independența în fața mai multor pericole”⁴. La fel ca în restul Europei, războiul a produs și aici schimbări geopolitice profunde. Ca atare, relațiile internaționale în zona Mării Negre se reduceau la încheierea unui sistem de alianțe care să țină la distanță pericolul bolșevic și la consolidarea independenței și a granițelor noilor state create prin tratatele postbelice.

Sub presiunea evenimentelor, mai multe figuri politice marcante ale acestor state antibolșevice s-au aliat într-o mișcare reprezentând prima încercare modernă de a gândi Marea Neagră ca unitate politică distinctă. Obiectivul vizat era crearea unei comunități a statelor mici care ar fi garantat stabilitatea frontierelor și independența față de orice încercare de a instaura controlul pe mare și în jurul ei.

Proiectul „Prometeu” (sau Prométhée, cum era cunoscut, pornind de la revista în jurul căreia s-a coagulat) este astăzi aproape uitat de istorici, dar în perioada interbelică, părea un plan bine gândit de construire a unei alianțe a statelor de la Marea Neagră. El rămâne unic prin viziunea importanței mării și zonelor învecinate în relațiile internaționale din sud-estul Europei. Marea Neagră era, pentru reprezentanții grupului care au conceput acest proiect (emigranți ruși stabiliți la Paris care urmăreau nu numai eliberarea popoarelor captive ale Uniunii Sovietice, ci și stimularea cooperării împotriva hegemoniei regionale a bolșevicilor), cheia de boltă a întregii „chestiuni orientale”. După eșuarea proiectului, pe măsură ce anii treceau, ideea unei comunități a Mării Negre apărea ca o fixație a unor anticomuniști fervenți, dar sfârșitul războiului rece avea să o readucă la viață.⁵

După schimbări dramatice de situații, cel de-al doilea război mondial a fost urmat de o pace dificilă, în care competiția strategică între țărmurile nordic și sudic amintea de vechea ostilitate care dominase ultimii două sute de ani. În februarie 1945, Churchill, Roosevelt și Stalin s-au întâlnit în stațiunea Ialta, din Peninsula Crimeea, pentru a reface harta regiunii și a stabili ceea ce a devenit linia de demarcație între sferele de influență sovietică și occidentală. Conferința a declanșat în zona Mării Negre, din Balcani și până în Caucaz, un proces de integrare politică, economică și culturală fără precedent. Statele din partea nordică au devenit „democrații populare” și au fost rapid incluse în sistemul militar și economic sovietic, iar țărmul sudic a rămas în afara acestui aranjament, intrând sub umbrele de securitate occidentală.

Zona Mării Negre devine, în timpul războiului rece, un loc important al confruntării Est-Vest, pe acest spațiu întâlnindu-se membrele celor două pacte militare ale timpului: Organizația Tratatului de la Varșovia și Organizația Tratatului Atlanticului de Nord.

„Sfârșitul Războiului rece redeschide dosarul pontic într-o manieră aproape explozivă”.⁶ Cei 18 ani, care ne despart de evenimentele ce au marcat încheierea erei bipolare, sunt martorii a două conflicte majore ce au în cadrat și continuă să încadreze regiunea.

La vest, la începutul anilor '90, au început conflictele circumscrise spațiului ex-iugoslav, cu întreg cortegiul de afectări ale mediului de securitate local și a securității statelor vecine acestuia, cu instabilitate și insecuritate, generate de perpetuarea sa pe durata a mai bine de un deceniu.

La est, spațiul caucazian, fie că este vorba de fostele republici sovietice (Armenia, Azerbaidjan, Georgia), fie de teritoriul Federației Ruse (Cecenia), consemnează evoluții violente și focare de conflict legate de renașterea și reconstrucția națiunilor din regiune sau dispute etnice și teritoriale consecutive disoluției Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, care se perpetuează până în zilele noastre.

De asemenea, conflictul transnistrean, declanșat în 1992, după declararea independenței Republicii Moldova, este tipic perioadei post-sovietice, având resorturi declanșatoare și explicative ce-și situează originea în politica de implantare masivă și de modificare a realității etnice din teren, dusă de fostele autorități sovietice. Conflictul a fost înghețat de intervenția Rusiei, în calitate de mediator și furnizor de forțe de menținere a păcii, interpusă între părțile în conflict.⁷

Pe fondul colapsului URSS și al vidului relativ de putere instalat în zonă, Turcia a construit, în primii ani de după 1991, o politică externă cu dimensiuni și pretenții de putere politică regională structurată,⁸ cel puțin la nivel declarativ, în jurul ideii de regrupare și susținere a statelor turcofone independente nou apărute.

Nici fosta putere dominantă în acest areal, Federația Rusă, nu a acceptat cu seninătate rolul și locul ce i se rezervau în noua ecuație de securitate, încercând, prin toate metodele și pe multiple planuri, o recâștigare a pozițiilor pierdute. Doctrina militară a Federației Ruse cu al său concept de „străinătate apropiată” și crearea Comunității Statelor Independente au reprezentat, la începutul perioadei de după disoluția URSS, o materializare a eforturilor de recâștigare a pozițiilor pierdute și de remodelare a intereselor în acest areal.

Ucraina, una dintre țările mari ale Europei, prin dimensiunile sale, demografică (48 de milioane de locuitori) și teritorială (peste 600.000 km²), alimentează, din plin, sentimentul unei viitoare mari puteri, fără a avea o economie pe măsură, dar care ar dori ca vocea ei să fie auzită în zonă și chiar pe continent.

România este o țară central-europeană care ocupă pe continent locul al 10-lea, din punct de vedere al populației, și locul al 13-lea, ca suprafață. Printre puținele țări din ZEMN care a rezolvat relația cu NATO și UE, ea are probleme care-i afectează interesele de securitate în zonă chiar cu vecinii ei, generate de nedelimitarea spațiilor maritime (platoul continental și zonele economice exclusive) cu Bulgaria și Ucraina, decizia unilaterală a Ucrainei de a remodela cursul Dunării prin construirea Canalului Bâstroe și tentativa de internaționalizare a navigației pe Brațul Chilia.

Din perspectivă geopolitică, ZEMN se poate identifica cu limitele de manifestare ale puterii în dimensiunile sale geografice și ale litoralului. Marea Neagră, a treia mare a Europei, după Marea Mediterană și Marea Nordului, reprezintă, din punct de vedere economic, o adevărată „mină de aur”, în ultimii ani descoperindu-se aici însemnate zăcăminte de petrol și gaze naturale, de fier, titan, cărbune etc. Alături de Marea Neagră, zona este determinată și de suprafețele statelor care se învecinează cu

aceasta, astfel : Turcia, Bulgaria, Republica Moldova, Ucraina, Federația Rusă, Georgia și Armenia. Dintre acestea, cea mai mare întindere a litoralului pontic o posedă Turcia, Ucraina și Federația Rusă.

ZEMN reprezintă una dintre zonele care conexează Asia de Europa, oferind consistență conceptului geopolitic EURASIA. Spre ea, converge o serie de linii de comunicații deosebit de importante, care o leagă de alte zone și spații de interes geopolitic, cum sunt: Marea Nordului, Europa Occidentală, Europa Centrală, Mediterana de Est, Orientul Mijlociu, spațiul caucazian și central-asiatic, spațiul caspic, spațiul balcanic, Rusia Centrală, spațiul baltic.

Din perspectivă geopolitică, ZEMN se află în relații de complementaritate cu o parte din zonele menționate, constituind adevărate continuu-uri spațiale de interes atât pentru statele aferente acestora, cât și pentru altele aflate la mari distanțe de ele. Astfel, în plan european, zona Mării Negre este conexasă cu zona Europei Centrale, a celei Occidentale, cu spațiul balcanic și cu cel baltic. Conexiunea cu primele două este realizată de linia de comunicație fluvială Rhin, canalul Main–Dunăre, Dunăre și canalul Dunăre-Marea Neagră, ce unește Rotherdamul de cel mai mare port al Mării Negre, Constanța. Legătura zonei Mării Negre cu cea a Mării Baltice este realizată de culoarul ponto-baltic, sintagmă devenită clasică în limbajul geopolitic, îndeosebi în prima jumătate a secolului XX.

O legătură deosebită a zonei Mării Negre este realizată cu spațiile caucazian și balcanic, deoarece cele trei spații sunt într-o relație de strânsă complementaritate. Acestea formează un tip de compact geopolitic balcano-ponto-caucazian, ca interfață a continentului european cu cel asiatic. Din această perspectivă, spațiul caucazian poate fi considerat ca o prelungire, ca o proiecție a celorlalte două către Asia. În același timp, ele intră în contact cu spațiul caspic care posedă toate trăsăturile definitorii unui spațiu geopolitic de tip asiatic. Spațiul caucazian poate fi considerat ca un „spațiu balama” între spațiul pontic, ca spațiu de tip european, și spațiul caspic, ca spațiu de tip asiatic.

Repere geoistorice, mai îndepărtate sau mai recente, demonstrează că există adevărate constante geopolitice, care se mențin în actualitate în pofida mutațiilor în plan politic, economic sau militar. Pozițiile cheie la gurile Dunării, strâmtoarele Mării Negre, Peninsula Crimeea sau Insula Șerpilor sunt adevărate constante ale istoriei care constituie și astăzi „armătura” de susținere a edificiului geopolitic al Mării Negre. Controlate de cele două superputeri, după al doilea război mondial, care au asigurat o umbrelă nucleară, punctele strategice, menționate mai sus, au transformat o zonă maritimă marcată de numeroase războaie, în secolul al XIX-lea, Marea Neagră, într-o zonă de stabilitate politico-militară în beneficiul statelor riverane.

Anul 1989, anul marilor schimbări în Europa Centrală și Răsăriteană, a generat fenomene și elemente de natură politică care au apărut și s-au dezvoltat în această zonă geografică strict delimitată, dar și în spațiul geografic, mult mai larg, pe care aceasta îl poate influența, fenomene și elemente care pot constitui motive pentru atenția deosebită care se acordă zonei Mării Negre în planul relațiilor internaționale:

- „ruptura de sistem”, din anii 1988-1990, din Europa Centrală, de Est și Sud-Est, a determinat, prin des-

prinderea din sistemul sovietic, prin dizolvarea Tratatului de la Varșovia și a CAER, a fostelor state membre, apariția unei prime breșe în bazinul Mării Negre, dominat în mare parte politic, militar, economic și comercial, până la acel moment, cu excepția zonei turcești, de Uniunea Sovietică;

- dispariția Uniunii Sovietice și nașterea, pe ruinele ei, a 15 state independente, în locul fostelor republici unionale, ceea ce a făcut să apară la litoralul Mării Negre, în proximitatea lui sau în zona Asiei Centrale sovietice țări ca Rusia, Ucraina, Georgia, respectiv Republica Moldova și Armenia, precum și Azerbaidjan, Kazahstan, Turkmenistan, Uzbekistan, Tadjikistan și Kârgâstan;

- apariția problemelor Rusiei în relație cu micile republici autonome caucaziene, cu ponderi importante ale populației islamice în ansamblul populației acestora, critică fiind în acest sens, de mai bine de un deceniu, situația din Cecenia;

- proclamarea, de către administrația Bush, a „războiului împotriva terorismului” cu o primă localizare a acestui „adversar” neconvențional și dificil de definit din punct de vedere politic și militar, în Afganistan. Războiul pregătit și declarat de Statele Unite împotriva acestui stat a dat brusc o importanță strategică ieșită din comun nu numai relației speciale stabilită punctual pe acest caz cu Rusia, pe baza interesului comun, ci și statelor vecine cu Afganistanul (Turkmenistan, Uzbekistan, Tadjikistan), dar și celor din imediata apropiere (Kazahstan, Kârgâstan) sau unor state aflate la mai mică sau mai mare depărtare, dar dispuse să devină parte în conflict, precum România și Bulgaria;

- extinderea, de către Statele Unite ale Americii (chiar dacă fără argumente solide), a „războiului împotriva terorismului” în Irak, a menținut interesul pentru toate aceste state. A apărut, în acest context, interesul și pentru statele a căror proximitate față de noua zonă de război le recomandă ca suport pentru acesta (Azerbaidjan, Georgia, Armenia);

- apariția (evident provocată și controlată) de tensiuni în Georgia, între populația de origine georgiană și cea de origine rusă, din enclavele din Osetia de Nord și de Sud, care a condus la înlăturarea de la putere a lui Eduard Șevarnadze și înlocuirea lui cu proamericanul Saakașvili. Se pune apoi problema dezafectării bazelor militare rusești din Georgia și eventuala lor transformare în baze americane;

- extinderea proiectului „revoluționar” cu „revoluția portocalie”, cu succes, cel puțin parțial, în Ucraina;

- încercarea de dezvoltare a efectului de domino al „revoluției portocalii” în Uzbekistan, Kârgâstan, Azerbaidjan, Belarus;

- reculul din Uzbekistan, care, ca urmare a acuzației de implicare americană în tulburările interne și în încercarea eșuată de rebeliune militară, a somat Statele Unite ale Americii să-și desființeze facilitățile militare care-i fuseseră acordate pentru atacarea Afganistanului;

- ieșirea, din poziția de expectativă, a Rusiei care începe să reacționeze, nu atât mai fățiș și mai dur, cât mai eficient, la acest tip de scenarii;

- după „rezolvarea problemei Irak” (Saddam Hussein), tendința administrației Bush de a „rezolva” similar „problema Iran” și „problema Siria” ar face ca toată zona directă a Mării Negre și cea extinsă, din bazinul Mării Caspice, să devină foarte active și „fierbinți”, chiar inde-

pendent de implicarea directă a unora dintre statele care aparțin acestei zone geografice largi.

Un al doilea grup de motive, pentru care această zonă rămâne una de maxim interes, îl reprezintă poziția ei privilegiată, aspect care nu trebuie omis acum, cu atât mai mult cu cât el nu a fost trecut cu vederea de-a lungul istoriei. În relație cu acest grup de motive, evidențiem:

- poziția de zonă de tranzit între trei continente (Europa, Asia, Africa). Aceasta include Rusia, state membre NATO (Turcia, România, Bulgaria) sau ale Uniunii Europe (Grecia, România, Bulgaria), viitoare state membre NATO (Ucraina, Georgia) sau ale Uniunii Europene (Turcia);

- se află la unul dintre capetele relației maritime: Marea Neagră, Bosfor, Dardanele, Marea Mediterană, Suez, Marea Roșie, Oceanul Indian;

- facilitățile temporare obținute și bazele militare stabilite de Statele Unite ale Americii în unele dintre țările din zonă (România și Bulgaria) o fac să se afle și la unul dintre capetele podurilor aeriene care, pornind de pe aeroporturi din zona Mării Negre, pot ținti, astfel, direct și fără escale, orice destinație din partea nord-estică a Africii și, cu escale pe parcurs, practic orice destinație africană;

- zona se află pe traseul tuturor conductelor existente sau posibil de imaginat în viitor pentru transportul țițeiului, produselor petroliere și al gazelor naturale din perimetrele de exploatare din Rusia și fostele republici sovietice transcaucaziene către Europa Occidentală;

- include (avantaj decisiv pentru România) cursul inferior al Dunării, scurtat considerabil prin canalul Dunăre-Marea Neagră, care asigură tranzitul fluvial transeuropean și legătura dintre Marea Neagră și Marea Nordului.

Un al treilea grup de elemente care determină importanța zonei îl constituie cele de natură economică, financiară și comercială, iar un al patrulea grup îl reprezintă cele legate de proiecția elementului demografic în statele acestei zone, așa cum rezultă acesta la orizontul anilor 2050, respectiv 2090-2100, conform prognozelor Organizației Mondiale a Populațiilor, agenție specializată a Organizației Națiunilor Unite.

Printre numeroasele probleme comunitare, de importanță prioritară pentru Uniunea Europeană și care implică această zonă, este problema energetică. Aceasta vizează amplificarea surselor și a rețelelor de transport, antrenând ca într-un carusel toate statele din zonă pentru atragerea, pe teritoriul lor, a traseelor strategice de legătură între sursă (Caucaz-Marea Caspică) și destinatar (comunitatea europeană).⁹ Apropierea relativă de zona de maxim interes din acest punct de vedere, a Golfului Persic și adiacentă, face ca statele din vecinătatea acestui spațiu să prezinte o importanță deosebită ca spații de tranzit către centrul și vestul Europei pentru țițeiul, produsele rafinate sau gazele naturale extrase sau produse în cele trei arii citate, sau ca zone de operații pentru asigurarea accesului la aceste resurse sau chiar controlul acestora.

De aceea, se are în vedere, în analiză, un spațiu extins al Mării Negre, în care au fost înglobate statele riverane Mării Caspice (Azerbaidjan, Iran, Turkmenistan, Kazahstan, ca și a Uzbekistanului, aflat în imediata apropiere). Din aceleași considerente, sunt incluse în analiză Tadjikistanul, Kârgâstanul, dar și Grecia care a fost implicată în bazinul Mării Negre încă din antichitatea timpurie și este foarte activă și în prezent, politic, militar, economic, financiar și comercial. De asemenea, Iranul, actor pe această

scenă încă din antichitate, atât prin tentativele proprii de a o aduce sub stăpânire, cât și prin cele în sens invers, ale regatului macedonean, încununat de succes în vremea lui Alexandru cel Mare, poate fi considerat inseparabil de zona bazinului Mării Negre,

Pornind de la elementele definite ca fiind semnificative pentru stabilirea importanței unei zone, vom analiza un prim set de date de maximă sinteză pentru statele din zona extinsă a Mării Negre.

Statele incluse în ZEMN însumează o suprafață aproape dublă cât suprafața Europei (cca. 15% din suprafața globului) și o populație de 314 milioane de locuitori (peste 5% din populația globului). Relativ la produsul intern brut (PIB), valoarea lui este destul de mică în comparație cu potențialul demografic. Nivelul scăzut se explică prin faptul că toate statele din zonă, cu excepția Turciei și Greciei, au cunoscut, după marea ruptură de sistem, din anul 1989, o veritabilă prăbușire economică pe termen lung. Perioada neagră în evoluția economică a acestor state a luat sfârșit, pentru că toate înregistrează, după anul 2000, rate medii anuale de creșteri economice importante, ceea ce crează condiții pentru o evoluție rapidă a economiilor, în anii următori. Din analiză, reiese că zona produce 2,5% din PIB-ul mondial, valoarea fiind foarte mică, reprezentând o pondere de 2,9 ori mai mică decât ponderea în ansamblul populației mondiale, pentru a nu mai vorbi de amploarea resurselor de care dispune.

Aprofundând analiza, se observă că importanța zonei crește substanțial. Datorită prezenței, în această zonă, a Rusiei, zona Mării Negre și zona Mării Caspice cu Kazahstanul și Iranul dețin ponderi impresionante la exploatarea unor minerale: 85,6% din producția de minereu de fier a Europei; peste 50% din producția de minereu de cupru a Europei și 25% din producția de minereu de cupru a Asiei; 95% din producția de minereu de nichel a Europei; peste 55% din producția de bauxită a Europei; 25,7% din producția de minereu de crom a Europei și 61,2% din producția de minereu de crom a Asiei; 95,8% din producția de minereu de cobalt a Europei și 67% din producția de minereu de cobalt a Asiei. Datele sunt pentru anul 2001 și putem continua cu exemple despre producțiile de minereu de zinc, de staniu, de mangan, de tungsten, de molibden, de vanadiu, de stibiu, de mercur, de argint, de uraniu, de aur.¹⁰

Unele analize arată că producția totală de energie a statelor din zona Mării Negre (categoria statelor riverane) reprezintă 50% din producția de energie a Europei în anul 1999, ceea ce conferă acestor țări o poziție de foarte mare importanță în economia Europei. În ceea ce privește producția totală de energie a statelor din zona Mării Caspice, ea reprezenta în anul 1999, 13,7% din producția totală de energie a Asiei. Numai țările incluse efectiv în zona Mării Negre contribuiau la producția totală de energie a lumii cu o pondere de 12,5%, a opta parte din energia lumii fiind produsă de cele opt state din această zonă. O parte importantă din volumul PIB-ului mondial depinde, în mod direct, de energia produsă în zona Mării Negre și, în general, de resursele acestei zone. Statele din acest spațiu au exportat, în anul 1999, un volum de energie total de 861.166 mii de tone echivalent petrol.

Aceste date s-ar putea modifica simțitor în următorii ani, din următoarele motive :

- recent Turcia a anunțat că a descoperit, în platoul continental al Mării Negre, zăcămintele importante de gaze na-

turale. Punerea în exploatare comercială a acestor zăcămintele ar putea determina ca Turcia să devină dintr-un producător modest de energie primară, unul substanțial, cu impact potențial negativ asupra României, descoperirea acestor zăcămintele determinând argumente în favoarea Turciei pentru alegerea traseelor viitoarelor conducte de transport al gazelor extrase din Asia Centrală către Europa Occidentală, care ar putea fi dirijate, în aceste noi condiții, prin teritoriul Turciei, în dauna traseelor care ar putea străbate România;

- la orizontul anului 2015, extracțiile din perimetrele aflate în curs de prospecțiune, în Kazahstan (unele dintre ele aflându-se în concesiunea PETROM) ar putea să modifice ponderea actuală (15,9%) a Kazahstanului în ansamblul producției de energie primară a zonei a II-a și să modifice ponderea zonei Caspice în producția de energie primară a Asiei;

- surprize pot proveni și din România. Conform unor specialiști, sub zăcămintele de țiței și de gaze naturale descoperite până în prezent și aflate în exploatare s-ar afla, la adâncimi mai mari, zăcămintele cu mult mai importante. În plus, o rezoluție favorabilă a Curții Internaționale de Justiție de la Haga în problema delimitării platoului continental și a zonelor economice exclusive ale României și Ucrainei ar spori aceste zăcămintele prin cumulara celor submarine. O astfel de eventualitate ar reechilibra balanța în favoarea României, în ceea ce privește traseele viitoarelor conducte de transport al țițeiului și gazelor naturale.

Dincolo de aceste evoluții, statele din ZEMN, eterogene din multe puncte de vedere, cu opinii diferite relative la rezolvarea unor probleme comune și internaționale, au încercat și, în cea mai mare parte, au și reușit să găsească propriile răspunsuri la multiplele aspecte ale reconfigurării mediului de securitate regional.

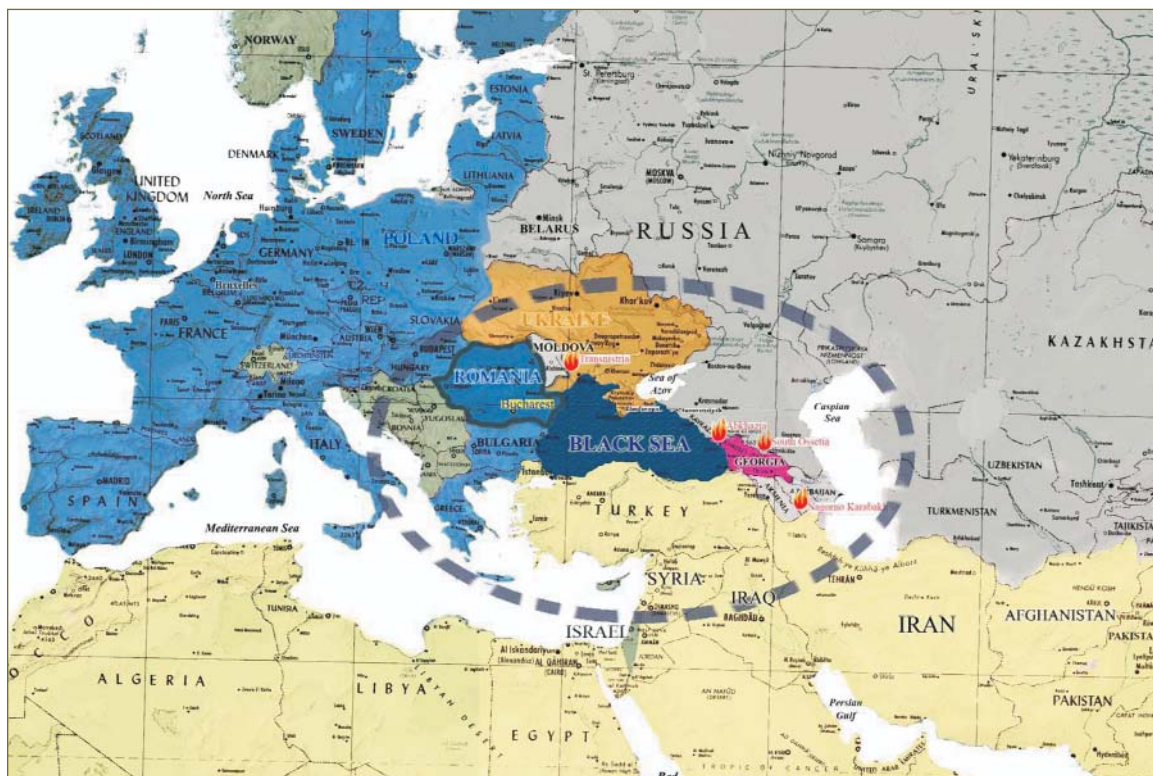
Astăzi, interesul pentru bazinul Mării Negre capătă noi dimensiuni, de la cele regionale la cele globale. Impli-

carea unor state, prin intermediul unor alianțe sau uniuni, va fi din ce în ce mai profundă. Devenind graniță NATO și UE, Marea Neagră intră, de fapt, într-o zonă de mare interes, la confluența celor două axe: Nord-Sud și Est-Vest.

(va urma)

Note:

1. Alexandra SARCINSCHI, Cristian BĂHNĂREANU, *Redimensionări și reconfigurări ale mediului de securitate regional*, Editura Universității Naționale de Apărare „Carol I”, București, 2005, p. 7.
2. George Cristian MAIOR, *Noii aliați și dinamica de securitate în zona Mării Negre*, în *Observatorul militar*, nr. 9, 2004.
3. Charles KING, *Marea Neagră, o istorie*, în românește de Dorin BRANEA și Cristina CHEVEREȘAN, Editura Brumar, 2005, p. 11.
4. Ibidem, p. 328.
5. Charles KING, *Marea Neagră, o istorie*, traducere de Dorian BRANEA și Cristina CHEVEREȘAN, Editura Brumar, 2005, p. 328-333.
6. Mihai IONESCU, *Regiunea extinsă a Mării Negre între constrângerile tradiției și provocările noului mediu politic internațional de securitate*, *Securitate și stabilitate în bazinul Mării Negre*, a V-a sesiune științifică internațională, 21-22 noiembrie, București, Editura Universității Naționale de Apărare „Carol I”, București, 2005, p. 38.
7. Ibidem, pp. 37-39.
8. Nasuh USLU, *The Russian Caucasian and Central Asian Aspects of Turkish Foreign Policy in the Post Cold War Period*, în „Alternatives Turkish Journal of International Affairs”, vol. 2, nr. 3 & 4, Fall & Winter, 2003, p. 164-187.
9. Gheorghe VLĂSCLEANU, *Aspecte ale geopoliticii actuale ale țărilor din NV Mării Negre*, material prezentat la sesiunea anuală de comunicări științifice a Universității Naționale de Apărare „Carol I”, 13-14 aprilie 2006, *Securitatea și apărarea spațiului sud-est european, în contextul transformărilor de la începutul mileniului III*, Secțiunea 2, Istorie, geopolitică și geostrategie, Editura Universității Naționale de Apărare „Carol I”, pp. 23-30.
10. Industrial Commodity Statistics Yearbook 2001, *Production Statistics 1992-2001*, United Nations, Department of Economic and Social Affairs, Statistics Division, New York 2003; op.cit. pag.183.

▲ Delimitarea Zonei Extinse a Mării Negre (ZEMN)

Centrul Militar Județean Buzău

Ca urmare a noii organizări administrative a teritoriului național, la jumătatea lunii februarie 1968 lua ființă Centrul Militar Județean Buzău, creat prin contopirea Comisariatelor Militare de Raion din Buzău, Râmnicu Sărat, Cislău și a unei părți din instituția similară de la Mizil. Au trecut 40 de ani și CMJ Buzău a cunoscut mutații de ordin calitativ care au vizat îmbunătățirea sistemului de completare cu resurse a unităților militare, adaptarea sistemului de rechiziții și prestări de servicii la cerințele economiei de piață și perfecționarea sistemului de recrutare-încorporare.

Organele militare teritoriale constituie o componentă importantă a armatei, care execută în principal activități de recrutare - încorporare și de mobilizare a armatei.

Acestea au parcurs un drum ascendent, ele fiind dezvoltate și perfecționate de la formele arhaice până la cele moderne, în concordanță cu dezvoltarea și perfecționarea organismului militar.

Un punct de referință în evoluția acestora îl constituie anul 1830, an în care a fost elaborat pentru fiecare principat câte un act normativ, care cuprindea printre altele și dispozițiuni referitoare la efectuarea recrutării.

Astfel, a apărut „Legiuirea pentru recrutarea miliției

pământene a Valahiei”, conform căreia tinerii necesari pentru unitățile de miliție erau recrutați prin înrolări de bunăvoie și, la neajungeri, prin chemări obligatorii, durata serviciului militar fiind stabilită la șase ani în ambele principate; se întocmeau tabele de evidență pe baza registrelor de născuți din fiecare plasă; activitatea de recrutare propriu-zisă fiind organizată și condusă de Ministerul de Interne. Modalitatea de stabilire normală a tinerilor care urmau să îndeplinească serviciul militar era însă diferită.

Unirea Principatelor Române a pus problema uniformizării principiilor recrutării. Una din reglementările de bază stabilite în această etapă a fost aceea a obli-

▲ Centrul Militar Județean Buzău a sărbătorit, în februarie a.c., 40 de ani de la înființare. Manifestările dedicate aniversării au început cu o slujbă religioasă, urmată de un simpozion pe tema "Trecut, prezent și viitor în activitatea centrelor militare". Ziua s-a încheiat cu conferirea de diplome, plachete aniversare, precum și cu înmânarea de însemne specifice acestui eveniment. La manifestare au participat reprezentanții autorităților locale și județene, foști comandanți ai CMJ și cadre militare de înalt rang din garnizoană și din țară.

gativității îndeplinirii serviciului militar de către toți cetățenii români de sex masculin. Măsura luată de Al. I. Cuza de a înlocui sistemul de recrutare existent, cu obligativitatea tragerii la sorți de către toți tinerii, indiferent de clasa socială de care aparțineau, a avut o influență pozitivă în rândurile populației.

În anul 1864 a apărut "Legea pentru recrutarea armatei" care stabilea noi principii, cel mai important fiind implicarea Ministerului de Război în efectuarea repartiției numărului de recruți pe districte, pe baza tabelelor întocmite și de necesarul de completat al unităților. De asemenea, noua lege prevedea că fiecare putea executa serviciul militar fie personal, fie prin substituție sau înlocuire. Îndeplinirea serviciului militar era considerată ca obligativitate patriotică și, ca urmare, nici un tânăr nu era admis în funcții publice, de stat, până la împlinirea vârstei de 29 de ani, dacă nu justifica faptul că a satisfăcut obligația tragerii la sorți.

Între 1864 și 1913 sarcina de pregătire și efectuare a recrutării tinerilor a revenit consiliilor de revizie, compuse din prefect, ca președinte, un membru al consiliului județean și un ofițer numit de către domn, prin decret. S-a creat, totodată, un organ specializat, de sine stătător, care să se ocupe de efectuarea recrutării și încorporării - birou de recrutare - care funcționa în fiecare județ și era subordonat regimentului de infanterie din localitatea de reședință a județului.

La începutul secolului XX (1907-1908) au luat ființă cercurile de recrutare care preluau atribuțiile teritoriale de la regimentele de infanterie.

În anul 1913 a apărut o nouă lege pentru recrutarea armatei care reglementa mai bine această activitate. S-au constituit consilii de recrutare cu o altă componență decât cea anterioară, dar și consilii de revizie ale recrutării.

După primul război mondial, în urma concluziilor trase și a noilor cerințe, a apărut o nouă lege a recrutării care definea în mod distinct activitatea de recrutare și încorporare. Totodată s-a anulat sistemul tragerii la sorți pentru stabilirea ordinii de încorporare.

Această lege a fost modificată în 1940, datorită agravării situației politice din țară, însă structurile teritoriale nu au fost modificate. Transformarea acestora s-a făcut prin Decretele nr. 3/1951 și nr. 468/1957 corespunzător cerințelor noii etape și organizării teritorial administrative. S-au înființat atunci comisariatele militare de regiune și de raion care și-au desfășurat activitatea în strânsă colaborare cu organele administrative publice teritoriale precum și cu cele ale Ministerului de Interne.

Evoluția social-politică a României din perioada următoare a dus la apariția Legii 14/1972 și a Legii 46 / 1996, legi în care s-a prevăzut că toți bărbații, cetățeni români, au dreptul și obligația să apere țara, iar serviciul militar este menținut obligatoriu (cu anumite excepții). În activitatea C.M.J. a fost implicată mai mult comunitatea locală, prin includerea în cadrul consiliilor de specialitate a delegaților Consiliului Județean, ai Poliției, a medicilor civili și prin suportarea cheltuielilor aferente de la bugetul local.

Centrul Militar Județean Buzău, ca organ militar teritorial, a luat ființă prin ordinul ministrului Forțelor Armate al Republicii Socialiste România, nr. M-10/17.02.1968,

care a desființat comisariatele militare și statele majore ale Apărării Locale Antiaeriene (A.L.A.), în urma reorganizării administrativ-teritoriale a teritoriului.

Indicativul de identificare a fost stabilit ca fiind U.M. 02519 Buzău, acesta menținându-se și în prezent. Centrul Militar Județean Buzău s-a creat prin comasarea Comisariatului Militar Raion Oraș Buzău, Comisariatului Militar Raion Râmnicu Sărat, Comisariatului Militar Raion Cislău și o parte din Comisariatul Militar Raion Mizil. A fost subordonat inițial prim adjunctului ministrului Forțelor Armate și șef al Marelui Stat Major, iar din 1969 Comandamentului Militar Teritorial Bacău. Primul comandant al unității a fost actualul general de brigadă (rez) Neamțu Rustic.

Garnizoana de reședință a fost stabilită în municipiul Buzău, în trei clădiri proprietate I.G.C. Buzău situate pe strada Bistriței nr. 45 și pe strada Crizantemelor nr. 2.

În organigrama sa erau prevăzute o structură de comandă și opt birouri. Efectivele inițiale au fost de 84 lucrători, din care 57 de militari și 27 civili.

De-a lungul timpului instituția, în consens cu evoluția societății și a mediului politico-militar internațional, a suferit unele modificări structurale care au adus după sine și modificări ale ariei și domeniilor de responsabilitate.

În anul 1973 statul major al A.L.A a ieșit din organica centrului militar județean, trecând în subordinea directă a Consiliului Popular al județului Buzău.

Centrul Militar Județean Buzău s-a transformat în Comandamentul Militar Județean Buzău în 1990, luând în subordine statul major al Gărzilor Patriotice (ulterior Gărzile Naționale) și statul major al Apărării Civile. În această formulă a funcționat până la 1994, când a redevenit Centrul Militar Județean.

Din 2002 unitatea a fost, pe rând, în subordinea Corpului 1 Armată Teritorial București, a Centrului Militar Zonal Vrancea, iar din ianuarie 2007 în cea a Centrului Militar Zonal Brăila.

În prezent Centrul Militar Județean Buzău are o zonă de responsabilitate care din punctul de vedere al importanței și prezenței militare în garnizoană o situează pe locul doi în țară, după capitală, având drept consecință un volum de muncă și o solicitare a personalului propriu mult peste media centrelor militare din țară.

Principalele domenii de responsabilitate ale instituției sunt următoarele:

- Promovarea profesiei militare și recrutarea de candidați pentru instituțiile militare de învățământ și pentru soldați-gradați voluntari;
- Evidența cetățenilor cu obligații militare;
- Completarea cu resurse umane și cu resurse materiale prin achiziții și rechiziții a instituțiilor cu atribuții în domeniul apărării și securității naționale în situații de criză, la mobilizare și la război;
- Consilierea și reconversia profesională a personalului armatei.

RECRUTARE-ÎNCORPORARE, PROMOVAREA PROFESIEI MILITARE

Până în anul 2006 îndeplinirea serviciului militar era obligatorie (cu unele excepții prevăzute în lege). Recrutarea reprezenta activitatea de verificare amănunțită

a tânărului din punct de vedere medical, psihologic și al situației școlare și socio-profesionale. Se executa la împlinirea vârstei de 19 ani.

În principiu erau recrutați toți tinerii dintr-un contingent (născuți în același an).

Încorporarea reprezenta activitatea de reverificare sumară a stării de sănătate și de retestare psihologică; în principiu se finaliza cu o "valiză de lemn" și un ordin de prezentare la unitate. Vârsta de încorporare începea de la 20 ani.

Între anii 1968 și 1990 cifrele de încorporare erau foarte mari; practic un contingent recrutat urma să fie încorporat aproape în întregime. Anual se încorporau aproximativ 3.000 recruți.

După anul 1990, odată cu reducerea și redimensionarea structurilor militare, necesarul de încorporat s-a redus continuu, astfel că în anul 2000 acesta era de aproximativ 900 de recruți. Prin procesul de profesionalizare a armatei au apărut militarii angajați prin contract (m.a.c). Activitatea de recrutare s-a desfășurat în continuare, în fiecare an fiind chemat la verificări un întreg contingent, plus absenții de la recrutările anterioare.

Intrarea României în NATO și UE a schimbat conceptual modul de îndeplinire a serviciului militar. În prezent prin recrutare se înțelege atragerea tinerilor către serviciul militar voluntar.

Vechea activitate de recrutare a devenit sarcină de luare în evidență a tinerilor ca cetățeni încorporabili.

Pe parcursul existenței sale C.M.J. Buzău a recrutat peste 180.000 tineri și a încorporat mai mult de 120.000 recruți, care s-au instruit în toate armele și specialitățile militare ale Ministerului Apărării și ale celorlalte instituții cu atribuții în domeniul apărării și securității naționale.

Pentru profesionalizarea armatei și ca o consecință a suspendării serviciului militar obligatoriu, pe timp de pace, a fost înființat Biroul Informare Recrutare care funcționează din 1999 ca structură executivă a sistemului de promovare, recrutare și selecție a resurselor umane pentru apărare. Începând cu 2007 acest birou funcționează în structura Centrului Militar Județean Buzău.

- Creată ca un răspuns al Armatei Române la una din provocările majore ale societății moderne, respectiv creșterea calității resursei umane profesionalizate, structura de informare-recrutare are ca obiective promovarea profesiei militare, recrutarea personalului militar și reconversia personalului militar disponibilizat.

COMPLETAREA CU RESURSE UMANE ȘI MATERIALE

Centrul Militar Județean Buzău a asigurat unitățile militare din zona de responsabilitate în medie cu 30.000 rezerviști și 2.700 mijloace auto și tehnică de construcții. Pe parcursul redimensionării organismului militar aceste cifre s-au diminuat treptat începând cu anul 1995. În prezent aceste cifre reprezintă mai puțin de 25% din cifrele inițiale.

Din anul 1968 și până în prezent C.M.J. Buzău a participat la executarea unui număr de șapte antrenamente majore de mobilizare cu aducere de rezerviști și concentrare de 30 de zile (aprox. 15.000 rezerviști) și rechiziții de mijloace tehnice timp de cinci zile (aprox.

900 autovehicule).

Unitatea a participat, de asemenea, la peste 800 de aplicații și antrenamente de stat major, fiind apreciată de fiecare dată cu calificative maxime.

CONSILIERE ȘI RECONVERSIE PROFESIONALĂ

Procesul de transformare a armatei, inițiat în anul 1997, a condus la diminuarea numărului de militari, ceea ce a impus luarea unor măsuri de protecție socială specifice. Astfel, a fost creat un sistem de reconversie profesională cu un reprezentant în fiecare centru militar.

Reconversia profesională reprezintă procesul prin care personalului disponibilizat din armată i se acordă, la cerere, sprijin instituționalizat în vederea reintegrării profesionale în mediul civil.

Măsurile de reconversie profesională se asigură de către Ministerul Apărării în colaborare cu Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse și cu alte structuri guvernamentale și neguvernamentale implicate în procesul de ocupare a forței de muncă, pe baza acordurilor sau protocoalelor încheiate în acest scop.

Componentele reconversiei profesionale sunt:

- a) serviciile de preconcediere;
- b) măsurile de stimulare a ocupării forței de muncă care se referă la :

- instruirea prin cursuri de calificare/recalificare profesională ;

- sprijin în vederea plasării pe piața muncii ;

- consiliere și asistență pentru deschiderea unei afaceri;

- orice alte măsuri de natură să stimuleze reintegrarea profesională.

Reconversia profesională a devenit o necesitate în momentul intrării în vigoare a Ordonanței de Guvern nr.7/1998 când din cauza desființării, transformării sau redimensionării unor structuri militare s-a diminuat numărul de funcții prevăzute în statele de organizare în timp de pace.

În anul 2001 s-a încheiat Acordul de colaborare dintre Ministerul Apărării și Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, respectiv Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă, în baza căruia au început să se deruleze programele de măsuri active de protecție socială prin Agențiile Județene de Ocuparea Forței de Muncă (AJOFM). Serviciile de măsuri active pentru personalul militar disponibilizat s-au implementat în conformitate cu « Procedurile și Criteriile » stabilite de BIRD.

Pentru a facilita accesul cadrelor militare disponibilizate pe piața civilă a muncii, în perioada 2003-2007 s-au organizat, în colaborare cu AJOFM Buzău, patru Burse de locuri de muncă speciale, s-au întocmit peste 250 de CV-uri, scrisori de intenție și scrisori de recomandare. Din 2005 când a intrat în vigoare Hotărârea de Guvern nr. 485 s-au eliberat 112 adeverințe de echivalare a funcțiilor militare cu cele civile și s-au întocmit documentele necesare pentru obținerea de la Direcția Management Resurse Umane a 133 adeverințe de echivalare a studiilor militare.

Apreciem ca 40% din cei care au beneficiat de serviciile de reconversie profesională au obținut un loc de muncă sau au inițiat o afacere.

Colonel Sorin Botezatu

Școala Militară de Maiștri și Subofițeri a Forțelor Aeriene "Traian Vuia"

Știință, onoare, curaj

Cum profundele transformări social-economice ce au urmat revoluției din 1989 nu s-au încheiat încă, condițiile unei stabilități a învățământului militar nu este rezolvat nici pe departe. Totuși, obiectivele reformei învățământului militar trebuie să fie urmărite cu perseverență, iar adoptarea și materializarea acestora reprezintă o datorie de onoare și respect a factorilor de decizie față de moștenirea și valorile transmise peste ani de înaintașii noștri. Din acest motiv, evoluția Școlii Militare de Maiștri și Subofițeri a Forțelor Aeriene din ultimii ani dă speranța unei perspective reale, iar acest lucru a fost posibil prin profesionalismul colectivului de cadre didactice al școlii și printr-un management adecvat obiectivelor realiste de atins, cu resursele puse la dispoziție, conforme cu evoluțiile din sistemul militar.

Misiune:

Formează maiștri militari și subofițeri pe filiera directă și indirectă ca specialiști, experți în exploatarea, întreținerea și repararea tehnicii și armamentului, ca lideri ai structurilor de la baza ierarhiei militare și ca luptători.

Evoluție:

- 1920 - S-au pus bazele "Școlii Militare de Meseriași Militari ai Aeronauticii" pe aerodromul Pipera-București;
- 1921 - Efectivele școlii se mută la Mediaș;
- 1 septembrie 1927- "Școala Tehnică a Aeronauticii" se mută într-o cazarmă nouă situată pe un teren donat școlii de către autoritățile locale medieșene;
- 1939 - la ființă " Școala Militară de Ofițeri Activi de Artilerie contra Aeroanelor " în componerea căreia există o școală de subofițeri;
- 1954 - Școlii Militare Tehnice de Aviație i se atribuie numele "Traian Vuia";
- 1960 - la ființă, la Brașov, "Școala Militară de Maiștri și Subofițeri de Artilerie Antiaeriană și Radiolocație";
- 1 octombrie 2001 - La această dată cele două școli de tradiție ale Forțelor Aeriene se comasează într-o singură entitate, Școala Militară de Maiștri și Subofițeri a Forțelor Aeriene "Traian Vuia", instituție de prestigiu a învățământului militar românesc.
- 15 septembrie 2004 - Ca urmare a restructurării învățământului militar, Școala își schimbă locația de la Mediaș la Boboc - Buzău pe aceeași platformă cu Școala de Aplicație pentru Forțele Aeriene "Aurel Vlaicu".

Școala Militară de Maiștri Militari și Subofițeri a Forțelor Aeriene "Traian Vuia" este subordonată Statului Major al Forțelor Aeriene și funcționează în aceeași locație cu Școala de Aplicație pentru Forțele Aeriene, care îi asigură suportul logistic, iar din punct de vedere al ariei curriculare este arondată Inspectoratului Școlar Județean Buzău.

Școala dispune de un valoros corp de cadre didactice, de o bogată bază materială și de condiții deosebite de cazare, echipare și hrănire, care permit o pregătire temeinică pentru viitoarea carieră militară. De asemenea, este dotată cu aeronave și motoare de aviație, armament de bord de aviație, muniții, rachete și sisteme de salvare, sisteme electromecanice și automatizări de bord, radioelectronică de bord de aviație, radare de diferite game, sisteme de artilerie antiaeriană și rachete sol-aer.

Comandor Constantin Stanciu,
comandant SMMMSFA :

În decursul timpului, această școală a dăinuit în fața nenumăratelor încercări și vicisitudini istorice, a impresionat prin eforturile comandanților, generațiilor de instructori și profesori militari, a celor 81 de promoții de tehnicieni militari (peste 8500 de ofițeri, maiștri și subofițeri tehnici absolvenți) și a reușit să se afirme ca o prestigioasă instituție de învățământ, unică prin profilul ei în spațiul național și în învățământul românesc.

Toate aceste eforturi au fost răsplătite de-a lungul anilor cu:

- absolvenți eminenți și personalități marcante ale României, dintre care cu mândrie îi enumerăm pe: Mihai I, rege al României, înscris în școală în data de 26 Iulie 1931, și Dr. Ion Moraru – (co)laureat al Premiului

Nobel pentru pace;

- personalități marcante ale vieții tehnice românești: savantul Hermann Oberth – omul de știință român care a pus bazele teoretice ale navigației spațiale și a conceput racheta cu combustibil lichid ca model funcțional;

- personalități militare care au absolvit, condus și asigurat dezvoltarea continuă și recunoașterea internațională a acestei școli: general inginer Victor Șoima, general Constantin Zărnescu – fost comandant al Aviației Militare, general inginer Mihail Fenici, general inginer Mihail Popescu, general doctor inginer Demostene Ionescu, și nu în ultimul rând, cu emoție amintim numele celor doi elevi eroi ai școlii – elev plutonier adjutant aviator Zaharia Dinică și elev caporal aviator Decebal Popescu -, ale căror „acte de eroism înălțător” au rămas adânc întipărite în memoria cadrelor didactice și a elevilor școlii peste timp.

Conducerea Școlii Militare de Maiștri și Subofițeri a Forțelor Aeriene „Traian Vuia” a urmărit permanent îndeplinirea în primul rând a obiectivului general asumat de formare a viitorilor maiștri militari și subofițeri, concretizată în disponibilizarea tuturor resurselor umane, materiale și financiare pe direcțiile de acțiune proiectate, concomitent cu armonizarea cu-rricum-ului educațional cu cel european cu posibilitatea formării de maiștri militari, subofițeri sau personal tehnic civil în specialități de aviație pe filieră directă pe o perioadă doi ani, sau pe filieră indirectă, în sistem modular, la zi pe o perioadă scurtă de timp sau numai la unele module solicitate de beneficiari, funcție de nivelul de pregătire al cursanților și ale echivalărilor conform foilor matricole deținute.

Suntem pe deplin convinși că piatra de temelie a performanței instituției noastre de învățământ o reprezintă VALOAREA, simbol ce a dăinuit peste timp, a fost recunoscut la nivel național și mondial, amintit în memoriile veteranilor de război piloți militari și tehnicieni, a personalităților și ale oamenilor de știință din România.

▲ Activitatea de învățământ urmărește formarea și consolidarea deprinderilor practice de lucru la tehnică, prin studierea disciplinelor de specialitate referitoare la construcția, funcționarea, exploatarea, întreținerea, repararea și întrebuințarea în luptă a tehnicii de aviație, radiolocație, artilerie antiaeriană și rachete sol-aer.. Pentru aviație elevii sunt pregătiți în următoarele specialități: aeronave și motoare de aviație; armament de bord de aviație, muniții, rachete și sisteme de salvare; electromecanică și automatizări de bord; radioelectronică de bord de aviație; rachete și artilerie sol-aer; radiolocație;

Descoperiri pas cu pas

Ajunși, îi pătrunzi tainele și înveți să nu mai vrei decât să te desăvârșești prin cunoaștere... o perspectivă a „începutului” în Școala Militară de Maiștri și Subofițeri a Forțelor Aeriene „TRAIAN VUIA”.

Copil încă, pășești timid și treci de prima poartă și îți se deslușește în fața ochilor, în depărtare, conturul unui avion. Înaintezi pe urmele predecesorilor, iar Vuia, Vlaicu și Coandă îți împărtășesc din secretele

lor. Treptat cazi pradă pasiunii pentru tehnică și înveți că în spatele rimei perfecte a poeziei zborului spre zările albastre stau scrise cu sfințenie versuri matematice concepute la sol, acolo unde poezia se contopește cu partea tehnică din aviație. Percepi lucrul în echipă și eternitatea secunde și se va părea insesizabilă.

Pregătirea de specialitate a elevilor pentru îndeplinirea profesionalizată a sarcinilor pe care le vor îndeplini în cadrul Forțelor Aeriene e misiunea de bază a Școlii Militare de Maiștri și Subofițeri a Forțelor Aeriene „TRAIAN VUIA”. Aici, din primele clipe ești instruit pentru a-ți însuși deprinderile militare necesare îndeplinirii cu strictețe a activităților zilnice. Ponderea cea mai mare în programul orar o are însă pregătirea de specialitate.

Motoarele sau armamentul de aviație, stațiile de radiolocație sau ale rachetelor sunt noțiuni care îți se dezvăluie pas cu pas și astfel la absolvirea celor doi ani de studiu deprinderile practice de lucru la tehnică vor fi temeinic consolidate; construcția, funcționarea, exploatarea, întreținerea, repararea și întrebuințarea în luptă a tehnicii din dotare reprezintă fundamentul meseriei de maistru militar.

M.m. Ionela Balanișcu

Batalionul 3 Construcții

Ultimele conflicte armate au oferit o altă perspectivă armei geniu. În special, după conflictele din Irak, ca urmare a angajamentelor asumate prin Parteneriatul NATO, și ulterior, ca membri ai NATO, Armata României a trimis în mod repetat detașamente de genişti în teatrele de operații, care au contribuit la procesele de reconstrucție ale unor zone. Batalionul 3 Construcții se află în subordinea Brigăzii 10 Geniu „Dunărea de Jos”, cu misiunea de a menține ridicat nivelul capacității sale operaționale, astfel încât, să fie în măsură să îndeplinească sarcinile de sprijin planificat, desfășurând o gamă largă de activități specifice.

Tradițiile istorice ale Batalionului 3 Construcții au rădăcini adânci în Regimentul 3 Geniu, unitate care a luat ființă la data de 1 iunie 1969, în baza Hotărârii Consiliului de Miniștrii al Republicii Socialiste România nr. 2776 din 18 decembrie 1968 și a “ Ordinului Ministrului Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România nr. M 20 din 16 aprilie 1969 “, în garnizoana Buzău.

Secretarul de stat și șef al Marelui Stat Major, a acordat Regimentului 3 Geniu, în 1994, prin Ordinul nr. S/B M.G. – 1, denumirea “General Constantin Poenaru”.

Regimentul 3 Geniu s-a transformat, în anul 2002, în Batalionul 3 Geniu. Acesta din urmă s-a transformat în Batalionul 3 Construcții, în baza ordinului ministrului apărării naționale nr. MS 179 din 2004 privind „Desființarea, transformarea, resubordonarea, reorganizarea, redислоcarea și înființarea unor comandamente, mari unități, unități, subunități și formațiuni din compunerea

de pace a Armatei României în perioada 01.01-31.12.2005”.

Din 1969 și până în prezent, militarii unității au participat la multiple activități în industrie, agricultură, cât și la ajutorarea populației civile în urma unor situații de urgență, astfel :

- începând cu 1969 și până în 1989 unitatea a participat la campanii agricole în diverse localități din țară;

- pentru combaterea efectelor inundațiilor din primăvara anului 1970, în perioada 27.05-21.06.1970 unitatea a intervenit cu un pluton construcții poduri și un complet de batere piloți pe 4 autocamioane în Insula Mare a Brăilei. Înfruntând stihiiile naturii, militarii acestei subunități au lucrat zi și noapte reușind ca într-un timp scurt să consolideze 7 km de dig prin batere a 3260 piloți. Această activitate a fost oglindită și în ziarul «Scînteia» din 21.06.1970;

- după seismul din 4 martie 1977, Regimentul 3 Geniu a participat cu un detașament de militari la evacuarea familiilor și valorilor materiale din imobilele grav avariate din municipiul Buzău. Din data de 19. martie 1977, detașamentul unității s-a mutat la U.M. 01046 București, pentru a continua acțiunea de înlăturare a urmărilor seismului ;

- participarea la construcția unor obiective civile și industriale :

- în 1978, cu un detașament de 50 de militari în termen, de ciclul II, se detașează la Trustul Petrolier «Bordei Verde»;

- conform ordinului nr.03005 din 31.05.1980, șeful Marelui Stat Major a ordonat ca începând cu data de 20.06.1980, Regimentul 3 Geniu să treacă la executarea unor lucrări la Canalul Dunăre – Marea Neagră, sector – Km.45 – 55, repartizați în cadrul Șantierului Național al Tineretului ;

- participarea în toamna anului 2004, cu o grupă (5 militari angajați cu contract și 2 civili) din Compania Drumuri Poduri, pentru executarea, în județul Vrancea, a construcției a două poduri P.J.M. pe suporturi din lemn, unul în localitatea Năruja, în lungime de 120 m.l și altul în localitatea Câmpineanca, de 50 m.l. Specificul misiunii, executată în regim de prestări servicii, l-a reprezentat lucrul în condiții izolate, autoconducerea, autocontrolul, precum și cooperarea cu societatea titulară de contract ;

- în urma inundațiilor din primăvara anului 2005, unitatea a participat cu un detașament la construirea a 4 poduri militare metalice - P.J.M. 60 și P.J.M. 72 - peste râul Buzău, folosite pentru traficul rutier ușor de pe drumul european E-85, deoarece podul rutier civil a fost afectat de revărsările de ape.

Militarii batalionului s-au remarcat nu numai prin activitățile desfășurate în țară, ci și în misiunile executate în

teatrele de operații. Încă de la începutul participării României cu trupe la misiuni de menținere, implementare și stabilizare a păcii, personalul batalionului a fost o prezență constantă în cadrul acestora, aducându-și contribuția la recunoașterea internațională a Armatei României, și implicit a armei geniu pe plan internațional, astfel :

- în perioada 1996–2007 în Bosnia-Hertzeșgovina (misiunile IFOR, SFOR și EUFOR) :

- în cadrul batalionului (detașamentului) de geniu ; posturi în cadrul comandamentului (HQ SFOR, HQ EUFOR);

- în perioada 2000–2003 în Bosnia-Hertzeșgovina (misiunea SFOR NL) :

- o echipă E.O.D. în cadrul Detașamentului Național "OLANDA" ;

- în perioada 2003–2006 în IRAQ (misiunea "IRAQI FREEDOM") :

- în cadrul detașamentului de geniu.

Alte misiuni la care au participat militari din cadrul unității :

- 1993 cu "Spitalul Militar de Campanie" în Somalia, cu specialiști tehnici și conducători auto;

- 1996 în Batalionul de Menținere a Păcii "UNAVEM 3" în Angola, cu personal tehnic;

- 1999–2000 în Batalionul de Menținere a Păcii "KFOR" în Kosovo, cu personal tehnic;

- 2000–2003 în Detașamentul Național "OLANDA", în cadrul plutonului transport, în Bosnia-Hertzeșgovina, din cadrul "SFOR NL NSE" și "EUFOR NL NSE", cu conducători auto;

- 2004–2007 în Batalionul de Infanterie în Afganistan, din cadrul misiunilor "ENDURING FREEDOM" și "ISAF", cu mecanici conductori.

Căpitan Laura TOMA

Lt.-col. Adrian Iloiu,
comandantul unității.

Mr. Adrian Chiroiu,
locuitorul comandantului

▲ Misiuni în frig și ploaie - Exercițiul MILREX 07, Cincu.

Batalionul 60 Parașutiști

Pentru tinerii pasionați de "arta armelor", activitatea parașutistilor buzoieni este un exemplu de aventură și dinamism. Pe lângă participările la parade militare, militarii unității execută exerciții bilaterale cu militarii altor state. O subunitate a batalionului a mers în vara anului trecut în Grecia pentru un stagiu de pregătire, apoi elenii au venit în România. Parașutiștii români și colaboratorii greci au urmat un program de antrenament care a combinat metode de instruire și tactici utilizate în cele două țări. Tot anul trecut, buzoienii au participat la un exercițiu comun cu militarii SUA în zona Babadag, la Mihail Kogălniceanu. Americanii și românii au folosit aceleași metode de antrenament. Pentru a crește interoperabilitatea dintre cele două armate români și americani au fost pregătiți pentru a putea folosi armele și dotările aliaților. Exercițiile au fost executate într-o zonă necunoscută nici de români și nici de americani.

Batalionul 60 Parașutiști Băneasa-Otopeni este, de aproape 58 de ani, continuatorul tradițiilor de luptă ale primei subunități de parașutiști din Armata Română, constituită la 10 iunie 1941.

Istoria parașutismului militar românesc începe la data de 10 iunie 1941 când la ordinul Mareșalului I. Antonescu se înființează la Popești-Leordeni prima subunitate de parașutiști din Armata României sub forma unei companii; iar în martie 1942 se constituie primul batalion de parașutiști.

Încă de la început, militarii care în-

cadrau batalionul beneficiau de o pregătire specială, fiind instruiți în arta supraviețuirii în teren necunoscut, tehnici de culegere de informații, luptă apropiată, trageri cu diferite tipuri de armament și erau inițiați în conducerea diferitelor mijloace de transport.

Evenimentele de la 23 August 1944 consacră pe deplin Batalionul de parașutiști, acesta luptând eroic în acțiunile pentru apărarea aerodromului Boteni, cucerirea aerodromului Băneasa și nimicirea forțelor germane dispuse în jurul Bucureștiului. Au căzut la datorie 19 militari și au fost răniți alți 54.

La 1 martie 1945 Comisia Aliată de Control a dispus desființarea Batalionului de parașutiști.

În baza ordinului ministrului Forțelor Armate, la 1 noiembrie 1950 a luat ființă în garnizoana Tecuci, pe lângă Centrul de Instrucție al Aviației, Batalionul 1 Parașutiști. La scurt timp, în 1951, Batalionul a fost transferat la Buzău, în cazarma actuală, cazarmă la a cărei construcție a contribuit întreg efectiv de atunci al batalionului.

Transformată la 1 octombrie 1952 în regiment de parașutiști, unitatea a primit la 2 octombrie 1954 Drapelul de luptă, iar la 21 octombrie 1974 denumirea onorifică „Băneasa-Otopeni”.

Timp de aproape 40 de ani, Regimentul de Parașutiști a fost o unitate unicat în peisajul Armatei României.

Continuator al tradițiilor de luptă al primului batalion de parașutiști înființat în 1941, Regimentul de Parașutiști a fost până în 1980 singura unitate de profil din armata română, din personalul său constituindu-se nucleele de încadrare a celorlalte trei regimente nou înființate în acel an.

În 1990, Regimentul 60 Parașutiști

a fost transformat în Batalionul 60 Parașutiști, o parte a personalului său încadrând o serie de noi structuri create după Revoluția din Decembrie 1989: Centrul de Perfecționare a Pregătirii Cadrelor din Trupele de Parașutiști, Brigada 3 Parașutiști, Batalionul 500 Misiuni Speciale, Batalionul 489 Parașutiști, Comandamentul Trupelor de Parașutiști.

În Revoluția din Decembrie 1989, parașutiștii buzoieni au fost angajați în unele din cele mai fierbinți puncte ale acesteia: aerodromul Caransebeș, Aeroportul militar Otopeni, diferite puncte din orașul Buzău. A căzut eroic la datorie căpitanul post-mortem Laurențiu Purcherea, comandant de pluton parașutiști în cadrul unității.

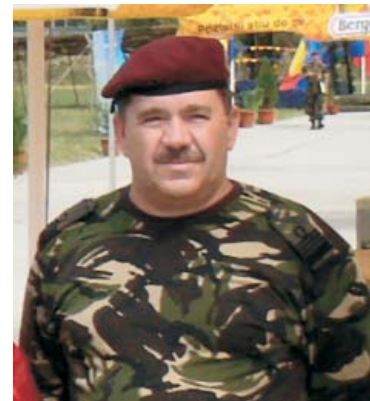
La 1 noiembrie 1995, la sărbătorirea a 45 de ani de la reînființarea unității, s-a acordat Batalionului 60 Parașutiști denumirea onorifică „Băneasa-Otopeni”.

În anul 1996, prin decret prezidențial a primit noul Drapel de Luptă.

În anul 1998, prin desființarea Brigăzii 3 Parașutiști, Batalionul 60 Parașutiști „Băneasa-Otopeni” intră în subordinea nemijlocită a Comandamentului Trupelor de Parașutiști.

Începând cu 15.02.2000, unitatea a trecut la o nouă organizare și s-a subordonat Brigăzii 2 Aeromobile „Maior Teodor Dobre”. De la 29.05.2002, Batalionul 60 Parașutiști „Băneasa-Otopeni”, se subordonează Corpului 1 Armată Teritorială „General Ioan Culcer”. În toată această perioadă unitatea a participat la aplicații, exerciții demonstrative, cursuri și alte activități de parteneriat cu armatele țărilor membre NATO în vederea asigurării interoperabilității cu aceste armate și integrarea țării noastre în structurile euroatlantice.

La 23 august 2004, ca o recunoaștere a jertfei parașutiștilor militari în apărarea părții de nord a Capitalei în august 1944, a fost decorat prin Decretul Prezidențial numărul 639 din 12 august 2004, con-

▲ Colonel Corneluş Mardare, comandantul unității.

ferindu-i-se Ordinul Național „Serviciul Credincios” în gradul de Cavaler (cu însemn pentru militari).

În prezent Batalionul 60 Parașutiști „Băneasa-Otopeni” este angrenat cu tot potențialul în efortul de restructurare și de modernizare a Armatei României. Este în măsură să îndeplinească, în deplină compatibilitate și interoperabilitate cu partenerii NATO, misiunile care îi vor reveni.

În anul 2007 batalionul a desfășurat o serie de activități de pregătire, pentru îndeplinirea obiectivelor de instruire în comun, exerciții tactice, împreună cu militarii eleni din forțele speciale și cu militarii americani-parașutiști, a participat cu rezultate deosebite la concursuri aplicativ militare de parașutism în țară și străinătate

Anul 2008 aduce o activitate mult mai intensă și în acest sens trebuie să ne pregătim pentru a realiza cât mai multe obiective în vederea ridicării nivelului de pregătire. Preocuparea primordială a comenzii unității și a subunităților este legată de trecerea întregului personal aeronavigant, din batalion, la utilizarea unui tip de tehnică nouă și anume PSP-1 (parașuta standard pentru personal) și PSD-2M (parașuta specială pentru desant modernizată), învățarea unei limbi străine și, de asemenea, menținerea capacității de luptă. Gânduri multe sau puține, cine stă să judece acum? La anul, însă, vom căuta să „povestim” din nou despre parașutiști, iar între timp ne vom încânta inimile cu îndrăzneala și puterea lor fără să-i uităm sau și mai rău, să-i ignorăm...

Locotenent Adriana Alecu.

Școala de Aplicație a Forțelor pentru Operații Speciale Pe traiectoria istoriei

Școala de Aplicație a Forțelor pentru Operații Speciale a luat ființă la 1 aprilie 2006, în urma amplului proces de transformare și redimensionare a Forțelor Terestre. Până la această dată, instituția buzoiană a fost singurul loc de formare și pregătire a parașutiștilor militari din țară, decenii de-a rândul fiind continuatoarea unei bune tradiții.

Parașutismul militar din România a luat naștere pe linia continuității unei tradiții românești incontestabile în aeronautica militară, în contextul politico-militar al începutului celui de-al II-lea război mondial. România a fost astfel obligată să se alinieze la fenomenul general european de modernizare a structurilor militare, în vederea recuperării teritoriilor pierdute în vara anului 1940 prin Ultimatumul sovietic și Dictatul de la Viena.

La 10 iunie 1941, în baza Decretului-Lege al Mareșalului Antonescu, pentru înființarea, organizarea și funcționarea unităților de Infanterie Aeriană, în cadrul Aeronauticii Militare, s-a înființat pe lângă Centrul de Instrucție al Aeronauticii, Școala de Parașutiști, denumită ulterior Compania de Parașutiști dislocată la Popești Leordeni, în cadrul Flotei 1 Aerostație.

La 31 martie 1942, a luat ființă cea de-a doua companie de parașutiști, constituindu-se astfel Batalionul de parașutiști.

În 1943 Mareșalul Ion Antonescu a dispus înființarea unui Corp de Parașutiști al Aeronauticii Militare care să cuprindă unități luptătoare (batalioane, regimente, mari unități) și un Centru de Instrucție al Parașutiștilor cu școlile de specializare necesare. Datorită schimbării cursului evenimentelor politico-militare, acest deziderat nu a fost realizat.

Batalionul nu a fost întrebuințat în luptă decât începând cu 23 august 1944, când forțele acestuia au fost angajate pentru îndeplinirea unor misiuni cu un grad ridicat de risc: apărarea aerodromului Boteni și interzicerea aterizării aeronavelor germane pe acesta, cucerirea aerodromului Băneasa și nimicirea forțelor germane dispuse în satele Herăstrău și Băneasa, nimicirea forțelor germane dispuse în zona localităților Pipera și Otopeni.

În luptele din august 1944 au căzut la datorie 19 ofițeri, subofițeri și militari în termen, iar alți 54 au fost răniți. Comandantul batalionului, maiorul Teodor Dobre, a fost distins cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a II-a cu spade.

La 1 martie 1945 Comisia Aliată de Control (sovietică) a dispus desființarea Batalionului de Parașutiști.

La 1 noiembrie 1950, în baza ordinului ministrului Forțelor Armate nr. 00123299 din 27.10.1950 la Centrul de Instrucție al Aviației din garnizoana Tecuci, a luat ființă Batalionul 1 Parașutiști, dislocat, mai apoi, în 1951 la Buzău. La 01.10.1952 Batalionul de Parașutiști s-a transformat în regiment de parașutiști, primind la 02.10.1954 drapelul de luptă, iar la 21.10.1974 denumirea onorifică Regimentul 60 Desant-Parașutare „Băneasa-Otopeni”.

Timp de aproape 30 de ani, Regimentul de Parașutiști a reprezentat

o adevărată „Școală a parașutismului militar” pentru că, până în anul 1980 unitatea a avut și misiunea de instruire (brevetare) a tuturor parașutiștilor din armata română.

La 1 februarie 1958, în cadrul regimentului a fost înființată Compania Cercetare Specială destinată formării nucleului viitoarelor subunități de cercetare în adâncimea dispozitivului inamicului prin parașutare. În iulie 1963 a luat ființă Batalionul Cercetare prin Parașutare pe lângă Regimentul 60 Desant-Parașutare, ulterior devenind unitate independentă subordonată Direcției Informații din Marele Stat Major.

Un moment important în viața trupelor de parașutiști a fost anul 1980, când au luat ființă încă trei regimente de parașutiști: Regimentul 56 la Caracal, Regimentul 62 la Câmpia Turzii și Regimentul 64 la Boteni (Titu).

La 1 iulie 1986, în cadrul Regimentului 60 Parașutiști „Băneasa-Otopeni” a fost înființat **Cursul de pregătire și perfecționare cadre parașutiști**, prima structură de învățământ militar din trupele de parașutiști.

Evenimentele din Decembrie 1989 au consacrat definitiv gradul înalt de instruire și capacitatea combativă a unităților de parașutiști, acestea fiind angrenate de la început în cele mai fierbinți puncte ale revoluției: Timișoara, Caransebeș,

București (Televiziunea Română, Piața Palatului, Hotel București, Aeroportul Otopeni, Palatul Primăverii). În dramaticele confruntări cu elementele ostile libertății poporului și-au pierdut viața un număr de 15 parașutiști (cadre și militari în termen).

Ca o recunoaștere a sacrificiului parașutiștilor militari, dar și a utilității și eficienței unităților și subunităților de parașutiști în acțiuni de luptă în localitate, din dispoziția conducerii politice și în baza aprobării ministrului apărării naționale pe raportul Marelui Stat Major nr. B3/02012 din 14.08.1990, la 30 noiembrie 1990, o dată cu înființarea celor trei brigăzi de parașutiști și a Comandamentului Trupelor de Parașutiști, a luat ființă **Centrul de Instrucție al Parașutiștilor**, dislocat în garnizoana Buzău și încadrat, în cea mai mare parte, cu personal din Regimentul 60 Parașutiști. Comandant al instituției a fost numit locotenent-colonelul Mircea Moraru, fost comandant al Regimentului 60 Parașutiști.

La 01.08.1991, în baza Dispoziției Marelui Stat Major nr. S/B.3/1841 din 31.07.1991, titulatura acestui centru s-a schimbat în **Centrul de Perfecționare al Pregătirii Cadrelor din Trupele de Parașutiști**, iar la 25 octombrie 1992, conform aprobării ministrului apărării naționale pe raportul nr.S./M. 5079/06.10.1992 a primit denumirea onorifică "General-maior Grigore Baștan".

La 01.06.1997, în baza Ordinului ministrului apărării naționale nr. M. 12 din 21.02.1997 privind înființarea școlilor de aplicație ale armelor și desființarea instituțiilor militare de învățământ și a centrelor de perfecționare a pregătirii cadrelor, s-a înființat **Școala de Aplicație pentru Parașutiști**, subordonată Statului Major al Aviației și Apărării Anti-aeriene. Școala a fost destinată pentru specializarea inițială în armă și pregătirea pentru prima funcție a ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor parașutiști, perfecționarea și specializarea ulterioară a acestora, formarea ofițerilor de rezervă, cercetarea științifică și aplicativă în armă, elaborarea reglementărilor și actelor normative specifice, protecția și conservarea patrimoniului

cultural și istoric al parașutismului militar românesc. La 1 august 2002, Școala de Aplicație pentru Parașutiști a fost subordonată direct Statului Major al Forțelor Terestre, iar comandantul Școlii a fost numit și inspector pentru parașutiști.

La 1 iulie 2001, cu ocazia împlinirii a 15 ani de la înființarea primei structuri de învățământ din trupele de parașutiști din România, în cadrul Școlii de Aplicație pentru Parașutiști a fost inaugurat **Muzeul Parașutiștilor**, destinat să protejeze și să conserve patrimoniul cultural și istoric al armei și să promoveze imaginea parașutistului militar ca luptător de elită în Armata României. La 1 iulie 2006, când s-au împlinit 20 de ani de la înființarea structurii, s-a inaugurat și ce-a de-a doua sală a Muzeului Parașutiștilor, iar la 15 ianuarie 2007, ministrul apărării a aprobat afilierea acestuia la Muzeul Militar Național.

La 1 iunie 2001, odată cu desființarea comandamentului Brigăzii 1 Parașutiști "Locotenent Ioan Pop-Cluj" de la Câmpia Turzii, a fost înființată Baza 5 Instrucție Parașutiști, destinată instruirii centralizate a militarilor din trupele de parașutiști și subordonată Școlii de Aplicație pentru Parașutiști. La 1 august 2002, o dată cu reorganizarea Școlii de Aplicație pentru Parașutiști, Baza 5 Instrucție Parașutiști a fost transformată în Batalion de Instrucție Parașutiști și dislocat în localul școlii de aplicație, la Buzău.

La 17.04.2003 în subordinea Școlii de Aplicație pentru Parașutiști a intrat Centrul de Pregătire a Cercetașilor, structură de învățământ care ulterior funcționase în cadrul Batalionului 404 Cercetare.

La 1 august 2005, Școala de Aplicație pentru Parașutiști a fost transformată în **Școala de Aplicație a Forțelor pentru Operații Speciale**, subordonată Statului Major al Forțelor Terestre. În structura sa au fost incluse Centrul de Pregătire a Cercetașilor și Parașutiștilor, Centrul de Pregătire pentru Forțele Speciale și Centrul de Pregătire pentru Informațiile Militare. Destinată să pregătească, alături de parașutiști și cercetași, două noi specialități militare - forțe speciale și informații militare - Școala de Aplicație a Forțelor pentru Operații Speciale se află an-

gajată pe traiectoria modernității, capabilă să facă față cerințelor prezentului și provocărilor viitorului.

Deși ponderea lor s-a redus considerabil în procesul de restructurare a forțelor armate, trupele de parașutiști vor continua să dețină un rol important în desfășurarea acțiunilor militare viitoare. Locul acestora pe timp de pace și în situații de criză

Colonel dr. Vasile Cerbu,
comandantul Școlii de Aplicație a
Forțelor pentru Operații Speciale
"Grigore Baștan", Buzău

rămâne în continuare în cadrul forțelor active (operaționale), prin natura structurilor, dotare și pregătire ele putând fi întrebuintate și în misiuni de supraveghere și avertizare timpurie, precum și în cadrul structurilor multinaționale pentru prevenirea conflictelor, gestionarea crizelor și alte misiuni internaționale sub egida O.N.U., N.A.T.O. sau U.E.

Constituirea, în 2004, a primei structuri de Forțe Speciale în Armata României și transformarea, în august 2005 a Școlii de Aplicație pentru Parașutiști în Școala de Aplicație a Forțelor pentru Operații Speciale, vin să confirme atenția care se va acorda în continuare acestor forțe, care vor duce mai departe experiența acumulată și vor valorifica la un nivel superior potențialul și experiența acumulată pe parcursul a 67 de ani de existență în Armata României a trupelor de parașutiști.

Colonel dr. Mircea TĂNASE

Batalionul 200 Stat Major și Deservire

Necesitate, sprijin, performanță, rezultate

Succesul acțiunilor de luptă este puternic influențat de felul în care sunt luate deciziile logistice și de modul în care acestea sunt concretizate în practică.

Sistemul logistic, ca parte integrantă a sistemului de conducere a acțiunilor militare în luptă, are un rol deosebit de important în stabilirea necesarului de mijloace de acțiune și materiale, identificarea surselor de aprovizionare, organizarea și efectuarea transporturilor de materiale, de aprovizionare-evaluare, în mobilizarea mentenanței, asistenței sanitare, a asigurării financiare, a cazării trupelor și asigurarea nevoilor de hrană și echipare.

Din experiența războaielor rezultă că logistica trupelor este un factor hotărâtor în procesul de îndeplinire a misiunilor ce revin forțelor participante la război. Ea a devenit tot mai completă pe măsură ce a crescut gradul de înzestrare și de dotare tehnică, fenomen care a generat consumuri din ce în ce mai mari de muniții, carburanți și de alte materiale.

Odată cu dislocarea Comandamentului Armatei a 2-a în garnizoana Buzău în anul 1980, are loc și înființarea, în subordinea acestuia a unor subunități de sprijin logistic (companii de transport și pază). În anul 1990 a luat ființă o companie de poliție militară.

Evoluția gândirii militare la nivel mondial și național, dezvoltarea impetuoasă a tehnicii militare și a modalităților de desfășurare a acțiunilor de luptă, adoptarea unui nou set de valori corespunzătoare noilor cerințe ale integrării în UE și NATO, a determinat transformarea Comandamentului Armatei a 2-a în Comandamentul 2 Operațional și crearea unui sistem de sprijin logistic care să permită degrevarea acestuia de sarcinile pur adm-

nistrative.

Drept urmare, prin Dispoziția șefului Statului Major General, la 1 decembrie 2001 a luat ființă Batalionul 200 Deservire cu misiunea principală de a asigura suportul logistic Comandamentului 2 Operațional.

Pe parcursul existenței sale Batalionul 200 Deservire a suferit restructurări și s-a transformat în anul 2004 în Batalionul 200 Stat Major și Deservire, structură care funcționează în prezent sub comanda locotenent-colonelului Paul Rădulescu.

De la înființare, la comanda unității s-au mai aflat: locotenent-colonel Ion Rusu, locotenent-colonel Ilie Botez, maior Marian Botea, maior Dragoș Olariu, maior Marius Bratu.

Batalionul execută misiuni specifice de sprijin logistic pentru Comandamentului Operațional Întrunit „Mareșal Alexandru Averescu” pe timp de pace, în situații de criză și la război. Totodată, desfășoară prin Compania Poliție Militară activități de pază, controlul ordinii și disciplinei militare, concomitent cu acțiunile de control trafic al autovehiculelor militare în Garnizoana Buzău.

În toată gama de misiuni executate, începând de la aprovizionare, transport, sprijin pentru limitarea efectelor dezastrelor (în 2004 când parte din forțe au asigurat paza și controlul traficului pe cele 3 poduri genistice peste râul Buzău), militarii unității au dovedit înalt profesionalism, pricepere și îndemânare, primind aprecieri din partea comandanților și șefilor direcți.

Căpitan George FLORESCU

Fanfara buzoiană

Muzicile militare constituie o prezență artistică însușitoare și de prestigiu în cultura muzicală națională. Aceste formații continuă să aibă un rol important în viața culturală a țării, ele afirmându-se în fiecare garnizoană unde ființează ca puternice instrumente de educație patriotică, de cultivare a unor sentimente nobile, de îmbogățire a imaginației și sensibilității, ca mijloace eficiente de educație etică și estetică a militarilor și a publicului larg.

În prezent, pe teritoriul țării funcționează un număr foarte mic de muzici militare, în cele mai importante garnizoane. Una dintre acestea este și cea din Buzău.

Înființată în anul 1972, muzica militară a garnizoanei Buzău s-a remarcat prin participarea la ceremoniile și onorurile militare locale și în țară. A participat la toate edițiile Festivalului Muzicilor Militare organizate la Brăila și Sibiu, prezentându-se la un înalt nivel calitativ.

Din anul 1998 Muzica Militară a garnizoanei Buzău, în colaborare cu formațiile similare din Focșani, Brăila, Sibiu și Iași au fost prezente la Festivalurile de Muzică Militară de la Krakovia Katowitze din Polonia, San Remo din Italia și la două ediții în Germania, în localitățile Regensburg și Bayreuth.

În prezent, aceasta susține concerte de promenadă în municipiul Râmnicu Sărat, în Parcul Central, și în Buzău, în Parcul Crâng, unde interpretează piese muzicale de toate genurile, abordând un repertoriu variat.

Adaptarea muzicii militare la diferite împrejurări, mobilitatea ei, timbrul ei marțial, solemn și evocator, alcătuiesc o sumă de calități care, întrunite, îi conferă acestuia o notă particulară, distinctă și mobilizatoare, față de alte formații muzicale.

Plt. adj. pr. Constantin Vulpe

Arhivele și cercetarea istorică

Marilena Gaiță, Alexandru Gaiță

Direcția Județeană Buzău a Arhivelor Naționale

Județul Buzău este printre județele țării care se bucură de una dintre cele mai bogate istorii care, în mare măsură, s-a păstrat deși așezarea sa, la una din marile răscruci ale Europei Răsăritene, nu l-a avantajat decât într-o mică măsură. El poartă numele apei ce îl străbate, nume provenind din tracicul *buză*¹ și menționat pentru prima oară în anul 372 în scrisoarea guvernatorului Iunus Soranus adresată sfântului Vasile cel Mare din Capadocia anatoliană de mai târziu, scrisoare păstrată în arhivele Vaticanului. Documentar este prezent județul din vremea domniei lui Dan al II-lea² și apoi a lui Ștefan cel Mare care, la 5 martie 1481, se adresa și buzoienilor în încercarea sa de a stabili în scaunul muntean a unui domn fidel lui și antiotoman în gesturile sale politice viitoare.³ În 1431 domnitorul Dan al II-lea se adresa “tuturor târgurilor domniei mele și vămile”, poruncindu-le să nu incomodeze comerțul celor de la Brașov.⁴ Cu mare probabilitate Buzăul devenise oraș încă din cea de a doua jumătate a secolului al XIV-lea,⁵ iar cu sfârșitul secolului al XV-lea, spre anul 1504, Buzăul va fi devenit și reședință episcopală sub domnia strălucită a lui Radu cel Mare.⁶ Rolul orașului și al județului în plan economic era recunoscut încă de la 1358 prin salvconductul ce ducea la teoria “culoarului angevin” și până la menționarea marelui bazar de aici⁷ de la 1589 înainte de o serie de nenorociri ce vor urma, aproape imediat, și care, între altele, vor duce la mutarea sediului episcopal la mănăstirea Vintilă Vodă de pe valea Slănicului.

În începuturile epocii Regulamentare județul Buzău va avea o configurație diferită în ceea ce privește hotarele datorită proximității cu județul Saac ce se afla interpus între Buzău și județul Pra-

hova. Hotarul din vechime al Buzăului începea în munți, la izvorul râului Rm. Sărat coborând pe acest curs de apă până în dreptul mănăstirii Poiana Mărului, care rămânea la Slam Râmnic, de aici cotind spre

sud-vest, apoi spre est până la vest de Chiojdeni ce aparține, de asemenea, de Slam Râmnic. Din acest punct granița administrativă pornea spre sud, trecând prin cătunele Slobozia – Băbeni și Valea Chiperului ajungând în râul Călnău, la nord de satul Mocani părăsind Călnăul la sud de acest sat și mergând spre miază zi până în șoseaua Râmnic – Buzău la est de Fundeni. De aici se pornea drept spre sud – est până se atinge râul Buzău între satele Nisipeni și Piscu – Nefu. Direcția următoare era spre sud-sud-est de satul Ulmul care rămânea la Slam Râmnic, apoi spre sud-sud-vest trecând pe la est de Jugureni până în hotarul Ialomiței la vest de Cheihoșești.

Regulamentul Organic elaborat de un grup de opt boieri, sub atenta supraveghere a reprezentanților Rusiei de la noi, avea să aducă transformări profunde în administrația Principatelor anulând o tradiție ce ținea de ancestral în încercarea evidentă de a moderniza, în spirit răsăritean și nu occidental, societatea românească, de unde și gestul arderii documentului de către pașoptiști în piețele publice înspre finalul revoluției lor de trei luni.

Asupra administrației românești de până la Regulamente se pronunța și Barbu Știrbei la 1832 într-un raport către generalul Kisseleff. El îi sublinia reprezentantului rus atribuțiile administrative și judecătorești ale ispravnicilor, impozitarea pe grupuri umane – liude – de unde și posibilitățile largi pentru ispravnici de a stabili arbitrar impozitele la nivelul satelor.⁸ În privința “salarizării” subordonaților ispravnicilor se amintește faptul că zapcii, care în general aveau sub mână lor peste 10.000 de locuitori, nu primeau decât 15 lei vechi lunar la care se adăuga aspectul, de loc de neglijat, că trebuiau să-și mai și cumpere posturile. Sameșul – casierul județului – era retribuit cu o sută de lei lunar, dar ajungea să “ungă” postul cu sume de la 5-20.000 lei ce ajungeau în buzunarele vel vistierului.

Reformele inițiate de Constantin Mavrocordat sau Codul Ipsilanti de la 1780 nu reușiseră să anuleze asemenea aspecte ce lezau interesele locuitorilor și nu numai. Știrbei propunea generalului rus, care în final se va atașa de noi, inițierea unor măsuri ce trebuiau să pornească cu elementul cel mai sensibil – salarizarea personalului din administrație urmând separarea atribuțiilor administrative de cele judecătorești. Urmau propunerile legate de introducerea impozitului pe cotitate, desființarea corvezilor și rechizițiilor în natură izvor generator de un lung șir de mari abuzuri, impunerea contractelor la executarea lucrărilor publice, fixarea prețului zilei de muncă și al unor chirii, etc.

Și pentru a fi distincția cât mai clar făcută se ajungea și la anularea vechii denumiri a întâiului om de la nivelul județelor impunându-se acum aceea de ocârmuitor. Durata mandatului noilor responsabili urma să fie de trei ani ei urmând a fi numiți de către domnitori la propunerea Sfatului Administrativ. Nu numai Departamentul Trebilor din Lăuntru putea să le ordone ocârmuitorilor luarea de măsuri, dar și ceilalți membri ai guvernului li se puteau adresa în vederea rezolvării unor probleme din spațiul lor de responsabilitate. La nivelul județelor exista o cancelarie a ocârmuirii care

se compunea din menționatul sameș, numit în aceleași condiții ca și ocârmuitorul, cu un ajutor și doi scriitori la cele două mese ale structurii.

În noua constituție a țării se preciza că funcționari primind salariu “de acum înainte nu vor putea să ceară nimic de la locuitorii satelor, nici să primească ceva, sub orice denumire va fi”. Conform noii orânduirii satele puteau să-și aleagă pârcălabul care avea, în principal, sarcina de aduna capitația pentru care locuitorii erau solidar răspunzători. De subliniat ar fi și faptul că județele din epoca Regulamentară nu aveau personalitate juridică aceasta urmând a fi obținută mai târziu. Diviziunile teritoriale au rămas cele vechi, dar Căimăcămia Craiovei a fost desființată printr-un ofis al generalului Pavel Kisseleff la 13 august 1831. Totuși trebuie amintit că în Muntenia o comisie a lucrat, în perioada 1838 – 1844, la modificarea hotarelor județelor, “victimă” căzând cel mai prosper dintre județele de atunci ale țării – Saacul -, care din 1 ianuarie 1845 își va înceta existența.⁹

Plai bogat cu o istorie ce ține de evul mediu timpuriu, Pârscovul s-a manifestat ca un puternic centru economic de pe valea Buzăului din proximitatea plaiului Despre Buzău al Saacului. În vechime la nivelul plășilor¹⁰ și plaiurilor acționau zapcii și vâtafii ei ocupându-se, în principal, de menținerea ordinii publice, colectarea impozitelor, întreținerea căilor de comunicații, funcționarea serviciului de poștă, etc. Fondul arhivistic existent astăzi la Buzău, format din peste 600 de unități arhivistice, a fost preluat de la Arhivele Naționale Istorice Centrale în anul 1955 dându-se astfel posibilitatea cercetătorilor locali de a cunoaște diverse aspecte din istoria acestei subdiviziuni administrative a județului. În anul 1831, când prin numărul de 2.410 familii plaiul se înscria într-o medie subcarpatică, se găseau aici arondate satele Gura Văii, Valea lui Dragomir, Cănești, Odăile, Posobești, Brăești, Negoșina, Plopeasa, Piscurile, Trestioara, Valea Fântânei, Scorțoasa, Joseni, Policiori, Pâclele, Robești, Trestia, Unguriu, Bozioru, Pârscov, Lunca, Măgura, Cozieni, Scăeni, Bălănești, Mătești, Răteștii de Sus și Răteștii de Jos, Târcov, Izvorul Ciutei, Goidești și Gura Aninoasei.¹² Paza potecilor de graniță din munți a fost o problemă care a preocupat nu numai pe subocârmuitorul de la Pârscov cât și pe cel de la plaiul Despre Buzău.¹³ Mulțimea de poteci de cele mai multe ori complica problema taxării ciobanilor transilvăneni.¹⁴ Podurile plutitoare de peste apa Buzăului a fost o altă problemă cu care se confruntau responsabilii din sediul subocârmuirii deoarece ambele maluri ale apei se aflau sub jurisdicția sa de la Viperești în jos.¹⁵ Relații noi ce debutaseră, prin Regulamentele Organice, între proprietarii de pământ și clăcași, duceau la înștiințări, asupra ultimelor evoluții, spre subocârmuiri unde se soluționau cele mai multe dintre conflictele inerente apărute între menționatele părți.¹⁶

Exploatarea neautorizată a sării din vechiul plai va genera numeroase probleme administrației locale aflate sub presiunea permanentă a celei centrale speriată de reducerea veniturilor din acest domeniu și

care, acum, încerca să anuleze cel mai vechi drept al buzoienilor, avut încă înainte de apariția statului feudal românesc de la sud de Carpați, acela de a scoate câtă sare doreau pentru nevoile personale din gospodăria lor. Chiar și Vodă Brâncoveanu le recunoscuse celor din Curbură acest drept "sunt ei slobozi di-și iau ei sare den munții aciia de sare, de acolo".¹⁷ Acum, după 1831, se va ivi și problema paznicilor malurilor de sare de la județul Buzău ea intrând în atenția guvernanților bucureșteni¹⁸ ajungându-se peste câțiva ani la propunerea ca munții de sare să fie păziți de noua miliție a Țării Românești.¹⁹ Până la urmă se rămânea la paza acestora de către scăuși.²⁰ Mai trebuie amintit că în acțiunea de sistematizare a satelor, inițiată sub gen. Kisseleff, au fost scutiți de mutarea la linie cei care păzeau malurile de sare din Saac și Buzău.²¹

Se vor înainta la nivelul subocârmuirilor extrase din Regulamentul Organic și dispoziții ale ocârmuirii de la Buzău în care se sublinia că dreptul de a exploata și exporta sare îl are orice locuitor, dar care trebuia să ridice articolul respectiv de la ocne contra unei taxe. Dacă oamenii vor înțelege noile trebuințe ale statului, ce le smulgea acest drept ancestral, se vor ivi probleme pentru cei implicați în acest fel de negoț cu funcționarii de la schele. Aceștia continuau abuzurile percepându-le tot felul de atenții parcă într-o cutumă la fel de veche.²² Așa se ajungea ca locuitorii Buzăului și Slam Râmnicului alături de cei ai Saacului să cumpere sare de la moștenitorii baronului Meitani conform cu ordinele primite la subocârmuire.²³ Statistica medicală, săptămânal întocmită de responsabilii satelor din zona Pârscovului, se dovedește o sursă nesperată de documentare în domeniul asistenței medicale din deceniul patru al secolului XIX cu aspecte ce pot contura multe imagini care pentru epoci mai vechi lipsesc.²⁴

Prezența scutelnicilor, dar și problemele noi generate de statutul lor, făceau obiect de corespondență la 1831 între subocârmuire și ocârmuirea buzoiană.²⁵ Valul de plângeri ale populației, față de abuzurile la care era supusă de unii funcționari, înaintate autorităților centrale, în nădejdea nerostită că sub presiunea reprezentanților ruși autoritățile noastre se vor mișca mai repede în rezolvarea problemelor, va atrage inerent atenția reprezentanților administrației de aici.²⁶

Iritări ale amintiților reprezentanți ai Rusiei se iveau la parcurgerea listelor cu numărul preoților de la sate, enorm în opinia acestora, și care trebuia redus. Acțiunea ținea de impozitarea unei mase de oameni cât mai mare pentru a se asigura întreținerea trupelor ruse de ocupație și în perspectiva unor noi confruntări la sud de Dunăre. Ca și la alte subocârmuiri ale județului problema taxării păstorilor transilvăneni se dovedea a fi una căreia i se acorda mare atenție datorită sumelor consistente colectate pentru vistieria țării, dar și prin abuzuri ce rotunjeau veniturile celor ce licitaseră pentru venitul cornutelor și oilor aflate în transumanță.²⁷ Odată cu promulgarea Regulamentelor Organice problema negustorilor turci se va afla în atenția autorităților locale, dar la alte dimensiuni ținându-se cont și de prezența armatei ruse de ocupație.²⁸

Populația va beneficia, începând din 1832, de plata unor rechiziții efectuate în sate de către ruși și problema va fi mai mereu reclamată de subocârmuiri spre ocârmuirea județului îndeosebi sub presiunea unor negustori locali. Circularele Vistieriei încercau să calmeze spiritele prin instrucțiunile emise. Nu atât cantitatea alimentelor și produselor rechiziționate irita populația, cât confiscarea, de cele mai multe ori, a mijloacelor de transport al acestora lipsindu-i, astfel, pe locuitorii de animalele de povară atât de necesare în efectuarea lucrărilor agricole.²⁹ În acțiunea de depistare a posibilităților reale ale țării, acțiune inițiată de către ocupant, se înscria și cererea de a se comunica, de la nivelul fiecărei ocârmuiri, numărul de mori, dar și cel al moșiilor.³⁰ Administrația, dar și reprezentanții ruși urmăreau, de asemenea, cu mare atenție problema fugarilor, a țișanilor fugari și a dezertorilor, fenomenele îngrijorând nu numai din rațiuni financiare.³¹

Incasarea capitației cu sumele rezultate se constituiau în obiective principale a activității subocârmuirilor din acea perioadă.³² De asemenea, epizootiile³³ și situația stării de sănătate a populației de la sate erau frecvente subiecte de raportare la sediul ocârmuirii județene.³⁴

Subocârmuirea plasei Câmpul, viitoarea pretură a plasei Pogoanele din fostul județ Buzău, ajungea să aibă la 1831 nu mai puțin de 68 de localități și 3.855 familii, denotându-se începutul populării Bărăganului buzoian prin roirea masivă a populației din satele de munte, dar și apariția unor noi realități economice ce solicitau numeroase brațe de muncă în cererea masivă de cereale la export.³⁵ O corespondență aparte se va mai păstra, vis-à-vis de subiect, la plaiul Slănicului unde se anunțau publicații prin care se arătau condițiile pentru exportul produselor agricole spre Austria, Moldova și Imperiul otoman.³⁶ Astfel, de la o zonă mai mult marcată de rămășițe ale vechiului codru al Vlăsiei și de un șes presărat mai mult de târlele transumanței transilvănenilor se ajungea la un număr de aproximativ 4.000 de familii la care se vor adăuga, din 1 ianuarie 1845, alte 1.756 de familii din 26 de sate ale fostei plase a Câmpului a județului Saac începând cu Inoteștii, Grădiștea, Glodeanu Cârlig, Haimanalele ot Mărgineanu, Săhătenii, Istău, Amaru, Baba Ana sau Băjenarii ot Inoteasca și Parepa.³⁷ Mișcările de populație din timpul lui Alexandru Vodă Ghica, dar și altele mai vechi sunt reflectate de sate precum Adunații ot Poșta Călmățuiului, Adunații ot poșta Țuguia sau aceea de la Făurei, Adunații Coitești sau Haimanalele de la poșta Călnău.

Din cauze ce țin de dezastrul arhivistic de la Valea Teancului din vara lui 1944 fondul preturii, de după anul 1840 și până la prima mare conflagrație mondială, a fost distrus.

În 1831 plaiul Slănic avea 25 de sate în care viețuiau 2.005 familii.³⁸ Principalele așezări erau pe atunci Aldenii, Becenii, Blăjanii, Cărpiniștea, Cernăteștii, Mânzăleștii, Niculeștii, Săruleștii și Vintilă Vodă. Aici ar fi de reținut și evoluția denumirii unor localități ca Podul Muncii de astăzi care nu are nici o legătură cu vreo trimitere la eforturi fizice sau la schingiuri, numele ținând de Momcea, cumnatul

trădător al voievodului Vlad Vintilă de unde deformarea spre uitarea feloniei acestuia. De asemenea reține atenția toponimul extrem de frecvent în zonă de Coca care, în tradiția locală, ține de prezența Cauca-landului. Lopătarii, Vintilă Vodă, Câmpulungeanca, Măneștii (Beșlii), Mânzăleștii au fost puternice așezări moșnenești care și astăzi încearcă să-și recâștige strălucirea de altă dată. Documentele subocârmuirii vin să adauge acestor imagini nenumărate aspecte legate de aplicarea actului de justiție, de combatere a unor fenomene naturale abătute asupra văii și altele. Desființarea huzmetului, podăritului și căminăritului au fost măsuri care nu puteau să nu mulțumească populația de unde și măsurile de aducere la cunoștință a lor.³⁹ Fiind plai de cordon ajungeau aici și ordinele autorităților centrale privind accesul străinilor, urmărirea unor fugari de la noi sau din alte țări aflați în trecere. Noile învoielii agricole se arătau a fi acum generatoare de neînțelegeri datorate unor speranțe prea mari sau a unor voite deformări de situații în protejarea intereselor de clasă. Aspectul va genera cel mai voluminos dosar al subocârmuirii plaiului Slănic de la 1831-1837. Vor apare și fenomene de boicot a pieței agricole din plai de unde eforturile autorităților de a evita falimentele.

În începuturile epocii Regulamentului Organic subocârmuirea Sărata avea 21 de sate cu 2.142 familii ajungând, după 1845, la un număr mai mare datorită înglobării satelor de la plasa Tohani.⁴⁰

Ecoul va avea în rândul populației satelor plasei publicația Sfatului Administrativ de la 1831 prin care se anunțau prețurile stabilite la produsele rechiziționate de armatele ruse în timpul ultimei conflagrații ruso-turce.⁴¹ O evidentă creștere a fenomenului infracțional ducea la luarea de măsuri împotriva tâlharilor și a hoților ce bântuiau județele Curburii.⁴² Se semnalau și litigii între moșneni și clăcași generate de arendă, dar și între marii proprietari și clăcași în aceeași problemă.⁴³

Ca și în alte județe alegerea deputaților pentru Obșteasca Adunare va genera mari pasiuni și apărarea unor interese ce țineau de protipendada acestora. Ulterior aceste alegeri vor fi reținute într-o publicație a legislativului de la sfârșitul secolului al XIX-lea. Incartiruirile de trupe rusești generau alte nemulțumiri din partea populației confruntate cu rechiziții mai mult sau mai puțin legale, dar și cu atitudinea unor reprezentanți ai armatei rusești.⁴⁴

Numărul mare de procese de la judecătoria buzoiană ducea, inerent, la o corespondență specifică cu subocârmuirile vremii. Astfel, și subocârmuitorul de aici se va vedea implicat în cercetări de teren pentru calmarea unor spirite, de delimitare a unor hotare de moșie care, de cele mai multe ori, se aflau în dispută de ani mulți. La acestea se pot adăuga infracțiunile ce atingeau, în opinia autorităților, un număr prea mare. Intrevedeau și indicații de la Departamentul din Lăuntru cu privire la modalitățile de citare a părților sau de împărțire a cărților de judecată la împričinați după finalizarea unor îndelungate procese.⁴⁵

Fost plai al Saacului până la 1845, plaiul Despre Buzău ajungea să aibă în 1831, 63 de localități și 4.583 de familii.⁴⁶ Fondul arhivistic al vechii subocâr-

mui de după 1834 a fost preservat până în anul 1955 la Sfatul popular al raionului Cislău după care, din 1960, va ajunge la Buzău. Ordine referitoare la depistarea patentarilor ce nu doreau să-și plătească dările soseau la subocârmuire concomitent cu cele referitoare la încasarea altor impozite de la birnici și mazili ambuscați într-o permanentă sete de bani a administrației centrale nevoită să suporte cheltuieli și pentru ocupanții de atunci ai țării.⁴⁷ În atenția ocârmuirii de Saac se afla acum și problema satelor de cordonași dinspre Transilvania și subocârmuitorul plaiului va supraveghea desfășurarea pazei graniței, dar și convocarea periodică a grănicerilor la Vălenii de Munte.⁴⁸ Pentru o înviore a economiei plaiului se vor face în 1835 o serie de propuneri ce mergeau și spre înființarea de noi târguri prin sate mai ales că se abătuse grindina pe bruma de culturi permisă de climă și zonă. Corespondența relevă un important număr de documente cu referire la moșnenii zonei aflați într-o permanentă luptă pentru apărarea drepturilor lor.⁴⁹

Va apare în această epocă și un falsificator de acte, Dumitru Meloncă, dat în urmărire și la plaiul Despre Buzău. Situația era oarecum singulară dacă nu ar fi de amintit "performanțele" din același domeniu al călugărilor greci de la mănăstirea Sf. Ioan din Focșanii Slam Râmnicului. În 1837 intervenea alegerea ca subocârmuitor a lui lordache Bilciurescu și nădejdea de a se vedea actele de hoție dispărute sau cel puțin reduse creștea în rândurile locuitorilor. Omorurile și unele "enigmaticești împușcături" formau obiect de studiu al situației în acel an nefiind vorba de interzisele împușcături ocazionate de nunți, botezuri sau alte evenimente asemănătoare. Se pot evalua în mare și urmările cutremurului de la 1838 pe baza rapoartelor și a corespondenței din acea perioadă. Din păcate odată cu anul 1839 documentele din fond dispar până în anul 1919 astfel că decenii întregi din viața plaiului se mai pot recupera doar din arhiva Ocârmuirii sau din arhivele administrației centrale.

În finalul epocii Regulamentului Organic (1856) Buzăul ajungea să aibă șapte plase și anume : Buzău, Călnău, Câmpu, Orașul, Pârscov, Slănic și Tohani. Scurtele știri de mai sus se pot constitui ca o invitație pentru profesori de a veni în Arhivele Buzăului spre a descoperi ei înșiși trecute pagini din istoria breslei sau a localităților lor.

Note :

1. Deosebiri vor fi la județele peste care se va așterne covorul slavist al cancelariilor domnești, din începuturile evului de mijloc, vezi cazurile Dâmbovița (slv. Valea cu stejari), Dolj (slv. Jiul de Jos), Gorj (slv. Jiul de Sus) etc.
2. Documenta Romaniae Historia, (în continuare DRH), B, I, p. 131.
3. Ioan Bogdan, Documente privitoare la relațiile Țării Românești cu Brașovul și cu Țara Ungurească în sec. XV și XVI, București, 1905, p. 282.
4. DRH, D, I, p. 278.

Continuare în pag. 61.

*Cu crucea în mână și cu credința în suflet
pe linia frontului*

Participarea preoților militari buzoieni în cel de al doilea război mondial

Viorel Frîncu, Biblioteca Județeană „V. Voiculescu” Buzău

Tradiția asistenței religioase în armată este veche de când poporul român, dar oficializarea ei s-a realizat la 6 aprilie 1870, când domnitorul Carol I a aprobat "Regulamentul pentru clerul din armata permanentă". În 1921 este creată Episcopia Armatei care avea sediul la Alba Iulia și era condusă de un episcop cu gradul de general de brigadă, funcție în care Biserica avea să numească ierarhi vrednici, cu deosebite calități pastorale și misionare.

În timpul luptelor celui de-al doilea război mondial, Armata Română a avut peste 100 de preoți militari care s-au achitat cu cinste de îndatoririle lor, mulți dintre ei fiind decorați cu diferite ordine și medalii, ca semn al recunoașterii vredniciei acestora pe câmpul de luptă.

În anul 1948 se desființează episcopia militară (ultimul episcop militar a fost generalul de brigadă Partenie Ciopron, 1936 - 1948) și se întrerupe orice contact oficial dintre Armată și Biserică. Abia în octombrie 1995, prin semnarea de către Ministerul Apărării Naționale și Patriarhia Română a "Protocolului cu privire la organizarea și desfășurarea asistenței religioase în Armata României", se reînnoadă vechea tradiție a prezenței preotului în mijlocul ostirii. După această dată lucrurile au intrat pe un făgaș normal. Primii preoți militari, în urma unor selecții și examene impuse, au urmat un curs la Academia de Înalte Studii Militare din București pentru a se familiariza cu specificul vieții cazone și la 23 aprilie 1996, prima promoție de preoți militari, purtând denumirea onorifică "Partenie Ciopron", a fost instalată la noile posturi în unități militare.

În numărul trecut, evocam personalitatea și faptele de armă și de credință ale preotului căpitan Nicolae C. Petrance, participant activ la campania militară de pe Frontul de Est, în timpul celui de al doilea război mondial. Alături de acesta, alți preoți buzoieni s-au distins în lupta pentru eliberarea Basarabiei și a altor teritorii aflate sub cizma ateeo-comunistă a „tătuclui” Stalin.

Unul dintre aceștia a fost preotul căpitan Ioan H. Popescu, din Buzău, pe care îl regăsim, într-un prim document,¹ în calitate de confesor al Batalionului 20 Vânători de Munte, din cadrul Brigăzii a 4-a Munte. Pen-

tru inițiativa acestuia de a ridica, în orașul Angara, „o troiță din lemn de stejar cu inscripții în limba română și rusă, închinată memoriei eroilor din unitatea sa, este citat prin Ordin de zi. Din „Darea de seamă asupra activității pastorale a preotului căpitan Ioan H. Popescu, pe luna iunie 1942”² aflăm că acesta se găsea la acea dată în orașul Ialta, unde realizase refacerea și înfrumusețarea Cimitirului eroilor români, concomitent cu participarea la luptele de la Sevastopol, unde a fost „de două ori chiar pe linia de foc, până la postul cel mai înaintat”, oferind ostașilor Sfânta Cruce spre sărutare, îm-

părțind țigări și spunându-le cuvinte de mângâiere și încurajare.

Anul următor, printr-o adresă expediată Inspectoratului Clerului Militar Alba-Iulia³ de către comandantul Batalionului 20 Vânători de Munte, maiorul Ștefan Burcușescu, se face mențiunea că preotul căpitan Ioan H. Popescu, „prin concursul moral și material al ostașilor de la trenul regimentar al batalionului și prin cel al locuitorilor din satul Urka – Crimeea”, a construit, în locul „sălii de teatru și clubului partidului comunist de aici”, o biserică impunătoare ce „impresionează plăcut prin bogăția icoanelor, a culorilor cu care

au fost măiestrit executate”. Biserica, a cărei construcție a început în mai 1942 și terminată în septembrie același an, a fost sfințită, într-un cadru festiv, abia la 16 mai 1943, „din cauză că batalionul s-a deplasat între timp la distanțe foarte mari”.

În încheierea raportului, comandantul unității menționa: „Prin înfăptuirea acestui măreț act și edificiu, ofițerii și ostașii Batalionului 20 Vânători de Munte (...) au realizat un măreț templu al dumnezeirii, la care sufletele pustiite și părăginite de viscolul necredinței să-și găsească adăpostul, liniștea și fericirea ce apusese. S-a realizat mijlocul cel mai eficace de a câștiga sufletele acelor pe care noi voim să le acaparăm, împlânzim și întoarcem la calea adevărului și astfel să-i facem inofensivi. S-a înfăptuit blazonul Armatei Române.”⁴

Desigur, numeroși alți ierarhi buzoieni, participanți la campania militară din Est s-au remarcat prin acte de cutezanță, mulți dintre ei fiind recompensați cu ordine și medalii. Dăm, în continuare, câteva exemple edificatorii:

Preot, căpitan în rezervă, Matei Popa, născut la 4 februarie 1910, în Cașin, județul Buzău, confesor al Batalionului 18 Vânători de Munte, este propus pentru medalia „Meritul Sanitar cls. a II-a” pentru următorul motiv: „(...) În luptele de la Ojevo, din zilele de 17 și 18 iulie, a stat tot tim-

pul lângă postul de comandă (...), fiind văzut și de ostași, ceea ce a contribuit mult la încurajarea lor.”⁵

Cu Crucea „Meritul Sanitar” cls. a V-a este decorat și Dumitru Antonescu, preot căpitan în Brigada 4 Mixtă Munte, de fel din Măicănești, jud. Rm. Sărat, născut la 10 mai 1907. Comandantul Brigăzii aprobă propunerea de decorare pentru următoarele motive: „ (...) A sfințit 15 biserici profanate de bolșevici. A botezat circa 600 de copii. A organizat un cimitir la Nova-Komenka, unde a înmormântat 149 eroi căzuți în luptele de la Nipre, la Syoblukowka.”⁶

Comandantul Armatei a 4-a aprobă decorarea preotului Pavel L. Constantinescu, căpitan în rezervă, originar din Buda, născut la 22 ianuarie 1901, cu „Meritul Sanitar” cls. I-a, dând curs următoarei motivări: „Pentru devotamentul fără margini, stând mereu în mijlocul răniților, fie efectuând mici slujbe religioase, fie ținându-le predici ocazionale și alinându-le suferințele prin cuvinte blânde și fapte evanghelice și pentru oboseala de a înmormânta la un cimitir departe la 4 km. nu numai ostașii noștri căzuți, ci și cei de la spitalul din Țiganca, plus cei ce veneau direct de pe front”.⁷

Preotul, căpitan asimilat, Mihail Gh. Șerpoianu, din Brigada 6 Cavalerie, născut la 20 septembrie 1895, la Breaza, este decorat cu „Crucea

Regina Maria”, cls. a II-a, pentru că „în calitatea sa de preot al Ambulanței 43 (...), ridicat prestigiul Bisericii ortodoxe creștinând copiii dușmanilor păgâni și făcând slujbe în biserici, storcând lacrimi păcătoșilor.”⁸

Ioniță I. Nicodim, preot voluntar, din Regimentul 38 Artilerie, de obârșie din comuna Vintilă-Vodă, născut la 31 iulie 1905, este decorat cu Ordinul „Coroana României” cu spade, cls. a V-a, pentru, așa cum menționează comandantul Diviziei 1 Infanterie, general Bârzotescu, „frumoasa activitate duhovnicească ce a desfășurat-o în mijlocul ostașilor, pe front (...), de la Nov-Dufinka și Odesa”.⁹

Cu același Ordin este decorat preotul căpitan Petre Gh. Ilescu, născut la 24 februarie 1910, la Movila Miresii, de către comandantul Diviziei 5 Infanterie, general Vlădescu, pentru prezența ierarhului buzoian în unitați, unde a ținut predici religioase.¹⁰

Pentru realizarea unei imagini cât mai complete a participării ierarhilor buzoieni la cea de a doua mare conflagrație mondială și contribuția lor militară, dar mai ales duhovnicească, alături de ostașii din tranșee, este obligatorie extrapolarea documentelor existente în Arhivele Militare Române, cele relevate în aceste rânduri fiind doar o mică parte a fondului de informații pus în circuitul public.

Note:

1 Arhivele Militare Române (A.M.R.), fond Inspectoratul Clerului Militar, dosar 292, f. 78, Ordin de zi nr. 140 din 22.II.1942; apud Gheorghe Nicolescu, Gheorghe Dobrescu, Andrei Nicolescu, 1941-1945. Preoți în tranșee, Editura EUROPA NOVA, București, 2000, p. 162.

2 A.M.R., fond Inspectoratul Clerului Militar, dosar 293, f. 661; apud op. cit., p. 200-201.

3 A.M.R., fond Inspectoratul Clerului Militar, dosar 309, f. 386-387; apud op. cit., p. 242-245.

4 Idem, apud op. cit., p. 245.

5 Idem, fond Birou decorării, dosar 249 Est, f. 73; apud op. cit., p. 105-106.

6 Idem, dosar 249 Est, f. 13.; apud op. cit., p. 147-148.

7 Idem, dosar 250 Est, f. 237., apud op. cit., p. 161-162.

8 Idem, dosar 216 Est, f. 82; apud op. cit., p. 109.

9 Idem, dosar 236, f. 155; apud op. cit., p. 143.

10 Idem, dosar 218 Est, f. 169; apud op. cit. p. 146.

▲ București - Monumentul Eroilor din cel de-al doilea razboi mondial

Școala aripilor românești de la Ziliștea - Boboc, Buzău

Pe coordonatele artei militare aeronautice

----- Căpitan-comandor dr. Marius-Adrian NICOARĂ,¹

Școala de Aplicație pentru Forțele Aeriene „Aurel Vlaicu”

Analizând evoluția școlii aripilor românești putem face astăzi o scurtă incursiune în arta militară aeronautică, remarcând oscilația acesteia între cele două puncte de vedere cu privire la întrebuintarea în luptă a aviației.

Inițial învățământul aeronautic românesc a implementat principalul punct de vedere cu privire la arta militară aeriană, ce aprecia că aceasta trebuia să regleze și să conducă după propriile legi întreaga activitate aeriană, iar doctrina militară aeriană trebuia să fie concretizarea materială, practică și aplicativă a strategiei generale. Strategia aeriană interbelică era definită ca „ramura principală care coboară din Arta Militară Aeriană și care influențată de spiritul Doctrinei Aeriene, se ocupă cu studiul, pregătirea și exercitarea puterii aeriene a unui stat, atunci când această putere aeriană este folosită ca prim instrument militar al politicii de război și ca factor independent de acțiune, sau pentru colaborare la decizie, în ansamblul conducerii războiului”.² Dinamica estimată a războiului aerian³ făcea din „arma aerului, un instrument eminent politic, ca și armata terestră în întregimea ei.”⁴ În viziunea românească interbelică, conform documentelor timpului, activităților de învățământ și teoriei artei militare interbelice române, aeronautica parcursese până la cel de-al doilea război mondial următoarele etape: „1) mijloc auxiliar de informație între 1910-1914, 2) arma auxiliară de informație și luptă între 1914-1916, 3) armă principală de luptă în 1918, 4) armă a aerului independentă, în concepțiile și organicele marilor armate, după războiul mondial, (n.n. 1918 – 1930), 5) armată a aerului, separată și pe picior de egalitate cu celelalte forțe armate de uscat și de apă, în ansamblul puterii militare de război a unui stat, prin caracteristicile și proprietățile ei foarte distincte, cei definesc complex valoarea și puterea. (n.n. 1941 – 1945)”⁵ În linii mari urmărind și evoluția procesului de învățământ de aviație, aderăm la această etapizare și o completăm cu ultimile două perioade de până acum, 6.) armă a aerului, întrebuintată conform doctrinei militare sovietice, după cel de-al doilea război mondial, (1945 – 1989), și 7) după 1989, revenirea Forțelor Aeriene Române la matca occidentală a artei militare aeronautice deci implementarea în procesul de învățământ a ultimelor descoperiri tehnice și a modalităților de întrebuintare a acesteia.

Instructorii militari din școlile de aviație, și-au însușit ideile unui mare vizionar al aeronauticii, americanul William Mitchell,⁶ ce vorbea de adoptarea unor noi reguli pentru conducerea războiului, teoretizând strategia aeriană. Celălalt mare teoretician, mareșalul britanic Hugh Trenchard (a fost artizanul Royal Air Force), a concretizat viziunile predecesorilor săi în manualele de instruire a forțelor aeriene britanice.⁸ În România, mareșalul Antonescu, (care în 1916 în gradul de căpitan obținuse brevetul de observator aerien cu nr. 38),⁹ înțelegea pe deplin conceptul de război în mișcare pe care chiar îl teoretiza în lecțiile din perioada când se afla la comanda Școlii Superioare de Război, apreciind că: „Aeronautica trebuie astfel organizată încât să răspundă unor execuții prompte și adaptate nevoilor, având în organica sa totalitatea elementelor necesare exercitării rolului ca armă de luptă principală.”¹⁰

Cel de-al doilea unghi de percepție interbelică a forțelor aeriene cunoscut de învățământul militar aeronautic românesc, aproape opus celui prezentat mai sus, era acela ce considera că „un război modern nu se mai poate duce fără sprijinul de mare folos al aeronauticii dar (...) nici o națiune nu va putea pune la dispoziția comandanților de oști atâtea mijloace cu care să se poată aduce la îndeplinire câștigarea unei victorii numai prin aviație.”¹¹ Acesta a fost pus cel mai elocvent în practică de teoria militară sovietică. Eroarea consta în faptul că, nu numărul de forțe și mijloace aeriene contează în războiul aerian, ci calitatea acestora și întrebuintarea lor eficientă în spațiu și unitatea de timp, conform principiilor ce definesc puterea aeriană.¹²

Combătând cel de-al doilea punct de vedere, comandorul (ulterior generalul comandant) Gheorge Jienescu* aprecia că „Aeronautica este armă de război foarte economică în mâna conducerii superioare a războiului, judecându-se aceasta prin încadrarea sa în raport de rezultatele celorlalte arme. Cu zece echipe de bombardament (una escadrilă) se obține o putere de foc reprezentată prin 13 tone exploziv, în timp scurt, iar unei baterii de artilerie (terestră n.n.) spre a arunca acest

tonaj îi trebuie circa 24 ore.”¹³

Învățământul din aviația română s-a adaptat în practica sa de după cel de-al doilea război mondial și acestui concept sovietic de întrebuițare.

Trecând în revistă principiile artei militare interbelice românești, devenite și ale artei militare aeriene predate în școala buzoiană de aviație, prin logica experienței căpătate, prin studiul și activitățile personalităților din aeronautică, sau a practicii frontului, se considera că aeronautica română respecta legile și principiile militare fundamentale comune, însă cu particularitățile specifice armii. Aceste principii fundamentale adaptate în întregime în strategia și tactica aeriană, după caracterul, volumul și natura acesteia erau: a) principiul moralului, b) principiul acțiunii, c) principiul economiei forțelor (principiul masei), d) principiul conservării forțelor, e) principiul inițiativei, f) principiul siguranței. Analiza lor din punctul de vedere general și al aeronauticii, a format suportul pe care s-a sprijinit materia de învățământ a artei militare în școlile aeronautice, păstrând logica procesului didactic militar. Unele calități făceau din aeronautică primul instrument tactic și strategic. Toate aceste proprietăți și incomparabile calități prin care excelau Forțele Aeriene Regale Române*, formau prin însumarea lor ceea ce astăzi numim putere aeriană.

Strategic, aviația era considerată arma principală ofensivă și independentă, care în mâna comandamentului suprem, era primul mijloc politic, militar, strategic și tactic, pentru impunerea asupra voinței adversarului. Acțiunea strategică de ansamblu a forțelor aeriene cerea însă coordonarea concepției operațiilor generale, cu acțiunea forțelor terestre și navale, operația aeriană conducându-se și desfășurându-se separat, după regulile proprii ale marilor unități aeriene.

Tactic, aviația se constituia în grupări aeronautice destinate acțiunilor militare aeriene dar și în folosul marilor unități terestre sau navale, exploatându-se proprietățile sale ofensive. Cooperarea aeroterestră sau aeronavală, forma capitolul cel mai delicat al întrebuițării aeronauticii, pentru că pretindea suprapunerea și coordonarea perfectă în timp și spațiu între aer și sol, activitate foarte greu de realizat, mai ales pe timpul desfășurării luptei.

Extrem de atent a fost procesul de învățământ aviatic și la translațiile conceptuale. Mișcarea ideilor și principiilor artei militare aeronautice a făcut ca aceasta să evolueze, să se modernizeze și să se impună prin învățământul specializat. Iată de exemplu lovitura aeriană pentru generalul Emanoil Ionescu însemna acțiuni aeriene izolate asupra forțelor terestre și fluviale adverse, executate de regulă sub forma unor raiduri, cu forțe puține dar suficient de puternice, având în componență avioane de vânatoare sau bombardament, atacuri aeriene efectuate prin surprindere, după o cercetare riguroasă, la intervale de timp diferite, reluate atunci când obiectivul nu a fost distrus. Astăzi pentru generalul maior dr Mihail Orzeață, „loviturile aeriene constau în acțiuni simultane de atac la sol (mare) executate de mai multe unități și mari unități de aviație asupra celor mai importante elemente de dispozitiv ale Forțelor Aeriene (Navale) inamice.”¹⁴ De asemenea, dacă practica celui de-al doilea război mondial a făcut ca pentru primul general amintit, lupta aeriană să însemne lupta manevrieră

individuală sau cu formația de avioane, (adăugăm noi cu motoare cu piston de la care s-a scos tot ceea ce se putea scoate), pentru cel de-al doilea general ce pune în balanță aviația coordonatelor supersonice, se adaugă și celălalt mod de ducere a luptei aeriene, prin dirijare de la sol (interceptare) și apariția unui alt luptător aerian specializat, navigatorul/controlorul de trafic aerian.

Arta militară aeronautică a fost îmbogățită de experiența românească, deoarece în cel de-al doilea război mondial, ea a luptat datorită împrejurărilor, cu cele mai puternice aviații ale momentului: americană, engleză, sovietică și germană. Iată spre exemplu, din experiența de război (valorificată apoi în veritabile „lecții învățate”) aviatorii români știau că pentru obținerea supremației aeriene, esențială în vreme era folosirea aviației de bombardament pentru lovirea obiectivelor terestre și navale, pentru acțiunile aeriene de atac la sol cheia erau: comunicația radio, alegerea justă a obiectivelor și țintelor principale și de rezervă. De asemenea în cel de-al doilea conflict mondial s-au relevat aspectele importante legate de controlul spațiului aerian, constatându-se că menținerea sau cucerirea unui grad de control a spațiului aerian este foarte importantă pentru acțiunile aeriene, dar și pentru cele de suprafață (terestre și navale). Aeronautica română a înțeles că pentru a realiza acest tip de control, sunt necesare acțiuni aeriene de neutralizare a puterii aeriene a inamicului, și chiar în situații aeriene nefavorabile este posibilă realizarea unui anumit grad de control a spațiului aerian prin aplicarea principiilor artei militare aeronautice.

Învățământul aeronautic a fost și este complex, educația începând prin frecventare de către copiii atrași de zbor a școlilor civile și militare, de la zborul cu aeronave fără motor, până la avioanele performante. Deprinderile de zbor importante s-au făcut în școlile militare aeronautice din țară, sau în școlile practice (veritabile școli de aplicație) din țară sau de pe front (de exemplu cea de la Nicolaev în Campania din Est sau cea de pregătire a piloților sovietici pe Ju. – 52 în Campania din Vest). Toți aviatorii veterani respectă amintirea dascălilor lor, ei însăși luptători aerieni desăvârșiți. Învățământul aeronautic românesc era de nivel politehnic licențiat, extrem de apreciat. Cultul aerului s-a format așadar prin educație și instrucție. De remarcat este și faptul că principala caracteristică a școlilor de zbor era caracterul preponderent practic, bazat pe idei și teze doctrinare încheiate într-un spirit aerian remarcabil, cultivat intens de școala aripilor românești.¹⁵

Logistica socială a școlii buzoiene (*“locul este ideal pentru zbor, datorită condițiilor meteo rezultate din protecția Dealurilor Buzăului asupra terenului întins și drept numai bun pentru învățace”*),¹⁶ leagănul aviației românești (o adevărată avere națională), a cristalizat în accepțiunea noastră, trei componente importante ale sistemului de învățământ aviatic ce este recunoscut ca fiind cu totul special: ● un subsistem de gândire (planuri de învățământ, discipline aeronautice permanente racordate la concepții, idei, teorii, doctrine, actinomii etc.), ● structuri organizatorice, ● și o componentă logistică specială, așa cum este practica la nivel mondial. Determinările dintre cele trei componente ale logisticii sociale sunt materializate la specificul școlii militare de aviație

prin existența aproape seculară a unui aerodrom de școală și operațional.

Actuala Școală de Aplicație pentru Forțele Aeriene înfruntând în timp greutăți imense, a asigurat progresul aviației militare. Napoleon spunea că *"două treimi din oamenii pământului lăncezesc, iar când se deșteaptă la acțiune este prea târziu"*. Cu siguranță aviatorii militari de la Boboc, instructori didactici sau de zbor, navigatori/controlori de trafic aerian, stat-majoristi, tehnicieni, sunt oameni din cealaltă treime, a celor care sunt în permanentă acțiune, educatori și luptători adevărați, oameni aflați în culmea acțiunii supertehnologizate - ZBORUL. Permanenta actualizare a conținuturilor de învățat a adus pe profesorii de la Ziliștea Boboc spre transmiterea realității zilnice a profesionalismului, a perseverenței, a preciziei ordinelor și a execuțiilor corecte, formând luptători aerieni cu caractere deschise și sincere. Toți instructorii sunt oameni pe care te poți baza și care aduc universul muncii lor în cotidian cu o nonșalanță caracteristică, iubindu-și profesia pătimăș,

cu devotament. Între cer și pământ, studenții noștri evoluează pentru că sunt foarte bine pregătiți teoretic, cu mână sigură și reflexe extraordinare. Ei știu că suflarea lui Dumnezeu înseninează cerul la marginea câilor Sale și numai adierea lui ușoară ajunge până la noi, prin ei. Este o onoare și un privilegiu să combatem împreună în aviația militară română.

Respectul și considerația este răsplata activității de învățământ din Școala de Aplicație pentru Forțele Aeriene, temelie pentru istoria pe care o facem astăzi și o scrie generația următoare, care ne va judeca aspru dacă nu acționăm cu luciditate și fermitate pentru a menține calea permanentă de progres a aviației române în contextul artei militare a aeronauticii mondiale. Este misiunea noastră cea mai importantă, dusă purtând pe umeri povara tradiției de aproape 100 de ani de învățământ militar de aviație, ca model organizatoric de succes, demn de urmat.

Continuare (note de subsol) în pagina 62

Generalul comandant aviator Gheorghe Jienescu s-a născut la 16 septembrie 1895, în localitatea Rast, județul Dolj și a murit la data de 3 aprilie 1971 la București. A fost comandantul Forțelor Aeriene Regale Române pe timpul Campaniei din Est a Armatei Române în cel de-al doilea război mondial. Arestat pe 23 august 1944, la 29 ianuarie 1945 a fost inclus pe lista celor 65 de persoane „bănuite de dezastrul țării și deferite acuzatorilor publici spre cercetare și instrucție”. A primit o pedeapsă de „numai 20 de ani temniță grea” deoarece „are circumstanțe atenuante pentru că a dispus ca medicii români să dea asistență și populației civile de peste Nistru.” A fost închis în perioada 12 februarie 1946 - 18 aprilie 1964, în penitenciarele Aiud, Văcărești, Râmnicu-Sărat și Gherla. A fost eliberat cu puțin înainte de împlinirea vârstei de 70 de ani. În ultima perioadă a vieții, bolnav, evacuat din propria casă, și-a dus cu demnitate viața alături de familia pe care o iubea și care la sprijinit până la sfârșit.

Portul Mizil și regimentul pierdut

Emil Niculescu, Cercul Militar Buzău

La 1 ianuarie 1845 fostul județ Saac, Săcuieni este desființat și împărțit între județele Prahova și Buzău, Mizilul revenind celui de pe urmă. Atestat documentar la 1529, sub denumirea de Esteu, se leagă de drumurile poștei și ale caravelor neguțătorești care băteau bâlciurile și iarmaroacele din zonă. Distanța dintre Ploiești și Buzău făcea necesar un popas la jumătatea distanței. Pe la 1780 era atestată așezarea “biciugașilor de pe menzilurile poștei, iar mai târziu Menzil, adică poștă. La 1790 își avea biserica ei, ca toate localitățile statornice.”¹

In urma unui “sinistru”, un incendiu izbucnit la 1866, marele agă Ion Cantacuzino, ce primise localitatea de la socrul său, generalul Nicolae Mavros, temându-se să nu se spargă târgul, crează posibilitatea ca, prin achitarea embaticului pe 30 de ani în numai 15, locuitorii să-și răscumpere terenurile de locuință, devenind proprietari. Speculând cu temeritate nenorocirea (tot răul spre bine!), primarul de atunci al orașului, Matei Jara-veti, produce, cu aproape optzeci de ani înaintea guvernării legionare, mișcarea de “românizare” a economiei locale: cum micii industriași, “fierarii, tinichigii, caretășii erau străini (unguri, nemți și evrei), iar comerțul

cu cereale era în mâna negustorilor fanarioți și albanezi” și cum, în urma pojarului, Mizilul rămăsese redus la o treime din case, folosind un articol constituțional, ce prevedea că “în târguri nu au voie să locuiască negustori străini, ci numai în orașe”, se va cere alogenilor să părăsească localitatea.²

Singura postură marțială a urbei, înainte de a se bucura de atenția de reporter de campanie a lui Caragiale, se datorează legilor imuabile ce guvernează statutul provinciei: “caracterul reproductiv, de imitație, uneori parodică, în orice caz deformată, conformismul recepțării iradiant și, prin opoziție, tendința centrifugă, de

schismă, revoltă, contestație, dezvoltare autonomă.”³

În anii 1866-1867, când datorită relelor întocmiri agricole, dar și cu subsidiarul politic al detronării lui Cuza, au loc revolte (cea a grănicerilor de la pichetele Dunării, de la Corbii și Vânătorii Mari, din județul Giurgiu) e, printre localitățile inflamate, și Mizilul.⁴ “Republica de la Ploiești”, din august 1870 pare a nu fi avut, în succintitatea celor câteva ceasuri de batică ființare, nevoie de sprijin mizilean, deși gazetarul Eminescu pare a fi creditat simpatiile liberale ale localnicilor, dacă nu tendința lor centrifugă; poetul fantazează în marginea politicii ineficace a guvernării liberale, care, după victorioasa campanie a independenței, pierde, la aliații de arme, Basarabia. Cum, pe parcursul acestor evenimente, obstaculul partidului conservator aproape că nu a existat, redactorul imaginează ceea ce s-ar fi întâmplat, dacă în această poziție s-ar fi aflat opoziția: “Dar ia să fi fost conservatorii la guvern în vremea războiului ruso-turcesc!

Aveam la Pitești una republică. Președinte d. I. Brătianu.

Aveam la Ploiești o a doua republică. Președinte Stan Popescu.

La Mizil a treia republică. Președinte E. Carada... și așa cum dulci jubilo în infinitum” (“Timpul”/12 aprilie 1879).

Ion Ghica, ce făcuse și el parte din conspiratorii liberali, căuta să bagatelizeze “tombaterile” conservatoare (în studiul “Finanțele”) ca fiind contaminate de un soi de scenarită caraghioasă: “Câteva căzături, calemgii, zapcii, logofeți, condicari și sameși haia și palea cu pensii, paraponisiți, parigorișiși apelpisiți, câțiva capalți, madegii, otcupcii și cu câțiva tineri gheșeftari și coțcari țin acolo (în Cișmigiu, n.m.) ședințe în permanență; judecă de dimineața și până seara pe domni și pe împărați și pun țara ale. (...) <Pe toată ziua nu auzi decât conspirațiuni. Îmi spunea aseară un om al poliției secrete că și săptămâna trecută, dacă nu prindea el de veste, iar se făcea pozna; noroc că i s-a pus la dispoziție fonduri de a putut întâmpina răul. Era să se proclame republica și la Fefelei. N-avem stabilitate, domnilor, ne trebuie un guvern tare, o mână de fier, ordine și străjnicie. Unde în Europa vezi astfel de lucruri? Acolo toți asculță de poliție ca de Dumnezeu>”⁵

Apropierea lui Caragiale de Mizil s-a săvârșit treptat, pe o ascendentă coardă ironic-afectuoasă. În 1877, în jurul lui 1 mai, a apărut primul număr din “Claponul”, “buletin hasliu al întâmplărilor Orientului”, scris în întregime de Caragiale; aici va produce “gogoși”, ca aplicate, veridice comentarii de reporter de front. În “Ultimele gogoși calde (serviciul telegrafic particular)” “mistifică pentru întâia oară asupra urbei ce o va face celebră, sub pretextul reproducerii unei depeșă a agenției franceze Havas: “În România zahărul de la 2 franci și jumătate ocaua a scăzut la 75 de bani. Această repede ieftenire se datorește împrejurării următoare. Patru monitoare turcești au bombardat portul Mizil (?) cu căpățâni de zahăr englezesc, dintre cari au căzut în oraș aproape 15000 de mii. Toate proiectilele (din pricina căldurei) când au fost strânse de pe ulițe, erau reduse la stare de acadele. Liniștea domnește.” O lovitură de diapazon ce anunță amplele acorduri din “O zi solemnă” (1900). Desigur, după canonadă, vasele de război otomane s-au retras silențios către sud pe pârâul

Isteu care, precum Tamisa la Londra și Sena la Paris, taie în două comuna urbană.

De unde ideea de a munchauseniza atât de acut; poate din lectura, mai târziu mărturisită cu admirație și afecțiune, a pildelor și apropourilor lui Cilibi Moise, negustor de mărunțișuri și vorbe de duh în ediții de buzunar, umblat prin târguri și iarmaroace, care seziza: “La Mizil pod mare și apă nicidecum.”

REȘEDINȚA DE GARNIZOANĂ

Luând parcă în calcul un atac real asupra capitalei de plasă Mizil, Ministerul de Război decide că, de la 1 aprilie (fatalitate!) 1889, Mizilul să gazduiască Regimentul 32. Istoria acestei unități militare merge până dincolo de războiul de neatarnare. Regimentul 9 Dorobanți Râmnicu Sărat, acoperit de glorie prin asaltul de la Smârdan, avea dislocat în portul Brăila unul dintre batalioane. Pe “osatura” acestuia, în 1883, ia ființă Regimentul 32, ce va fi “strămutat” în urbea de pe Istău. Comandantul unității, pe atunci, locotenent-colonelul Mihai Capșa, aduce cu sine numai drapelul de luptă, dobândit la 10 mai 1884, și cadrele permanente, urmând ca dorobanții cu schimbul să fie adunați din județele Prahova și Buzău. Perioada de instrucție și serviciu a schimbașilor era de 60-70 de zile primăvara și 30 de zile toamna, când se executau manevrele militare. În aceste perioade efectivul regimentului era de 179 de cadre permanente și 2149 trupă cu schimbul. În lipsa cazar-melor, batalionul 1 își dislocă cele patru companii-teritoriu la Mizil, Fintești, Urlați și Pucheni, iar batalionul 2 la Ceptura, Vălenii de Munte, Slănic și Isovoarele.⁶ În pofida acestei disipări, mizilenii de toate calibrele se mobilizează în a compensa vicisitudinile, neajunsurile începutului de drum: “Cetățenii și oficialitățile din Mizil au primit cu bucurie dislocarea regimentului în localitatea lor. Dovadă este faptul că aici, la Mizil, cu sprijinul material al cetățenilor și al primăriei se înființează și muzica regimentului. “Era un gest de sincronizare cu gustul estetic al vremii, care, semnala Caragiale, în “Două cuvinte despre simțul nostru artistic” (1884), evoluase în tot regatul: “negustori bogăți, moșieri cu venituri mari, avocați, înalți judecători la înalte curți (...) încep să guste muzica militară (cum se zice, muzica a mare) în polci și valsuri, desigur mai mult pentru tipsii, tobă și piculină.” Scriitorul însuși mărturisea încântat-ironic, într-o scrisoare către Alceu Urechia, datată “Chia tra N.” (eamț), 18 iulie 1897, a gusta acest gen de spectacol: “Sara-i tare răcoare, trebuie să pui un surtușel di șeli groase. Mărg la grădina publică undi cântă mudzica reghimentului, da poate să ploaie cu șiuțura, să trăsnească, să pleznească, ei tot cântă regulat di câti două ori pi dză, câti patru șeasuri în șir, di la opt – până la douăspredzășe, dimineața și seara ti mieri, cocoane, că nu li crapă foalele di atâta suflări.”⁷

Ceva mai devreme, generalul J. Lahovari, ministrul de război, încerca să protejeze de hipertrofiile simțului artistic al autorităților fanfara ostășească; într-o adresă către primul ministru, Lascăr Catargiu, din 3 august 1893, “confidențială”, desigur, se nota: “Domnule ministru, Ca răspuns la adresa dumneavoastră nr.25000 și în urma raportului primit de la comandantul Regimentului Muscel nr.30, rezultă că domnul primar al comunei Câmpulung

are prea mari exigențe relative la muzică și cari întrec mijloacele autorizate pentru întrebuițarea muzicilor militare.

Se vede din raportul domniei sale că are pretențiunea exorbitantă, ca muzica să cânte de la 7-11 dimineața și încă a exprimat și cererea d-a o mai avea și seara încă patru ore.

Am onoarea a vă încunoștiința că am dat ordin regimentului a pune la dispoziția orașului muzica în toate diminețile, timp de două ore, la ora ce va hotărâ domnul primar, iar după amiazi, de patru ori pe săptămână, de la ora 5-7,

Așa cum să urmează și la Sinaia; în celelalte trei zile ale săptămânei, muzica va cânta după amiază la clubul militar, la ora prânzului” (sic!).⁸ Câmpulungeni se dovedeau a fi intrat, deja, în Europa, ușor cam neglegent, totuși, dar meteahna scuză mijloacele, mai ales că bulevardul capitalei de județ de munte, datorită îngustimii sale, se numea “Pardon”; Ion Luca observase, în “Slăbiciune”, această particularitate: “Parizienii au aperitivul, vienezii fanfara, ploeștenii politica, alții alta lăcuiitorii capitalelor mari au tiotdeauna câte o deosebită slăbiciune, câte o patimă.”

Până și suveranul României avea o slăbiciune - la Sinaia, din castelul Peleş, Carol I decretează că regimentele de linie se vor transforma în regimente de dorobanți, câteva din ele primind și un patron spiritual; astfel, “Regimentul 32 de dorobanți se va numi Mircea nr. 32” (“Monitorul oastei”, nr. 28 din 13 iulie 1891).⁹ Decizia se datora, după Mihail Sevastos, monograf al Ploieștiului, faptului că voievodul a fost “acela care a format prima armată regulată.”¹⁰ Nu era numai atât; în 1882 bricul, ce va deveni, mai apoi, navă-școală, se va numi tot “Mircea”. Mai nou, analizând constituirea “mitului dinastic”, Lucian Boia semnala că “într-o poziție aparte (între voievozi, n.m.) apare Mircea cel Bătrân cu care Carol întreținuse un adevărat dialog peste veacuri. Într-adevăr, la Nicopole, în 1396, a luptat alături de voievodul muntean și strămoșul lui Carol, Frederic de Zollern (întemeietorul mării familii a Hohenzollernilor). Asociere profund simbolică, cu o jumătate de mileniu în urmă, definitivă identificare a vlăstarului faimoasei dinastii cu neamul românesc. În plus, Carol însuși a trecut prin Nicopole la 1877 (revenind în 1902, cu prilejul comemorării (sic!) unui sfert de veac de la bătăliile independenței). Și, în sfârșit, Carol, ca și Mircea, a alăturat țării ținuturile dobrogene, Carol marcând cu pecetea eternității ceea ce reușise vremelnic camaradul de arme al strămoșului său.”¹¹

Unitatea își vedea de treburile ei, între care unele nu extrem de glorioase, dar necesare, cum rezultă din Ordinul circular nr. 6143 (28 martie 1892), ce prevedea că la 15 aprilie batalionul permanent al Regimentului Mircea 32, “detașat la penitenciarele Slănic, Telega și Mislea, se va duce la Mizil pe jos.”¹² Dealtfel, faptul că ea începea să prindă rădăcini în capitala plasei Tohani se evidenția și prin raportul înaintat de ministrul de război, generalul Lahovari, guvernului, la sfârșitul anului 1892, unde se prevedea cedarea unor suprafețe “dupe moșiile statului” pentru “diferite trebuințe militare”, între care și “moșia Istrița proprietate de stat din jud. Buzău”, 60 de hectare, pentru a servi drept “câmp de tragere al

Regimentului Mircea Vodă nr. 32.”¹³

Când toate păreau că au un curs fără întoarcere, că garnizoana și-ar intra în drepturi, tot ministerul hotărăște că, de la 21 octombrie 1893, Regimentul Mircea nr. 32 își va muta reședința la Ploiești. De unde reieșea că venirea acestuia, cu patru ani în urmă, pe 1 aprilie, fusese o amăgire, o cacialma.

OFENSIVA LUI LEONIDA

După nume, am putea crede că Leonida este descendent dintr-un pisar de provincie, un logofețel cu călimările le brâu și pana după ureche, în linia personajelor creianate de Nicolae Filimon. Unul din “mofturile” lui Caragiale dă oarecari deslușiri etimologice pe direcție: “Un amic explică lui Mitică:

- Călimări! sau, mai corect calimări, vine de la calamus, care înseamnă condei:

- A, zice Mitică; am înțeles... tot de acolo trebuie să vie și calamitate.”

Seducătoarea ipoteză nu corespunde realității - Leonida era fiul lui Constantin (Costache) Condu, ce părăsise baștina din Malul Săpat, pentru a-și încerca norocul la Mizil, tocmindu-se “băiat de prăvălie la negustori armeni și evrei”, după care se emancipează; fructificând oportunitățile conjuncturale, în aprilie 1877, demarează “prima sa afacere: într-un șopron înjghebează o fabrică de produs săpun pe care îl vinde armatelor ruse care tranzitau Muntenia către Dunăre”¹⁴

În aceeași vreme, tânărul Katz (mai târziu, Dobrogeanu-Gherea) deschidea la Buzău o spălătorie ce-și oferea serviciile trupelor țariste, în drum spre Bulgaria, chit că antreprenorul abia evadase de sub urmărirea Ohranei; dar, cum ar fi zis Creangă, “cele rele să se spele...”

Costache, mobil și orientat, își va extinde aria serviciilor, trecând de la furnizarea de furaje pentru caii caveriei până la ridicarea unei mori cu trei etaje” care până la naționalizare, îi va purta numele, întreprindere cotată ca primul stabiliment industrial din Buzău.” Se va înrola politic în partida lui lancu Marghiloman, cu al cărui fiu, Alexandru va fi în bune relații; este o vreme și primar al Mizilului.

Leonida Condeescu (n. 1866) devine primar al Mizilului în noiembrie 1895, la nici treizeci de ani, cu un scor electoral aproape ceaușist - 90 la sută din voturi. Îndatorat și plin de elan, mulțumește (în presă) cetățenilor ce-și satisfăcuseră drepturile, cerându-le concursul “la opera de propășire și de progres de care scumpul nostru oraș are atâta trebuință.” Și va milita, se va lupta.

Și va (parțial) izbândi.

În mare, tipul lui Leonida fusese brevetat, Caragiale, cu simpatii liberale pe atunci, îl schița în articolul “Adversarii noștri cred” (“Voința națională”, 12 iunie 1885); se semnala că “în afară de ambițioșii, cari nu se mulțumesc cu un rol secundar în stat și ar dori să conducă ei destinele acestei țări”, mai existau și “visătorii cari gândesc să facă din România primul imperiu al lumii” precum și “lilipuțienii politici din provincie, care-și închipuie că făcând zgomot au să atragă privirile oamenilor asupra lor,”¹⁵ Mania reprezentativității ce îl caracterizează va fi diagnosticată de scriitor și “Bene -Merenti” (publicată în revista “Vatra”, 1894: “Toți avem în căleala

firii noastre o picătură cât de mică de deșertăciune.

Unul dorește o decorație din partea suveranului; altul vânează aplauzele unanime ale unei adunări, la rigoare ale unei adunături – cea încă și mai suverană; al treilea mai puțin politic, suspină după un trandafir de la o față în mijlocul atâtor dănțuitori...(...)

Ce e asta?

E că pe toți aceeași pornire îi îndeamnă să dorească distincția, necesitate imperioasă ce o are omul de a găsi, măcar într-o privință, împărtășite și de către altcineva părerea deosebit de simpatică și considerația ce le are el însuși despre sine însuși.” Cum pierderea regimentului nu se cicatrizase încă, se pare că acesta a fost primul obiectiv al lui Leonida Condeescu. Revendicarea lui Mircea nr. 32 era deja demarată în 1897, când apare în revista “Moș Teacă” (an III, nr. 30, 7 septembrie), sub titlul “D’ale lui Caragiale”, o glumă semnată lcs. Se făcea vorbire despre lupta dintre Stan Blegeanu, primarul Ploieștilor, și omologul său de la Mizil.

Caragiale, chemat în ajutor de amicul său, Leonida, ar fi promis: ”Fii pe pace, d-le Leonida, Brăila, tânjea după fluviu și încă nu se uitase inaugurarea operei lui Saligny, ce avusese loc pe 14 septembrie 1895, prilej cu care Direcția căilor ferate “publicase cu o săptămână înainte anunțuri prin toate ziarele din țară că va organiza în acea zi numeroase trenuri de plăcere, cu prețuri foarte reduse, care vor pleca de la orele 6 dimineața din București, Călărași, Galați, Brăila, Râmnicu Sărat, Buzău și Constanța. Îndată după anunț, puhoi de lume, mai cu seamă din București, a alergat la ghișeele gării și a sucursalei sale din strada Vămii. În Capitală s-au vândut peste 14000 de bilete. Cele patru trenuri a câte 30 de vagoane fiecare, care plecau au fost supraîncărcate.”¹⁷ Fusese o poveste cu cântec, consemnată de memorialiști : Partenie, episcopul Dunării de Jos, a cerut pentru sfințirea podului de la Cernavodă 1000 de lei, pretenție ce i-a fost refuzată, slujba de pe malul drept al Dunării fiind oficiată de mitropolitul primat fără taxă.¹⁸ Dacă luăm în calcul că la capetele podului străjuiau statuile a câte doi dorobanți, un restitutie în integrum nu excludea șansa de a muta podul, cel mai mare din Europa acelor timpuri, peste pârâul ce străbate Mizilul. “Milantismul” lui Leonida îi era ursit prin botez, aici Caragiale a găsit “cărțile făcute”; s-a observat că cele mai degradate personaje, cele mai deformate biologic și intelectual se numesc Leonida, Agamemnon, Telemac.”¹⁹ Era vorba, desigur de Conu Leonida, lui Condeiescu potrivit să se mai degrabă tratamentul observat de Șerban Foarță: Caragiale “<critică și înfierează> (vorba manualelor copilăriei noastre) echivoc, - pe jumătate inclement, pe jumătate complezent. (...) În genere vorbind, el e indecidabil (de unde multele interpretări contradictorii, care de la Mircea Iorgulescu la N. Steinhart, au să se bată cap în cap). Râsu-i, oricum, e mai benign decât se crede, Caragiale agreindu-și, în secret, personajele, în, cel puțin, măsura în care le antipatizează. De unde și umanitatea lor.”²⁰

CONDEESCU, NEGOCIATOR CU SUVERANUL

Doleanța primarului de a vedea Mizilul județ, era înfăptuibilă numai prin “degradarea” unuia dintre cele trei

județe limitrofe – Ploiești, Buzău ori Călărași; cel dintâi era cel mai vulnerabil: “Ploieștii se făcuseră vinovați de crimă contra unității statului: acest oraș se proclamase odată republică independentă; statul avea tot dreptul să pedepsească Ploieștii și să declare Mizilul capitală a Prahovei”, cum formulează schița lui Caragiale. O amenințare cu punițiunea la acest mod e vehiculată în chiar memoriile fostului prezident al republicii, Candi-ano-Popescu, provenind de la unul din jurații de la Târgoviște, unde se judecau răzvrățitorii prahoveni, ea aparținea sergentului Mihalache Protopopescu și fusese încredințată fostului acuzat, acum general, abia în 1897; Rizu, prefectul de Dâmbovița, își luase angajamentul “către Măria Sa Vodă “ că “va stăruii ca acuzații de la Ploiești să fie osândiți, ceea ce nici un prefect nu îndrăznise a face, iar când nu se va împlini voința Măriei Sale va stăruii pentru împărțirea județului Dâmbovița, jumătate la Prahova, jumătate la Muscel și Vlașca, ca unul ce a fost necredincios Măriei Sale.”²¹ Dar despre acest episod nu știa nimic nici Leonida, nici Caragiale, întrucât a fost tipărit în 1998.

Între instituțiile negociate de către Condeescu la picioarele tronului, s-a vorbit și de facultatea de la Iași; penuria de simboluri a comunei urbane era atât de cunoscută, încât, când încă mai era gazetar la Iași, Eminescu o utiliza în ironizarea politicianilor incuți, aflabili numai: ”Într-o țară unde sunt deputați... care au studiat atât cât se poate învăța în academiile din cinstitul oraș al Mizilului, alături cu alții, cari fără nici o preparare serioasă au vizitat academiile străine și s-ai întors ca să realizeze idei nouă (...) (“Curierul de Iași”, 17 decembrie 1876). Infa-tifgabil în a obține câte ceva pentru acestă “zonă defavorizată” – în limbaj curent -, primarul “a început a stăruii, apud Caragiale, ca barem să se strămute la Mizil episcopia de Buzău. Fatalitate însă! S-a opus sinodul.” Corneliu Ștefan, aplicat cercetător buzoian asupra autorului “Scrisorii pierdute”, aprecia că aluziile scriitorului “au în vedere câteva date biografice precise, vizând adevăruri numai de ei doi știute (...). Cum să ceară el episcopie la Mizil, când enoriașii amenințau să-l dea în judecată pentru întârzierea reparației la biserică Sf. Apostoli? Ana Condeescu, la sfatul fratelui ei, încercase, în 1888, să intre la facultatea de medicină din Iași (!) Cererea ca Regimentul 32 (Mircea) să vină la Mizil era ridicolă, fiindcă, odată cu aducerea, în 1890 (sic!), a acestui regiment aici, venise și căpitanul Matei Eminescu...pacostea familiei. (...) Caragiale îi imputa subtil tocmai legătura dintre prezența regimentului și nefericita căsătorie a surorii lui cu Matei Eminescu.”²²

Ultima obiecție nu pare a fi la fel de plauzibilă pentru că, revenirea regimentului (la ordin regal) ar fi cântărit în ochii electoratului și ar fi fost o sigură sursă de câștiguri pentru urbe (cvartirul ofițerilor, aprovizionare etc.). Cât despre tristele souveniruri de familie, ele vor fi fost lichidate prin absența celui ce la produsese; căpitanul Matei Eminescu, în divorț cu sora primarului, la 29 octombrie 1892, era demisionat din armată și “subprefect al plășii Afumați (în 1898, Tribunalul Buzău se pronunță în favoarea Anei Condeescu).

Recuperarea Regimentului 32 Mircea era singurul “proiect” pe care Leonida Condeescu acceptase să-l preia de la subprefectul antecesor. Ploieșteanul și con-

temporanul Ion Ionescu-Quintus nota: "La Mizil erau numai doi primari: unul sub regimul liberal și celălalt sub regimul conservator. Pe unul îl cunoașteți, deoarece a avut grijă maestrul Caragiale să vi-l prezinte – imortalizându-l - este Leonida Condeescu; pe cel de al doilea permiteți-mi să vi-l prezint eu: Isaiia Georgescu. Rivalitatea dintre aceste două personalități marcante ale Mizilului luase proporții uriașe. Dușmănia lor era așa de mare încât nu se mulțumeau să nu-și vorbească, să nu se salute, să se evite, să se combată cu ultima energie la cafelea sau prin coloanele ziarelor <Răcnetul> și <Trompeta Mizilului>, dar preocuparea lor de căpetenie din ziua în care veneau la putere era să distrugă unul ceea ce făcuse celălalt. De pildă: erau conservatorii la putere, Leonida boteza bulevardul cu numele lui Lascăr Catargiu; pe strada unde locuia el așeza felinare la distanță de câțiva metri unul de altul, iar pe strada adversarului lui nu lăsa decât unul și acela cu totul departe de casa fostului primar liberal, pentru ca nu cumva să se strecoare vreo rază de lumină în curtea lui Isaiia; sacagiul – avea Mizilul și un sacagiu – era amenințat dacă vreodată stropea pietrele de pe strada adversarului lui Leonida. Când veneau liberalii la putere, Isaiia își lua revanșa: bulevardul nu se mai numea Lascăr Catargiu, ci Ion Brătianu; felinarele de pe strada lui Leonida erau scoase ca niște simpli funcționari, iar praful era lăsat să se aștearnă în straturi groase pe strada fostului primar conservator. (...) Ei nu-și acordau nici cel mai mic armistițiu și fiindcă doreau ca această dușmănie să existe și dincolo de hotarele acestei lumi, Leonida și Isaiia și-au făcut încă din viață cavouri: unul se află într-un colț al cimitirului, iar celălalt în colțul diametral opus."²³

Primarul conservator, dar atât de novator în aspirațiile de propășire a urbei, cavalier al Ordinului "Coroana Româiei", va continua demersurile pentru revenirea unității, fără ostioire, cu temeritate, cum notează, cam

aproximativ, Gheorghe Panait: "Cu dorința fermă de a crea condiții bune de viață trupei și ofițerilor din garnizoana Mizil, se zbate și obține o audiență la Regele Carol I, în toamna anului 1899. Adresându-se regelui, Leonida Condeescu a spus tranșant (...):< Ori mutați regimentul cel acoperit de glorie la Smârdan, ori ne dați fonduri pentru cazărmi.> Fondurile alocate fiind insuficiente, inimosul primar organizează serbări, lansează liste de subscripție și, cu banii strânși, cazarmile vor fi gata în anul 1900. Popota ofițerilor, o clădire impunătoare prin arhitectură, domina Drumul Gării."²⁴ Primarul este înlocuit din funcție în februarie (?) 1902, acuzat (și) de neglijență în mănuierea banilor publici. Cazarma nu era poate decât în construcție, fiindcă este înregistrată în scriptele construcțiilor și domeniilor militare "cazarma infanteriei a fost construită în anul 1902 pe b-dul Gării, pe un teren de 4 ha, pentru un batalion."²⁵ Regimentul nr. 32 Mircea rămâne la Ploiești, unde, la ceremonia "punerii pietrei fundamentale a noii cazarme a regimentului, 21 Mai 1907"; între cei care au semnat actul depus la fundație se număra și generalul de brigadă Constantin Iarca, comandantul Diviziei a 5-a. Lui Leonida Condeescu îi rămâne controversata glorie de a fi reușit ca, de la 1 mai 1901, "berlinezul" (București-Berlin, via Breslau) să oprească, pentru un minut, și în Mizil. Un pas mic pentru Mizil, un precursorat onorabil pentru integrarea europeană. Nu el era primul care sesizase importanța racordării; Alecsandri, bardul neatârării, încă de la 1869-1870, în comedia "Drumul –de-Fier", profetiza:"Drumul de fier unește-n zbor/ Orice popor cu alt popor,/S-aprinde-amor duios, frățesc/ În orice suflet omenesc."²⁶

Nereușind să ajungă port, Mizilul se va resemna, ca în preajma celui de al doilea război mondial, să ajungă port la aer, bază aeriană unde, conform dosarului "Mizil-flasche", s-ar fi pregătit atentatul împotriva lui Hitler, la Smolensk, în 1942. Dar aceasta e o altă istorie.

Note:

1. Gheorghe Panait, "Mizilul în a doua jumătate a secolului al XIX-lea", în: "Mousaios", Vol.4, partea a 2-a, Muzeul Județean Buzău, 1994, p. 107.
2. "Monografia Județului Buzău, întocmită de Prefectura Județului. Buzău, Tipografia Dumitru Bălănescu, 1943, p.107.
3. Marian Popa, "Centrul și provincia", în: "Competență și performanță", Editura "Cartea Românească", 1982, p.116
4. "Istoria militară a poporului român", Vol. 4, Editura Militară, 1987, p. 473-474..
5. Ion Ghica, "Opere", Vol. 2. Editura "Minerva", 1979, p. 221-222.
6. Gheorghe Suharu și Emil Costăchescu, "Urmași ai oștenilor lui Mircea cel Bătrân", Editura Milirară, 1979, p. 32-36.
7. I.L. Caragiale, "Publicistică și corespondență", Editura "Grai și suflet - Cultura Națională", 1999, p. 448.
8. "Documente privind istoria militară a poporului român" iulie 1891 – decembrie 1894, Editura Militară, 1976, p. 260.
9. "Documente privind istoria militară a poporului român" mai 1888-iulie 1891, Editura Militară, 1975, p.454.
10. Mihail Sevastos, "Monografia Ploieștilor", Editura "Cartea Românească", 1937, p. 495
11. Lucian Boia, "Istoriec și mit în conștiința românească", Editura "Humanitas", 1999, p. 240.
12. "Documente...", 1891-1894, p.93-94.
13. Op. Cit., p.160
14. Valeriu Nicolescu, "Buzău-Râmnicu Sărat. Oameni de ieri. Oameni de azi", Vol.2, partea 1-a, Editura "Evenimentul Românesc", 2001, p.75.
15. I.L. Caragiale, "Restituiri", ediție de Marin Bucur, Editura "Dacia", 1986, p.99.
16. Marin Bucur, "Opera vieții. O biografie a lui I.L. Caragiale", Vol.2, Editura "Cartea Românească", 1994, p.62.
17. Ion Bulei, "Lumea românească la 1900", Editura "Eminescu", 1984, p. 130.
18. Constantin Bacalbașa, "Bucureștii de altădată", Vol.2, Editura "Universul", 1928, p.253.
19. I. Constantinescu, "Caragiale și începuturile teatrului european modern", Editura "Minerva", 1974, p. 79.
20. Gheorghe Grigurcu în dialog cu Șerban Foartă, În: "România literară", nr. 51-52, 28 decembrie 2007, p. 18.
21. Alexandru Candiano-Popescu, "Amintiri din viața-mi. 1867-1898", Editura "Eminescu", 1998, p. 112.
22. Corneliu Ștefan, "Dureroasa și adevărata tragedie a domnului Leonida Condeescu din Mizil", în: "Buzăul literar și artistic. Supliment al ziarului Opinia publică, nr. 7, 1990, p. 2.
23. Ion Ionescu Quintus, "Scrieri", Editura "Minerva", 1981, p. 170-171.
24. Gheorghe Panait, "Primarul Leonida Condeescu", în: "Almanahul cultural 2008", Asociația culturală "Agatha Grigorescu Bacovia", 2007, p. 117.
25. Mircea Târziu și Simion Pădureanu, "Istoria construcțiilor și domeniilor militare", Editura Militară, 1995, p. 241.
26. Ion Ghica, Op. Cit., p.529.

Mari artiști buzoieni - pictorul Gheorghe Ciobanu **Creator de stil**

Iubitorii de artă care vor fi avut fericitul prilej de a cunoaște plastica lui Gheorghe Ciobanu au remarcat, cu siguranță, un univers de forme și o paletă de culori, de motive și simboluri, bogat în valențe estetice. Cunoscut și ca inventatorul tehnicii ceracolor, criticii de artă îl plasează între artiștii creatori de stil.

Cota de piață a artistului este dată de valoarea propriilor lucrări, valoare câștigată, în timp, prin conjugarea acțiunii a trei factori importanți: critica, prezența în expoziții și publicul. Creațiile sale au făcut ocolul pământului. Au ajuns în galeriile din România, Anglia, Austria, Belgia, Canada, Grecia, Danemarca, Elveția, Finlanda, Franța, Germania, Italia, Noua Zeelandă, Olanda, Pakistan etc., unele regăsindu-se în topul preferințelor criticilor occidentali. Dintre cele mai importante opere ale sale le menționăm pe cele din seria uleiurilor, Cera-colorului, colaj, ciclul "Planete", dar și lucrările de artă monumentală și design.

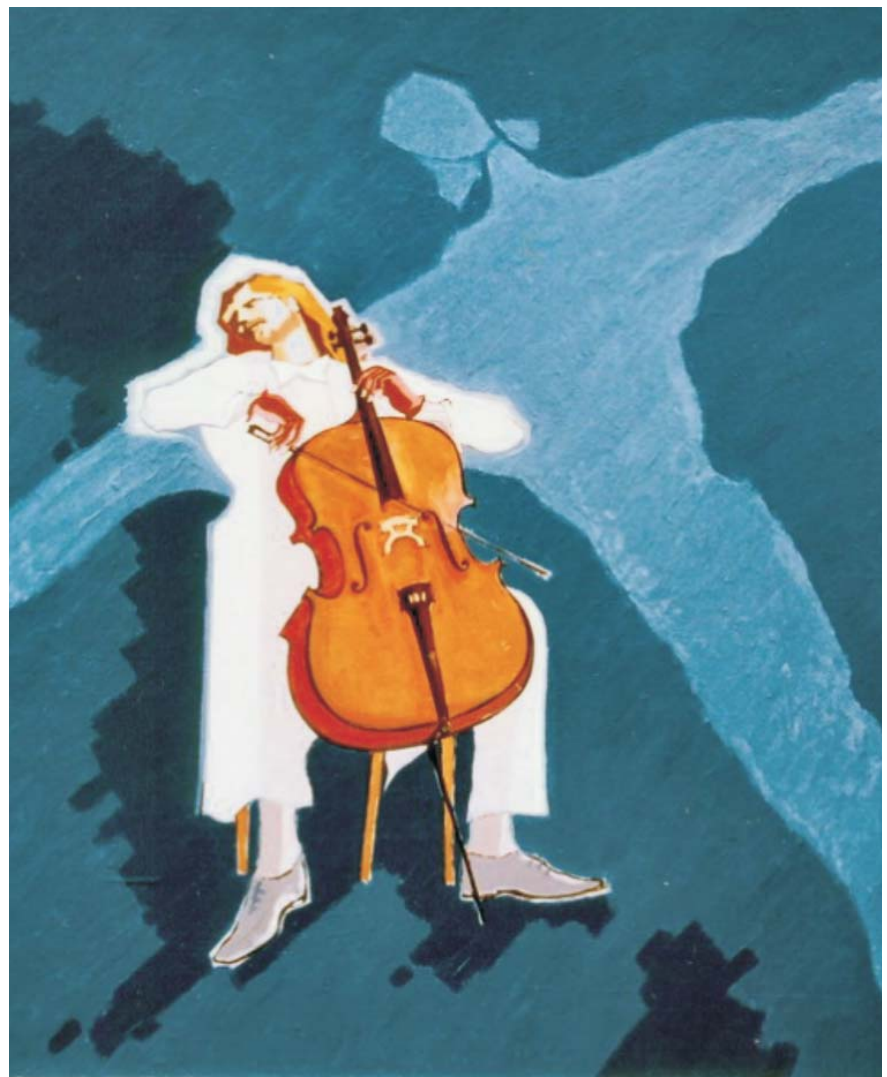
“[...] Urmând o direcție a peisagisticii românești, Gheorgeh Ciobanu este pictorul care ajunge la formulări personale, fără a pierde substanța realității, ba chiar subliniindu-i densitatea, operează asupra formei și a spațiului cu un permanent control selectiv, eliminând detaliul incidental și convențiile tridimensionalului.”

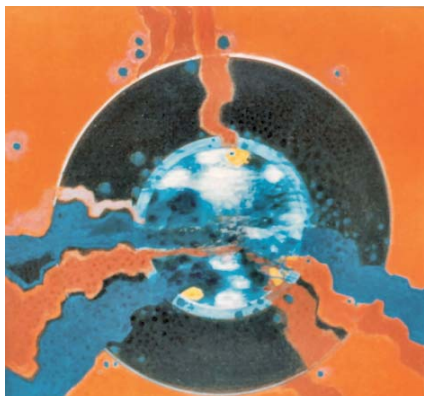
Imaginea pe care o construiește trăiește mai ales într-o desfășurare plană, cu ritmuri cromatice ample, animate de accente grafice energice. Există un raport activ între finețea modulării tonurilor marilor suprafețe și incizia unor tușe violent contrastante.”

Prof. dr. Mihai Păstrăguș

“[...] În atelierul său apar compoziții cu o foarte clară organizare decorativă, care constituie promisiunea unor reluări, la dimensiuni monumentale, în ambianța străzii sau a edificiilor publice, unde ar putea să participe la individualizarea mediului și totodată la instaurarea unor repere estetice atât de necesare așezărilor moderne.”

C. R. Constantinescu, 1980

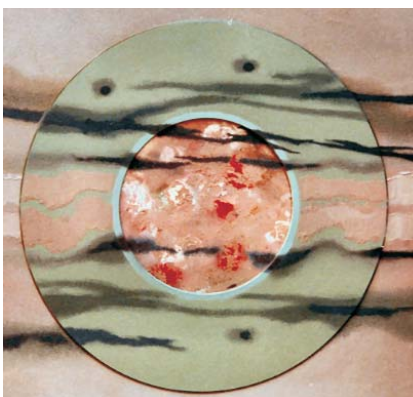
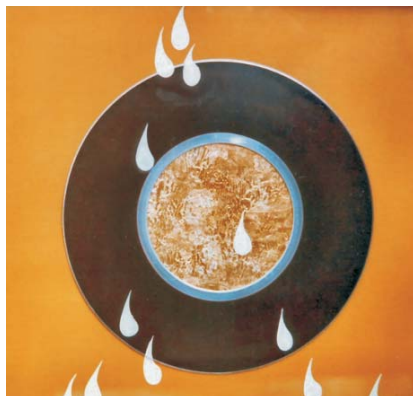

GHEORGHE CIOBANU s-a născut la 17 iulie 1932 în Mizil, județul Prahova. Între 1957 și 1963 a urmat studiile Institutului de Arte Plastice "Nicolae Grigorescu" din București. Este membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România, filiala Buzău, din 1968.

Distincții și premii

1965 - Premiul UNESCO, Elveția;
 2000/2001 - International man of Year, medalie de argint (International Biographical Centre Cambridge, England);
 2001 - Diplomă de excelență în slujba culturii;
 2003 - Outstanding Artist and Designers of the 21 th Century, diplomă și medalie de argint (International Biographical Centre Cambridge, England);
 2003 - Diplomă de onoare (membru fondator al Filialei UAP Buzău);
 2004 - Ordinul "Meritul Cultural" în grad de comandor;
 2004 - Cetățean de onoare al Municipiului Buzău;
 2005 - Distincție de Merit CENTENAR ROTARY;
 2006 - Diplomă de Excelență Opera Omnia ;
 2006 - Medalie de aur, Premiul special al juriului internațional INVETICA 2006, Iași;
 2007 - Liga Culturală pentru unitatea românilor de pretutindeni - Diplomă de Recunoștință.

Picto-filosofie

"[...] Creațiile din ultima perioadă sunt ciclurile privind cosmosul. Sensibilitatea plastică se întâlnește cu reflecția filosofică, producând nu doar o inovație tehnică de expresie, ci și un gen de picto-filosofie, o interogație a "cerului" asupra marilor probleme ale existenței de pe planeta Pământ.

Utilizând teme ca: Planeta, Re-nașterea luminii, Implozii cosmice, Drumul galaxiilor etc. cu privirea sa aruncată cu sfială spre cer, solicită îngăduința de a identifica și exprima cu mijloacele proprii artelor plastice, desen, culoare și formă, straniețatea materiei manifestată în distribuția aleatorie a volumelor cu geometrie variabilă în spațiu, iradiția luminii și culorii în infinitul cosmic, armonia sferelor care degajă acea muzică sacră de esență pitagoreică."

Prof. dr. Mihai Păstrăguș

Note (articolul *Arhivele și cercetarea istorică*) : -----

5. Ștefan Olteanu, *Evoluția procesului de organizare statală la est și sud de Carpați în sec. IX-XIV*, în "Studii", 1974, nr. 4, p. 763; Dimitrie Ionescu, *Istoria orașului Buzău*, București, 1979, p. 12-13.
6. Vezi și Iordache Anastasie, *Principatele Române în Epoca Modernă. Administrația regulamentară și tranziția la statul de drept (1831-1859)*, București, Ed. Albatros, 1998; Bartos Zoltan, *Organizarea administrativ-teritorială a Țărilor Române în evul mediu*, în *Analele Universității Dimitrie Cantemir*, istorie, 2001, p. 299-332.
7. Documente privind Istoria Romniei, B, XVI/4, p. 192.
8. La 1797 Domnia se va vedea nevoită să intervină în fața creșterii abuzurilor ispravnicilor situație ce era aproape să genereze nemulțumiri populare cu urmări imprezvizibile nu numai pentru domnitor.
9. "Buletinul ofițial", an II, nr. 155, din 22 decembrie 1844, p. 617.
10. Ca realitate administrativă plasa a apărut pe vremea ocupației austrice a Olteniei de la 1718-1739, de unde și gesturile lui Constantin Mavrocordat, din cea de a doua domnie, de reformare a sistemului administrativ al Țării Românești; cf. Ion Donat "Plasa lui Mihai Vodă". Accepțiunea termenului "Plasă" în documentele muntene, în "Arhivele Olteniei", XIII, 1934, nr. 74-76, p. 325-327.
11. La fel ca la alte subocârmuirii lipsesc documentele din perioada de după 1840.
12. *Analele Parlamentare ale României*, vol. II, București, 1892, p. 479-480.
13. Conform art. 61 din Regulamentul Organic acesta trebuia să aibă o proprietate în areal și acum era ales pe timp de trei ani chiar de populația subocârmuirii.
14. Arh. Naț. Buzău, fond Pretura plasei Pârscov, dosar 1/1831, f. 2-5.
15. Ibidem, dosar 3/1831, f. 2-4.
16. Ibidem, dosar 5/1831-1834, f. 1-3.
17. Anatefterul. Condica de porunci a vistieriei lui Const. Brâncoveanu, 1695-1703, ed. Dinu C. Giurescu, în SMIM, V, 1962, p. 374.
18. Vornicia din Lăuntru aflase și că locuitorii din șapte sate ale Saacului au furat sare din malurile de sare de la Malul Înfundata din plaiul Pârscov; cf. vol. Pârscov. Plai străvechi, Buzău, 2004, p. 56.
19. Arh. Naț. Buzău, fond Pretura plasei Pârscov, dosar 15/1831-1837, f. 1-4. Vezi și C. Broșteanu, Salinele noastre. Studiu istoric, juridic și economic asupra exploatării salinelor, monopolul sării la romani și români, București, 1901; Aurora Ilieș, *Istoricul exploatării sării în Țara Românească*, SMIM, I, 1956, p. 155-197; V. Mihordea, *Arendarea vănilor și ocnelor din Țara Românească la 1830*, în "Studii", 11, 1958, nr. 2, p. 145; Ana Pârscoveanu-Apostolide, *Sarea*, București, 1963; Nicoale Maghiar, Ștefan Olteanu, *Din istoria mineritului în România*, București, 1970; Vasile Boroneanț, *Arheologia peșterilor și minelor din România*, București, 2000.
20. Ibidem, dosar 14/1838, passim. În plaiul Despre Buzău al Saacului se ajungea chiar la întocmirea unor dosare separate privind pe cărașii de sare de la ocne, a condițiilor în care se putea face transportul cu acest aliment de bază; cf. Arh. Naț. Buzău, fond Pretura plasei Pătârlagele, dosar 1/1834, f. 1-8; dosar 32/1834, f. 1-4.
21. Ilie Corfus, *Agricultura Țării Românești în prima jumătate a secolului al XIX-lea*, București, 1969, p. 284.
22. Arh. Naț. Buzău, fond Pretura plasei Pârscov, dosar 5/1832-1837, f. 1-5.
23. Idem, fond Pretura plasei Pătârlagele, dosar 112/1836, f. 1-4. Un aspect ulterior se poate reține și din porunca subocârmuirii plaiului Slânic către Sfatul satului Lopătari de a se restitui soției răposatului Arghir Plăiașu cei 6 sfați și o oaie luată "sub cuvânt că soțul ei n-a fost în serviciu de sărar în trimestrul aprilie 1857"; cf. Idem, colecția Documente, V/353.
24. Idem, fond Pretura plasei Pârscov, dosar 11/1831-1833, passim.
25. Ibidem, dosar 24/1831-1837, f. 1-3.
26. Ibidem, dosar 3/1832, f. 1-8.
27. Ibidem, dosar 10/1832-1837, f. 1-5.
28. Ibidem, dosar 141/1832, f. 1-5.
29. Ibidem, dosar 18/1832-1836, f. 1-2.
30. Ibidem, dosar 45/1832, 1835, f. 1-4.
31. Ibidem, dosar 5/1835, f. 1-2.
32. Ibidem, dosar 4/1837, f. 1-4.
33. Ibidem, dosar dos. 12/1838, f. 1
34. Ibidem, dosar 8/1837-1838, passim.
36. În 1836 în plaiurile de sub munte se anunța posibilitatea de a se tăia lemne din pădurea de la Căldărăști într-o nedeclarată acțiune de recuperare de suprafețe pentru agricultură în plin Bărăgan; cf. Ibidem, fond Pretura plasei Pătârlagele, dosar 42/1836, f. 1-3.
37. Idem, fond Pretura plasei Gura Dimienii, dosar 4/1831-1836, f. 1-97.
38. Aproape patru cincimi va reveni județului Prahova, principalul "interesat" în desființarea Saacului. Astfel, reveneau acestuia plasele Câmpul, Tohani, Podgoria și plaiul Teleajenului. Arhiva ocârmuirii Saac ajungea în 20 iulie 1955 la Arhiva Istorică Centrală din Capitală pentru ca ulterior ea să fie transportată la Direcția Județeană Prahova a Arhivelor Naționale.
39. În vechime plaiul Slânic din fostul județ Buzău a fost denumirea oficială, apoi se va evolua spre subocârmuirea plaiului Slânic până la 1848, subocârmuire în intervalul 1849 – 1856, subadministrație de la 1857 la 1860, subprefectură de la 1861. Prin legea de la 1904 se ajungea la Inspectorat comunal, apoi din 1908 la administrație de plasă. În urma legii de unificare administrativă din 14 iunie 1923 venea pretura până la 1942, iar din 1943-1949 titulatura a fost de pretura plasei Gura Dimienii. Comitetul provizoriu de la 1949-1950 a fost preambulul viitoarelor sfaturi populare.
39. Arh. Naț. Buzău, fond Pretura plasei Gura Dimienii, dosar 3/1831, f. 1-5.
40. În secolele XVII-XVIII plasa Tohanilor din Saac era una dintre cele mai bogate plăși ale Țării Românești prin exportul de vinuri de aici, mai ales spre Transilvania la concurență cu vinurile de la Sărata Buzăului, realizându-se aici beneficii deosebit de mari. Dacă la începutul secolului al XIX-lea plasa avea 21 de sate, în situațiile de la 1831 ea figura cu 45 de sate și cu reședința la Plavia. Plasa Tohanilor era situată în partea de sud-vest a județului Buzău și se învecina la nord cu plaiul Buzău și plasa Sărata, la est cu cu plasa Câmpul, la sud cu jud. Ialomița și la vest cu județul Prahova. Ea a fost formată din comunele Amaru, Baba Ana, Boldești, Breaza, Cotorca, Fintești, Găgeni – Vintileanca, Glodeanu Cârlig, Goldeanu Sărat, Glodeanu Silișteea, Jugureni, Mihăilești, Năeni, Pietroasa, Tohani și Vispești cu 57 de cătune și 12 subdiviziuni ale acestora. Suprafața plasei a fost de 89.823 ha. cu o populație de 29.560 locuitori. Nu mai puțin de 320 dosare stau la dispoziția cercetătorilor buzoieni și prahoveni în cadrul fondului subocârmuirii de la Ploiești, documentele acoperind perioada 1833-1837 cu referire, între altele, și la cea de a doua Drăgaică ce se desfășura la Mizil.
41. Arh. Naț. Buzău, fond Pretura plasei Sărății, dosar 2/1831-1833, passim.
42. Ibidem, dosar 7/1831-1834, f. 1-5.
43. Ibidem, dosar 19/1831-1835, f. 2-6.
44. Ibidem, dosar 2/1834-1836, passim.
45. Ibidem, dosar 1/1837-1838; 1/1838.
46. Județul Saac sau Săcuieni, ce și-a avut reședința la Bucov sau la Vălenii de Munte, ajungea să aibă în 1831 nu mai puțin de 15.448 familii fiind unul dintre cele mai populate județe ale Munteniei.

47. Arh. Naț. Buzău, fond Pretura plasei Pătărlagele, dosar 11/1834, f. 1-4.

48. Ibidem, dosar 55/1834, passim. Se vor ivi și o serie de neînțelegeri între locuitori și comandanții punctelor de pază legate de accesul neîngrădit la terenurile din proximitatea hotarului; cf. Ibidem, dosar 8/1836, f. 1-3; 158/1836, f. 1-2.

49. Ibidem, dosar 60/1836, f. 2-3.

Urmare din pagina 53

Note (articolul *Școala aripilor românești de la Ziliștea-Boboc, Buzău*. Pe coordonatele artei militare aeronautice) :

1. Șeful catedrei de aviație din Școala de Aplicație pentru Forțele Aeriene „Aurel Vlaicu”
2. Comandor av. Sahini, *Arma Aerului în Arta Militară*, Biblioteca Academiei Române, București, 1943 p. 7
3. Războiul aerian este definit fie ca „acea formă de luptă care se desfășoară în aer, cuprinzând toate genurile de operațiuni militare: de recunoaștere, transport și distrugere – efectuate prin baloane, dirijabile, avioane, elicoptere, hidroavioane, - împotriva altor mijloace aeriene, a obiectivelor terestre sau maritime (ape interioare, teritoriale sau în marea liberă) ale adversarului. În conceptul de război aerian sunt incluse și operațiunile aeronavelor din dotarea forțelor maritime ambarcate în operațiuni de război aerian, operațiuni militare executate de pe pământ sau ape contra mijloacelor de luptă aeriene sau contra obiectivelor situate la sol sau pe ape, chiar la mare distanță. Ca atare nu intră, în sfera războiului aerian operațiunile cu rachete indiferent de acțiune, sau cu bombe zburătoare, cum au fost armele V1 și V2, folosite de Germania, în cursul celui de-al doilea război mondial.” apud, Ionel Cloșcă, Ion Suceavă, *Drept internațional umanitar*, Casa de editură și presă „Șansa”-SRL, București, 1992, p. 252; sau ca „o componentă a conflictului armat, deoarece se consideră că, în zilele noastre cine câștigă bătălia aeriană câștigă războiul. Conflictul armat aerian cuprinzând totalitatea mijloacelor specializate ale beligeranților în scopul nimicirii adversarului în aer și din aer pe pământ și pe apă, al cuceririi supremației aeriene și menținerii inițiativei strategice în vederea obținerii victoriei”. apud Ion Dragoman, *Drept internațional umanitar*, Editura Fundației „Andrei Șaguna,” Constanța, 1999, p. 85, și în sfârșit ca „acea formă de purtare a războiului în care forțele aeriene constituie principalul mijloc pentru obținerea succesului.” Cf. *Lexiconului militar*, Editura Militară, București, 1980, p 564. Precizăm că după opinia noastră, din punct de vedere istoric, războiul aerian a evoluat permanent, putând fi definit ca cel mai modern tip de conflict armat, ce se bazează pe acțiunile de luptă duse de armele componente ale forțelor aeriene, existente în diferite etape de evoluție, având o dezvoltare progresivă, geometrică, în funcție de descoperirile tehnologice aplicate mijloacelor de luptă avute la dispoziție, ce a trecut prin o fază incipientă, aceea a aeroplanelor (1911 1919) și trei mari etape de dezvoltare: 1-etapa motoarelor cu piston (1919 1944), 2-etapa aeronavelor înzestrate cu motoare supersonice (începând cu anul 1944) și 3-etapa aeronautică a dezvoltării pe coordonate cosmice de după 1969.
4. Maior Bungescu J, *Războiul aerian. Idei și doctrine*, Biblioteca Academiei Române, București, 1937, p. 4
5. Comandor av. Alexandru Sahini, Op. Cit, p.3
- * Giulio Douhet (1869 – 1930) general italian, adept și promotor înflăcărat al principiului conform căruia arma aeriană are „un loc decisiv și ca-pital” în conducerea și desfășurarea războiului, solicitând în consecință, „o putere aeriană independentă”, concretizată în „armata aeriană” de sine stătătoare. În lucrarea „Il domino dell aria” (Stăpânirea aerului) apărută în 1921, pleacă de la ideea că „pretutindeni unde doi oameni se pot întâlni e inevitabilă o luptă” și a pledat pentru capacitatea ofensivă a avionului, apreciată ca fiind „atât de mare încât duce la consecință absurdă în sine: pentru a te apăra de o ofensivă aeriană e nevoie de mai multe forțe decât pentru a ataca”. Concluzia de fond a concepției lui era că „a învinge înseamnă, a cucerii supremația aeriană”. „Am convingerea fermă – scria el - că viitorul nu mă va dezminți și ca urmare, flota aeriană va înregistra o creștere însemnată, reducându-se în aceeași măsură rolul armatei de uscat și al marinei”.
6. William Mitchell (1879 – 1936) în lucrarea *The development and possibilities of modern air power – economic and military*, New York, 1925, afirma că omenirea se află în pragul „erei aeronauticii”, după ce omenirea a străbătut „era continentală” și „era marilor navigatori”, definind forțele aeriene ca „facultatea de a face ceva în aer sau traversând aerul și de vreme ce aerul acoperă lumea întreagă, avioanele pot să fie peste tot pe planetă”
7. General dr. Mihail Popescu, general lt. (r) Valentin Arsenie, general de brigadă Gheorghe Văduva, *Arta militară de-a lungul mileniilor*, vol 2, Centrul Tehnic – Editorial al Armatei, București, 2004, p. 169
8. Mareșalul britanic Hugh Trenchard (1873 – 1956), a scris *Manualul Royal Air Force*, unde spunea „misiunea forțelor aeriene este de a zdrobi mijloacele de rezistență inamice prin atacuri asupra unor obiective selecționate ca fiind cele mai potrivite în vederea atingerii acestui obiectiv”.
9. Decizia ministerială nr. 119 din 26 martie 1916, publicată în Monitorul Oficial nr 16/1916, cf. lui Valeriu Avram, în *Istoria aeronauticii militare române (1910 – 1916)*, Tiparg, București, 2003, p. 152
10. Arhivele Militare Române (în continuare A.M.R.), Fond 1376, Dosar 1375, f. 3
11. Căpitan comandor aviator Vasiliu H Gheorghe, căpitan Șelescu Valeriu, *Tactica Aeronauticii. Principii și aplicațiuni în cadrul Corpului de Armată, Diviziei și Corpului de Cavalerie*, Imprimeria Centrală, București.1933, p. 11 – 14
12. Generalul de flotilă aeriană dr. Victor Strâmbeanu, în lucrarea „Puterea aeriană în paradigma securității naționale și globale,” Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei, București, 2006, p. 22, apreciază ca fiind „cea mai completă” definiție a puterii aeriene, pe cea dată de dr. Philip Towle în cartea *The Dynamics of Air Power*, Group Captain Andrew Lambert and Arthur C. William, Royal Air Force Coledge, Bracknell, 1996, și anume: „folosirea sau interzicerea folosirii spațiului aerian sau extraterestru, în scopuri militare, de către vehicule capabile de zbor controlat și susținut dincolo de zona de conflict nemijlocit.” Din punctul nostru de vedere, urmărind evoluția cronologică, dinamică și tumultuoasă a acestui fenomen militar, definim puterea aeriană ca fiind configurarea practic-aplicativă a aeronauticii în funcție de etapele istorice de dezvoltare, la pace, criză sau război.
- * Deși nu am găsit un document oficial de atribuire a sintagmei de Forțele Aeriene Regale Române, aceasta împreună cu formularea Aeronautica Regală Română erau denumirile uzitate în toate formulările oficiale ale vremii.
14. Mihail Orzeață, Op. Cit., Editura Academiei de Înalte Studii Militare, București, 2002, p. 51
15. Comandor Aurel Pentelescu, *Aeronautica Română pe frontul de est*, Teză de doctorat, Academia de Înalte Studii Militare, București, 995, p 24
16. Arhivele Naționale Buzău (în continuare A.N.Bz), Fond Primăria Oraș Buzău, dosar 13/1925 pag 14

Foto: plt.maj. Valentin Ciobârcă

Fundația "Mareșal Alexandru Averescu"
Buzău, str. Independenței nr. 24
Tel. 0238.717.113
www.jointophq.ro